LEZİZ KADAVRALAR

AGUSTINA BAZTERRICA

ÇEVİREN: SEDA ERSAVCI

Çınar

Her şey birdenbire oldu. Önce hayvanlara ölümcül bir virüs bulaştı. Etinden faydalanılan hayvanlar artık uzak durulması hatta yok edilmesi gereken canlılara dönüştü. Sonra besin zincirindeki hayvanların yerini insanlar aldı ve yamyamlık meşrulaştı. İnsan, artık fabrikalarda üretilen, mezbahalarda kesilen, işlemden geçerek tabakta sunulan bir besin haline geldi. Şimdi soru şu: Birbirimizi yiyecek miyiz?

Bir süre önce çocuğunu kaybeden, eşinden ayrılan, yaşlı babasının hastalığıyla uğraşan Marcos Tejo, bir et işleme tesisinde çalışmaktadır. Bir gün ikram edilen bir "dişi" sayesinde Marcos'un hayatında yeni bir sayfa açılır. Herkesin birbirini yediği kanlı bir hayat ile geçmişteki insani duyguların hatırlandığı canlı bir hayat arasında kalır Marcos. Peki böylesine korkunç bir dünyada insaniyetten bahsetmek ne kadar mümkündür?

Arjantinli yazar Agustina Bazterrica, *Leziz Kadavralar*'da acımasız olduğu kadar dokunaklı bir distopyaya imza atıyor.

"Okurun daha ilk sayfasından itibaren kendini kaptıracağı, yoğun ve büyüleyici bir atmosferde geçen müthiş bir roman."

JUAN JOSÉ MILLÁS

THG
0990734
RHC
0990734 RHC

çınar
www.cinaryayinlari.com
www.facebook.com/cinaryayinevi
twitter.com/cinaryayinevi
instagram.com/cinaryayinlari

₺22
KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN 978-975-348-470-1

Agustina Bazterrica
1974'te Buenos Aires'te doğdu. Buenos Aires Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun oldu. Buenos Aires Belediyesi Yayımlanmamış Öykü Ödülleri'nde (2004/2005) birincilik, 2009 'Edmundo Valadés' Latin Amerika Öykü Ödülü'nde de yine birincilik elde etti. 2013'te *Matar a la Niña* adlı romanı ve 2016'da öykü kitabı *Antes del Encuentro Feroz* yayımlandı. Pamela Terlizzi Prina'yla birlikte "Siga al Conejo Blanco" adlı sanat platformunu yürütüyor ve Agustina Caride'yle birlikte okuma atölyeleri düzenliyor. *Leziz Kadavralar* 2017'de Arjantin'in en önemli ödülü olan Clarín Roman Ödülü'nü kazandı.

Seda Ersavcı
1982'de Ankara'da doğdu. Türkçeye çevirdiği kitaplar arasında Valeria Luiselli'den *Kayıp Çocuk Arşivi* (Siren, 2019), Javier Marías'tan *Acı Bir Başlangıç Bu* (YKY, 2018), Hernán Ronsino'dan *Raydan Çıkan Trenler* (Çınar, 2018), Mariana Enriquez'den *Yangında Kaybettiklerimiz* (Domingo, 2017), Roberto Bolaño'dan *Mösyö Pain* (Can, 2017), Geoff Dyer'dan *Bir Hışımla* (Everest, 2015) ve Carlos María Domínguez'den *Kâğıt Ev* (Jaguar, 2015) gibi eserler bulunmaktadır.

Çınar Yayınları: 195
Dünya edebiyatı: 21

Özgün adı: Cadáver Exquisito
© 2017, Agustina Bazterrica
© 2018, Penguin Random House Grupo Editorial S.A.
© 2020, Çınar Yayınları

Türkçe yayın hakkı Penguin Random House Grupo Editorial S.A. ile Kalem Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.
Arjantin Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı'nın "Sur" Çeviri Destek Programı kapsamında yayımlanmıştır.
Obra editada en el marco del Programa "Sur" de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina.

Yayın yönetmeni: Derviş Şentekin

İspanyolca aslından çeviren: Seda Ersavcı
Editör: Yankı Enki
Kapak görseli: Penguin Random House Grupo Editorial
Kapak uygulama: Rüveyda Kul
Sayfa tasarımı: Rüveyda Kul

2. basım: Mart 2020, İstanbul
ISBN 978-975-348-470-1
Çınar Yayınları sertifika no: 40620

ÇINAR YAYINLARI
Ömer Avni M. Emektar S. No:18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
Telefon: (0850) 277 04 15

Baskı: WPC Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17
Esenyurt / İSTANBUL Telefon: (0212) 886 83 30
Sertifika No: 35428

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Çınar Yayınları, Kırmızı Kedi Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

LEZİZ KADAVRALAR

AGUSTINA BAZTERRICA

ROMAN

Çeviren: Seda Ersavcı

çınar

Kardeşim Gonzalo Bazterrica'ya

Görülenle söylenen hiçbir zaman örtüşmez.

Gilles Deleuze

Beynimi kemiriyorlar / kalbimin suyunu içiyorlar / ve yattığımda masallar anlatıyorlar bana.

Patricio Rey y sus Redonditos de Ricota

BİR

…ve ifadesi o kadar insaniydi ki beni dehşete düşürdü…

Leopoldo Lugones

1

Yarım karkas. Sersemletme. Kesim hattı. Basınçlı su. Bu sözcükler beliriyor zihninde ve hırpalıyorlar onu. Canına okuyorlar. Ama sadece sözcüklerden ibaret değiller. Kan, o yoğun koku, otomasyon, düşünmeme hali hepsi aynı zamanda. Hücum ediyorlar geceleri; hazırlıksız olduğunda. Ter içinde uyanıyor, çünkü ertesi gün yine insan kesmekle yükümlü olduğunu biliyor.

Kimse onları bu şekilde adlandırmıyor diye geçiriyor aklından, bir sigara yakarken. Et döngüsünün işleyişini yeni bir personele açıklamak durumunda olduğunda o da böyle adlandırmıyor. Tutuklanabilir yoksa, hatta Belediye Mezbahası'na gönderilip işleme alınabilir. Doğru tabir öldürmek aslında ama kullanımı yasak işte. Islak tişörtünü çıkarırken bu inatçı düşünceyi, onların aslında yenilebilir hayvanlar olarak yetiştirilen insanlar olduğu düşüncesini aklından atmaya çalışıyor. Buzdolabına gidip kendine buzlu su koyuyor. Yavaş yavaş içiyor suyu. Beyni dünyanın üstünü örten sözcükler olduğu konusunda uyarıyor onu.

Uygun, hijyenik sözcükler var. Yasal sözcükler.

Camı açıyor, sıcaktan bunalıyor. Gecenin durgun havası-

nı solurken sigara içiyor. İnekler ve domuzlarla kolaydı. Babasına ait olan ve kendisine miras kalan El Ciprés et işleme tesisinde öğrendiği bir işti. Evet, öldürülen bir domuzun ciyaklamaları pekâlâ aklınızı başınızdan alabilirdi ama koruyucu kulaklıklar kullanılıyor, nihayetinde de herhangi bir gürültüden farkları kalmıyordu. Şimdi patronun sağ kolu olduğundan yeni personelleri denetlemek ve işe hazırlamakla yükümlü. Nasıl öldüreceğini öğretmek öldürmekten beter bir iş. Başını camdan dışarı çıkarıyor. Yoğun havayı soluyor, kavurucu bir sıcak var.

Uyuşturulmak ve hiçbir şey hissetmeden yaşamak isterdi. Otomatik bir şekilde hareket etmek, bakmak, nefes almak, o kadar. Her şeyi görmek, bilmek ve hiçbir şey söylememek. Fakat anılar var işte, orada duruyorlar hâlâ.

Pek çokları medyanın "Geçiş" olarak tanımlamakta direttiği şeyi benimsemişti. Ama o öyle yapmadı, çünkü geçişin sürecin kısalığını ve insafsızlığını gözler önüne seren bir sözcük olmadığını biliyor. Akıl almaz bir olayı özetleyen ve sınıflandıran bir sözcük. İçi boş bir sözcük. Değişim, dönüşüm, başkalaşım: aynı anlama geliyormuş gibi gözüken eşanlamlı sözcükler, gelgelelim her biri farklı, kendine has bir dünya algısı sunuyor. Herkesin yamyamlığı benimsediğini geçiriyor aklından. Yamyamlık; başına devasa sorunlar açabilecek bir sözcük daha.

GGB'nin varlığından ilk kez söz ettikleri ânı hatırlıyor. Kitlesel isteri, intiharlar, korku. GGB'den sonra hayvan yemeye devam etmek gibi bir şey söz konusu değildi çünkü hayvanlara insanlar için ölümcül olan bir virüs bulaşmıştı. Resmi söylem buydu. Bizi şekillendirmek, her türlü sorgu sualin önüne geçmek için gerekli ağırlığa sahip sözcükler diye düşünüyor.

Evde yalınayak yürüyor. GGB'den sonra dünya kati surette değişti. Aşılar, panzehirler denendi ama virüs direndi ve mutasyona uğradı. Veganların intikamından bahsedilen, hayvanlara uygulanan şiddet eylemlerini konu edinen makaleleri, televizyon programlarına çıkıp da protein eksikliğinin önüne nasıl geçileceğini açıklayan doktorları, bu hayvan virüsünün henüz bir çaresi olmadığını doğrulayan gazetecileri anımsıyor. İç geçiriyor ve bir sigara daha yakıyor.

Yalnız. Karısı annesine gitti. Artık onu özlemiyor ama evde onu uyutmayan, huzursuz eden bir boşluk var. Kitaplıktan bir kitap alıyor. Uykusu kaçtı bir kere. Işığı yakıyor ve kitabı okumaya hazırlanıyor ama sonra söndürüyor yine. Elindeki yara izine dokunuyor. Eski bir iz bu, artık acımıyor. Sebebi bir domuz. Çok gençti, henüz bir çaylaktı ve ete saygı duymak gerekmediğine inanıyordu, ta ki et onu ısırıp da neredeyse elini koparıncaya kadar. Ustabaşı ve diğerleri gülmekten katılmıştı. Seni vaftiz ettiler, demişlerdi. Babası hiçbir şey söylememişti. O ısırıktan sonra artık patronun oğlu olmaktan çıkmış ve grubun bir parçası olmuştu. Ama şimdi ne o grup kaldı geriye ne de El Ciprés diye geçiriyor aklından.

Cep telefonunu alıyor eline. Kayınvalidesinden üç cevapsız arama var. Karısıysa bir kez olsun aramamış.

Sıcağa tahammül edemediğinden yıkanmaya karar veriyor. Suyu açıyor ve başını soğuk suyun altına sokuyor. O uzak görüntüleri, hafızasındaki yerini koruyan anıları aklından silmek istiyor. Canlı canlı yakılan kediler ve köpekler. Tek bir tırmık ölüm demekti o zamanlar. Yanık et kokusu haftalarca geçmek bilmemişti. Karşılarına çıkan her türlü hayvanı öldürmek ve yakmak üzere sarı dalgıç

kıyafetleriyle geceleri gruplar halinde mahalle mahalle gezen insanları hatırlıyor.

Soğuk su sırtına akıyor. Duşun altına, yere oturuyor. Başını ağır ağır iki yana sallıyor ama kendini hatırlamaktan alamıyor. İnsanları öldürüp gizli gizli yemeye başlayan gruplar vardı. Basın komşuları tarafından saldırıya uğrayan, dört parçaya bölünen ve pişirilen iki işsiz Bolivyalının vakasına yer vermişti. Bu haberi okuduğunda tüyleri diken diken olmuştu. Herkesçe bilinen ilk skandal buydu ve neticede topluma et ettir, nereden geldiği de önemli değildir düşüncesini aşılayan da yine bu olaydı.

Su yüzüne çarpsın diye başını kaldırıyor. Damlalar tüm düşüncelerini arındırsın, zihnini temizlesin istiyor. Fakat hatıraların orada, sonsuza dek orada olduğunu biliyor. Kimi ülkelerde göçmenler kitleler halinde kaybolmaya başlamıştı. Göçmenler, marjinaller, fakirler. Peşlerine düşülmüş ve sonunda da kurban edilmişlerdi. Hükümetler durma noktasına gelen milyonlar değerindeki bir sanayinin baskısına maruz kalınca bu durum yasal bir hale gelmişti. İşleme fabrikaları ve düzenlemeler tertip edilmişti. Çok geçmeden ete olan devasa talebi karşılayabilmek için besi hayvanları misali yetiştirilmeye başlandılar.

Duştan çıkıyor ve üstünkörü bir şekilde kurulanıyor. Aynaya bakıyor, gözlerinin altı mosmor. Üzerine konuşmaya çalıştığı bir teoriye inanıyor, ne var ki bunu açıktan açığa yapanların hepsi susturuldu. Makalelerinde virüsün insan icadı olduğundan söz eden hayli saygın bir zoolog zamanlaması manidar bir kazaya kurban gitti. Bunun nüfus fazlalığının önüne geçmek için yapılan bir hamle olduğuna inanıyor. Ne de olsa kendini bildi bileli kaynak yetersizli-

ğinden bahsediliyor. Mesela insanların aşırı kalabalıklaşma nedeniyle birbirini öldürdüğü Çin gibi ülkelerde ayaklanmalar çıktığını hatırlıyor, gelgelelim medya araçlarının hiçbiri haberleri bu açıdan ele almıyordu. Babası söylerdi dünyanın yok olacağını: "Gezegen her an patlayacak. Göreceksin evlat ya havaya uçacak ya da hepimiz bir salgın hastalık nedeniyle öleceğiz. Baksana Çin'de kalabalıktan dolayı nasıl da birbirlerini öldürmeye başladılar, artık ülkeye sığmıyorlar. Ve burada, burada hâlâ yer var ama susuz, yiyeceksiz, oksijensiz kalacağız. Ortalık cehenneme dönecek." O hafif acıyarak bakardı babasına, ihtiyarladığı için böyle konuştuğunu düşünürdü ama şimdi babasının haklı olduğunu biliyor.

Bu tasfiye ve katliamların başka getirileri de olmuştu: Nüfus düşmüş, yoksulluk azalmıştı ve artık et vardı. Fiyatlar yüksekti ama pazar hızla büyüyordu. Toplu protestolar düzenlenmiş, açlık grevleri yapılmış, insan hakları örgütleri şikâyet ve taleplerde bulunmuştu, ama aynı zamanda kamuoyunu etkileyen makaleler, çalışmalar, haberler yayınlanmıştı. Saygın üniversiteler yaşamak için hayvansal proteinin gerekli olduğunu doğrulamış, doktorlar bitkisel proteinlerin gerekli tüm aminoasitleri içermediğini teyit etmiş, uzmanlar gaz salınımının azaldığına dair teminat vermişlerdi ama beslenme bozukluğu artmıştı, dergilerde sebzelerin karanlık tarafları üzerine yazılar yer almıştı. Zamanla protestoların temeli zayıflamıştı ve medyada sebebinin hayvansal virüs olduğu ileri sürülen ölüm vakalarına yer verilmeye devam edilmişti.

Sıcak hâlâ bunaltıyor onu. Çıplak bir şekilde evinin verandasına yürüyor. Yaprak kımıldamıyor. Paraguay ha-

mağına uzanıp uyumaya çalışıyor. Yine, tekrar tekrar, o reklam geliyor aklına. Muhafazakâr bir biçimde giyinmiş olan güzel bir kadın üç çocuğunun ve kocasının tabaklarına yemek koyuyor. Kameraya bakıyor ve, "Aileme özel besin veriyorum, bildiğimiz et ama çok daha lezzetli," diyor. Gülümseyip yemeklerini yiyorlar. Hükümet, onun hükümeti bu ürünü farklı bir biçimde sunmaya karar vermişti. İnsan eti "özel et" olarak adlandırılmıştı. Sadece "et" olmaktan çıkıp "özel fileto", "özel kaburga", "özel böbrek" olmuştu.

O özel et demiyor. Bundan, yani bir insandan, ne ki hiçbir zaman bir şahıs olamayacak, hep bir ürün olarak kalacak olandan bahsetmek için teknik sözcükler kullanıyor. İşleme tabi tutulacak besi hayvanı sayısından, yükleme-boşaltma avlusunda bekleyen gruptan, sabit ve düzenli bir ritme riayet etmek durumunda olan kesim hattından, gübre olarak satılması gereken dışkılardan, iç organ çıkartma platformundan bahsediyor o. Kimse insan diyemez söz konusu canlılara çünkü bu onlara kimlik vermek olurdu, ürün diyorlar dolayısıyla veya et ya da besin. Hiçbir isimle hitap etmek zorunda olmak istemeyen o hariç.

2

Tabakhane yolu hep uzun geliyor ona. Kilometrelerce boş tarlanın çevrelediği düz, toprak bir yol bu. Eskiden inekler, koyunlar, atlar vardı. Şimdi hiçbir şey yok, en azından ilk bakışta.

Cep telefonu çalıyor. Kenara çekiyor ve kayınvalidesinden gelen telefonu yanıtlıyor. Şu an konuşamayacağını, araba kullandığını söylüyor ona. Kadın kısık sesle, fısıldayarak konuşuyor. Cecilia'nın iyiye gittiğini ama biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu, henüz dönemeyeceğini söylüyor. O cevap vermiyor. Kayınvalidesi telefonu kapatıyor.

Tabakhane içinde saç, toprak, kan, tortu, nebati ve hayvani yağlar ile kimyasallar olan sulardan yayılan koku nedeniyle canını sıkıyor. Bir de Bay Urami nedeniyle.

Issız manzara bir kez daha neden bu mesleği sürdürdüğünü hatırlamaya ve sorgulamaya itiyor onu. Mezun olduktan sonra El Ciprés et işleme tesisinde sadece bir sene çalışmıştı. Sonra veterinerlik okumaya karar vermiş, babası da bunu onaylamış ve bundan memnuniyet duymuştu. Ama çok geçmeden hayvansal virüs salgını ortaya çıkmıştı. Eve dönmüştü çünkü babası delirmişti. Doktorlar yaşlılık

bunaması teşhisi koymuştu, gelgelelim o babasının Geçiş'e dayanamadığını biliyordu. Pek çok insan akut depresyona teslim olup kendilerini ölüme terk etmiş, kimileri gerçeklikle bağlarını koparmış, kimileriyse intihar etmişti.

"Hifu Tabakhanesi. 3 km." tabelasını görüyor. Bay Urami, buranın sahibi, genel olarak dünyadan nefret eden, özel olaraksa deriye düşkün bir Japon.

Tenha yolda araba sürerken başını yavaşça iki yana sallıyor çünkü hatırlamak istemiyor ama hatırlıyor işte. Kitapların geceleri kendisini gözetlediğinden söz eden babası, komşuları kiralık katil olmakla suçlayan babası, ölü karısıyla dans eden babası, iç çamaşırıyla kırsalda kaybolan, bir ağaca milli marş söyleyen babası, bir geriatri merkezine yatırılmış babası, borçları ödeyebilmek ve evi elde tutabilmek için et işleme tesisinin satılışı, babasının boş bakışları; bugün bile, onu ziyaret ettiğinde, öyle bakıyor hâlâ.

Tabakhaneye girdiğinde göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissediyor. Derinin bozulup çürüme sürecini durduran kimyasalların kokusu sebep oluyor buna. İnsanın nefesini kesen bir koku. Herkes mutlak bir sessizlik içinde çalışıyor. İlk bakışta neredeyse aşkın geliyor insana, bir zen sessizliği gibi, fakat sebebi üst katlardaki ofisinden izleyen Bay Urami aslında. Yalnızca başını çıkarıp denetlemiyor çalışanlarını, aynı zamanda her yer kamera dolu.

Ofislerin olduğu kata çıkıyor. Hiçbir zaman beklemesi gerekmiyor. Her defasında onu iki Japon sekreter karşılıyor ve isteyip istemediğini sormadan ona cam bir fincanda kırmızı çay ikram ediyorlar. Bay Urami insanlara bakmıyor. Onları ölçüyor. Her daim gülümsüyor ama o, Bay Urami kendisini bakışlarıyla tararken aslında oracıkta kur-

ban edip, derisini yüzüp etini ayıkladığında tam olarak kaç metre deri çıkarabileceğini hesaplıyormuş gibi hissediyor.

Sade, şık bir ofis burası ama duvarda Michelangelo'nun Kıyamet Günü'nün ucuz bir reprodüksiyonu asılı. Bu tabloyu defalarca kez gördü fakat ancak o gün tabloda elinde yüzülmüş bir deri tutan biri olduğunu fark ediyor. Bay Urami onu izliyor, şaşkın bir ifade yerleşmiş olan yüzüne bakıyor ve aklından geçenleri tahmin ederek onun bir şehit, Aziz Bartalmay olduğunu, derisi yüzülerek öldürüldüğünü söylüyor. O, tek kelimeden etmeden sadece başıyla onaylıyor çünkü bunun gereksiz bir detay olduğunu düşünüyor.

Bay Urami konuşuyor, sanki geniş bir kitlenin karşısında haddi hesabı olmayan gerçekleri açıklıyormuşçasına nutuk çekiyor. Tükürüğünden dudakları parlıyor, bir balığın yahut bir karakurbağasının dudaklarına benziyor dudakları. Hafif nemli ve eğri büğrü. Yılanbalığına benzer bir yanı var Bay Urami'nin. O sadece sessizce izliyor Bay Urami'yi çünkü esas itibariyle her ziyaretinde aynı söylevi tekrarlıyor. Bay Urami'nin gerçeği, sanki içinde yaşadığı dünyayı bu kelimeler yaratmış ve ayakta tutuyormuş gibi, kelimelerle tekrar tekrar teyit etme ihtiyacı duyduğunu düşünüyor. Sessizce hayalinde canlandırıyor onu, bu sırada ofisin duvarları yavaş yavaş ortadan kaybolmaya başlıyor, zemin dağılıyor ve Japon sekreterler havaya karışıyor, buharlaşıyorlar. Tüm bunları görüyor çünkü böyle olmasını arzuluyor fakat hiçbir zaman yaşanmayacak bunlar zira Bay Urami rakamlardan, denedikleri yeni kimyasallardan ve boyalardan bahsediyor. Ona, sanki bilmiyormuş gibi, bu ürünle ne kadar da zorlandıklarını, inek derisini özlediğini açıklıyor. Gelgelelim insan derisinin içlerinde en yumuşak deri olduğunu çünkü

en küçük gözeneklere sahip olduğunu da belirtiyor. Ahizeyi kaldırıyor ve Japonca bir şeyler söylüyor. Sekreterlerden biri devasa bir dosyayla içeri giriyor. Dosyayı açıyor ve ona farklı deri türleri gösteriyor. Kutsal nesnelermiş gibi dokunuyor onlara. Geçiş esnasında oluşan yaralardan kaynaklı kusurların önüne nasıl geçileceğini, bu derinin çok daha narin olduğunu açıklıyor. O, dosyaya bakıyor. İlk kez gösteriliyor dosya ona. Bay Urami dosyayı ona yaklaştırıyor ama o elini sürmüyor. Bay Urami parmağıyla üzerinde çizikler olan bembeyaz bir deriyi işaret ediyor ve bunun en değerli derilerden biri olduğunu ama derin yaralardan dolayı büyük bir kısmını atmak zorunda kaldığını söylüyor. Sadece derin olmayan yaraların üzerlerinin örtülebildiğini tekrarlıyor. Bu dosyayı özellikle onun için, et işleme tesisindekilere ve üretim çiftliklerindekilere göstersin ve böylece hangi derilere bilhassa ihtimam etmeleri gerektiği açıklığa kavuşsun diye oluşturduğunu söylüyor. Durup çekmecelerin birinden ince bir levha çıkarıyor. Ona veriyor ve kendisinin yeni tasarımı gönderdiğini ama deri yüzülürken ne şekilde kesildiği büyük önem taşıdığından geliştirilip mükemmelleştirilmesi gerektiğini, kötü kesildikleri takdirde metrelerce derinin heba olduğunu, kesiklerin simetrik olması gerektiğini söylüyor. Bay Urami yeniden ahizeyi kaldırıyor. Bir sekreter elinde cam bir çaydanlıkla içeri giriyor. Bay Urami'nin işaretiyle fincanlarına biraz daha çay koyuyor. O içmek istemiyor aslında ama içiyor. Bay Urami'nin sözcükleri ölçülü, ahenkli. Küçük, kontrollü, çatlaklarla dolu bir dünya inşa ediyorlar. Uygunsuz bir sözcükle parçalanabilecek bir dünya. Deri yüzme makinesinin öneminden, doğru ayarlanmadığı takdirde derinin parçalanabileceğinden, et işleme tesisinden

gönderilen taze derinin, et ayıklama sürecinin daha az zahmetli olması için, daha çok soğutulması gerektiğinden, derinin kurumasının ve çatlamasının önüne geçmek için damızlıkların hiçbir surette susuz kalmaması gerektiğinden, besicilere bunu izah etmek zorunda olduklarından çünkü beslenmede suya yeterince önem vermediklerinden, sersemletme işleminin titizlikle yapılması gerektiğinden, öbür türlü, onları özensiz bir şekilde kurban ettikleri takdirde bunun daha sonra deride görülebildiğinden, derinin sertleştiğinden ve üzerinde çalışmanın zorlaştığından bahsediyor; Bay Urami bunun sebebini özellikle vurguluyor: "Çünkü," diyor, "her şey bedenin en büyük organı olan deriye yansır." Bu cümleyi İspanyolca, abartılı bir aksanla ve gülümseyerek dile getiriyor. Bu cümleyle aynı zamanda söylevini de bitiriyor ve ölçülü bir sessizliğe gömülüyor.

O, konuşmakla değil sadece onaylamakla yükümlü olduğunu biliyor ama kafasına kafasına vuran, biriken, onu yaralayan sözcükler var. Bunun hunharlık, şiddet, aşırılık, sadizm olduğunu söylemek istiyor ona. Bu sözcükler Bay Urami'nin gülümsemesini yüzünden söküp atsın, o kontrollü sessizliği delip geçsin, havayı nefes bile almalarına imkân bırakmayacak kadar sıkıştırsın istiyor.

Ama sessizliğini koruyup gülümsüyor.

Bay Urami hiçbir zaman ona kapıya kadar eşlik etmiyor aslında ama bu kez aşağı beraber iniyorlar. Dışarı çıkmadan önce bir kireçleme tankının yanında duruyorlar. Bay Urami tanka üzerlerinde hâlâ kıllar olan derileri atan bir işçiyi denetliyor. Bir üretim çiftliğinden gelmiş olmalılar diye düşünüyor çünkü et işleme tesislerindekileri tüyleri tamamen yolunmuş bir şekilde teslim ediyorlar. Bay Urami'nin bir ha-

reketiyle yetkili beliriyor ve taze bir deriden et ayıklamakta olan bir işçiye bağırmaya başlıyor. Anlaşılan işi düzgün yapmıyor. İşçinin aşikâr yetersizliğini mazur göstermek adına yetkili, Bay Urami'ye et ayıklama makinesinin silindirinin kırıldığını ve bu işi elle yapmaya alışkın olmadıklarını açıklamaya çalışıyor. Bay Urami başka bir hareketiyle onu susturuyor. Yetkili, Urami'nin önünde saygıyla eğiliyor ve gidiyor.

Ardından sepileme bölümüne yürüyorlar. Bay Urami duruyor ve siyah deri istediğini bildiriyor. Sadece bu çıkıyor ağzından, herhangi bir açıklama yapmıyor. O ise yalan söylüyor ve bir partinin yakında geleceği yanıtını veriyor. Bay Urami başıyla onaylıyor ve onu uğurluyor.

Bu binadan her çıkışında durup bir sigara içme ihtiyacı duyuyor. Ve her seferinde çalışanlardan biri yanına gelip ona Bay Urami hakkında korkunç şeyler anlatıyor. Söylenenlere bakılırsa Geçiş'ten önce de cinayet işliyor, insanların derilerini yüzüyormuş, evinin duvarları insan derisiyle kaplıymış, bodrumunda insanlar varmış ve canlı canlı derilerini yüzmekten çok büyük bir zevk alıyormuş. O, çalışanların kendisine neden böyle şeyler anlattıklarını anlamıyor. Her şey mümkün diye düşünüyor ama bildiği bir şey varsa o da Bay Urami'nin iktidarını korku üzerine kurduğu ve bunun kesinlikle işe yaradığı.

Tabakhaneden çıktığında rahatlıyor. Bir kez daha kendini tüm bunlara neden maruz bıraktığını sorguluyor. Cevap hep aynı. Bu işi neden yaptığını biliyor. Çünkü işinin en iyisi o ve ona bunun için para ödüyorlar, çünkü başka bir şey yapmayı bilmiyor ve çünkü babasının sağlığı böyle gerektiriyor.

Bazen insanın dünyanın yükünü omuzlarında taşıması gerekiyor.

3

Çeşitli üretim çiftlikleriyle çalışıyorlar ama o yüksek miktarda besi hayvanı sağlayanları iş grubuna dahil ediyor. Eskiden Guerrero Iraola'yla çalışıyorlardı fakat sonra ürünleri kalitesizleşmişti. Gönderdikleri partilerin içinde vahşi olanlar vardı ve ne kadar vahşilerse sersemletilmeleri de bir o kadar zor oluyordu. İlk operasyonu düzenlemek zorunda kaldığında Tod Voldelig çiftliğini ziyaret etmişti ama bu onu et rotasına ilk dahil edişi.

İçeri girmeden önce babasının kaldığı geriatri merkezini arıyor. Telefonu Nélida, aslında hiç de ilgilenmediği şeylere abartılı bir tutkuyla yaklaşan bir kadın, açıyor. Sesi enerjik ama yine de alttan alta kadını için için kemiren, tüketen bir yorgunluk seziyor. Babasının iyi olduğunu söylüyor kadın. Bay Armando diye söz ediyor babasından. O yakında ziyarete geleceğini, bu ayın parasını yatırdığını söylüyor. Nélida, "Canım," diyor, "endişelenme, canım, Bay Armando'nun durumu stabil, her zamanki ufak tefek şeyler devam ediyor ama durumu stabil." Ufak tefek şeylerle nöbetleri kastedip kastetmediğini soruyor. Kadın ona endişelenmemesini, halledemeyeceği bir durum olmadığını söylüyor.

Telefonu kapatıyor ve birkaç dakika arabada öylece oturuyor. Rehberden kız kardeşinin numarasını buluyor. Onu arayacak ama sonra vazgeçiyor.

Çiftliğe giriyor. Gringo, çiftlik sahibi, ona kusura bakmamasını, bir Almanın yüklü bir alışveriş yapmaya geldiğini, ona çiftliği gösterip nasıl işlediğini anlatmak durumunda olduğunu çünkü hiçbir şey anlamadığını, bu işte yeni olduğunu, birden karşısında bitiverdiğini, haliyle de ona haber verecek vakti bulamadığını söylüyor. Önemli olmadığı, onlara eşlik edeceği yanıtını veriyor o.

Gringo sakar bir adam. Hava kendisi için fazla kesifmiş gibi yürüyor. Cüssesinin bilincinde değil. İnsanlara, eşyalara çarpıp duruyor. Terliyor. Hem de çok.

Onunla tanıştığında birlikte çalışmanın bir hata olduğunu düşünmüştü ama Gringo becerikli ve gönderilen partilerle ilgili sorunların üstesinden gelebilen nadir kişilerden biri. İncelikten yoksun ama keskin bir zekâsı var.

Gringo onu Almanla tanıştırıyor. Egmont Schrei. Tokalaşıyorlar. Egmont gözlerine bakmıyor onun. Üzerinde sanki yeni alınmış gibi duran bir kot pantolon ve fazla temiz bir gömlek var. Ayağında ise beyaz ayakkabılar. Ütülü gömleği ve özenle taranmış, iyice yapıştırılmış saçlarıyla biraz abes görünüyor. Ama Egmont durumun farkında. Tek kelime etmiyor çünkü durumun farkında ve ancak kırsala adımını bile atmamış bir yabancının giyeceği bu kıyafetler ona tam da iş yapmak için gereken mesafeyi koyma imkânı sağlıyor.

Gringo otomatik çeviri cihazını çıkarıyor. Bu cihazların yabancısı değil o da ama daha önce kullanması gerekmedi hiç. Seyahat etme imkânı olmadı hiçbir zaman. Eski bir

model olduğunu, sadece üç dört dilde çeviri yaptığını fark ediyor. Gringo cihaza konuşuyor, söylediği her şey otomatik olarak Almancaya çevriliyor. Ona çiftliği göstereceğini, arama boğalarından başlayacaklarını söylüyor. Egmont başıyla onaylıyor. Ellerini göstermiyor. Elleri arkasında.

Kapalı kafeslerin olduğu koridorlardan geçiyorlar. Gringo Egmont'a çiftliğin canlı etlerle dolu büyük bir depo olduğunu anlatıyor ve sanki işin püf noktasını açıklıyormuşçasına kollarını kaldırıyor. Almanın anlamıyor gibi bir hali var. Gringo ağdalı tanımlamaları bir kenara bırakıyor ve ona temel şeyleri, mesela şiddetin önüne geçmek, birbirlerine zarar vermelerini yahut birbirlerini yemelerini engellemek için herkesin nasıl da ayrı bir yerde, kendi kafesinde tutulduğunu açıklamaya koyuluyor. Cihazdan onu söylediklerini Almancaya çeviren mekanik bir kadın sesi yükseliyor. Egmont başıyla onaylıyor.

O bunun ardındaki ironiyi düşünmeden edemiyor. Et yiyen et.

Arama boğasının kafesini açıyor. Yerde taze gözüken bir saman balyası ve parmaklıklara tutturulmuş iki metal teneke var. Birinin içi su dolu. Boş olan diğeri yemek için. Gringo cihaza konuşuyor ve vasektomi yapılmış bu arama boğasını küçüklükten yetiştirdiğini, Birinci Saf Nesil olduğunu açıklıyor. Alman merakla bakıyor ona. Kendi çeviri cihazını çıkarıyor. Yeni bir model. Saf neslin ne olduğunu soruyor. Gringo bsn'nin esaret altında doğan ve yetiştirilenler olduğunu, herhangi bir genetik değişikliğe uğramadıklarını, büyüme sürecinin hızlandırılması için aşı da yapılmadığını anlatıyor. Alman anlatılanları anlıyormuş gibi bir tavır takınıyor, herhangi bir yorumda bulunmuyor.

Gringo yine, sanki ona daha bir ilginç gelen, önceki konuya dönüyor ve arama boğalarının genetik nitelikleri nedeniyle satın alındıklarını açıklıyor. Arama boğası diyor ama aslında teknik olarak bu doğru değil zira dişilere hizmet ediyor, onların üzerlerine atlıyor. Yine de kendisinin arama boğası olarak adlandırdığını çünkü döllenmeye hazır dişileri saptadığını söylüyor. Diğer boğaların görevi teneke kutuları, daha sonra suni döllenmede kullanılmak üzere, spermleriyle doldurmak. Cihaz tüm bunları Almancaya çeviriyor.

Egmont kafese girmek istiyor ama bir anda duruyor. Boğa kımıldanıyor, ona bakıyor ve Alman geriye doğru bir adım atıyor. Gringo Almanın huzursuzluğunun farkında değil. Konuşmaya devam ediyor. Boğaların besin çevirme oranlarına ve adale yapılarına göre alındıklarını ama büyük bir gururla kendisinin satın almadığının, yetiştirdiğinin tekrar altını çiziyor. Suni döllenmenin hastalıkların önüne geçmek için elzem olduğunu ve, başka pek çok faydasının yanı sıra, et işleme tesisleri için daha homojen grupların imalatına olanak tanıdığını açıklıyor. Gringo Almana göz kırpıyor ve sözlerini, ancak yüzden fazla parçayı çekip çevireceklerse yatırım yapmaya değdiğini çünkü bakım ve uzman personellerin pahalı şeyler olduklarını söyleyerek tamamlıyor.

Alman cihaza konuşuyor ve madem öyle arama boğasını ne için kullandıklarını soruyor, ne domuz ne de at bunlar diyor, insanlar, ve boğanın neden dişilerin üzerine atladığını, atlamaması gerektiğini, bunun pek hijyenik olmadığını söylüyor. Onun cümlelerini çeviren bir erkek sesi. Kulağa daha doğal gelen bir ses.

Gringo hafif gergin bir şekilde gülüyor. Kimse insan demiyor onlara, burada, bu şekilde adlandırılmalarının yasak olduğu yerde demiyor en azından. "Hayır, elbette domuz değiller, gerçi genetik olarak fazlasıyla benziyorlar ama virüs taşımıyorlar tabii." Bir sessizlik oluyor. Bir anda makinenin sesi gidiyor. Gringo cihazı kontrol ediyor. Bir iki defa hafifçe vuruyor ve cihaz yeniden çalışmaya başlıyor. "Bu erkek örtülü kızgınlık takibi yapmak gibi bir hünere sahip ve bunun sonucunda dişileri optimum bir seviyeye getiriyor. Şayet arama boğası dişilerin üzerine atlarsa döllenmeye daha yatkın oluyorlar. Ama onları gebe bırakmaması için kendisine vasektomi yapıldı, zira genetik kontrolü elden bırakmamak gerek. Ayrıca sürekli denetleniyor. Temiz ve aşıları tam."

Tüm mekânın nasıl da Gringo'nun kelimeleriyle dolduğunu görüyor. Hafif, ağırlığı olmayan kelimeler bunlar. Başkalarına, anlaşılmaz, mekanik, yapay bir ses, tüm bu kelimelerin onu sarıp sarmalayabileceğini, hatta boğabileceğini bilmeyen bir ses tarafından söylenenlere karışan kelimeler.

Alman sessizce arama boğasına bakıyor. Bakışlarında kıskançlık yahut hayranlık var sanki. Gülüyor ve, "Desenize hayat ona güzel," diyor. Cihaz sözlerini çeviriyor. Gringo şaşkın şaşkın bakıyor ona ve öfkeyle karışık tiksintisini belli etmemek için gülüyor.

O Gringo'nun zihninde oluşan ve takılıp kalan soruların farkında: Nasıl olur da kendini onlardan biriyle karşılaştırabilir? Nasıl olur da böyle olmak, bir hayvan olmak isteyebilir? Huzursuz ve uzun bir sessizliğin ardından Gringo onu yanıtlıyor: "Kısa süreliğine, artık işe yaramaz olduğunda arama boğası da et işleme tesisine gidecek."

Gringo sanki elinden başka bir şey yapmak gelmiyormuş gibi konuşmaya devam ediyor; gergin. Ter damlalarının alnından süzülüp yüzünün oyuklarında birikmelerini izliyor. Egmont konuşup konuşmadıklarını soruyor. Bu denli sessiz olmalarının dikkatini çektiğini söylüyor. Gringo çok küçükken kuvözlerde bırakıldıklarını ve sonra kafeslere koyulduklarını söylüyor. Ses tellerini aldıklarını, bu şekilde onları daha iyi kontrol edebildiklerini anlatıyor. Kimse konuşmalarını istemiyor, etler konuşmaz çünkü. Mesele iletişim kurmaksa kurduklarını ama bunu ilkel bir dille yaptıklarını ifade ediyor. Üşüyüp üşümediklerini, terleyip terlemediklerini, bu tarz temel şeyleri bildiklerini dile getiriyor.

Arama boğası hayalarından birini kaşıyor. Alnında kızgın demirle yapılmış, iç içe geçirilmiş T ve V harfleri var. Çiftliklerdeki diğer tüm besi hayvanları gibi çıplak. Sanki ağzından herhangi bir kelime çıkmasının imkânsızlığıyla deliliğe teslim olmuş gibi, bakışları donuk.

"Önümüzdeki sene onu Kırsal Toplum'a takdim edeceğim," diyor Gringo muzaffer bir edayla ve duvarı eşeleyen bir fareninkine benzer bir ses çıkararak gülüyor. Egmont boş gözlerle bakıyor ona ve Gringo Kırsal Toplum'da en iyi besi hayvanlarına, en saf ırklara ödül verildiğini söylüyor.

Kafeslerin arasında yürüyorlar. Bu ağılda iki yüzden fazla kafes olmalı diye hesaplıyor o. Tek ağıl bu değil üstelik. Gringo yanına gelip bir elini omzuna atıyor. Eli ağır. Bu elin sıcaklığını, hafif hafif gömleğini ıslatan terini hissediyor. Gringo alçak sesle, "Tejo, dinle, yeni partiyi sana önümüzdeki hafta göndereceğim. Birinci sınıf et, ihraç malı. Bazıları bsn," diyor.

Kulağının dibinde adamın kesik kesik nefesini hissediyor.

"Geçen ay bize içlerinden ikisi hasta olan bir parti gönderdin. Gıda Standartları Kurumu paketlemeyi onaylamadı. Onları leşçillere verdik. Krieg beni buraya şayet bu tekrar yaşanırsa başka çiftliğe gideceğini söylemem için gönderdi."

Gringo başıyla onaylıyor.

"Şu Almanla işimi bitireyim de doğru dürüst konuşalım."

Onları ofise götürüyor. O, burada ne Japon sekreterler ne de kırmızı çay var diye geçiriyor aklından. Sıkışık bir mekân, duvarlar sunta. Gringo ona bir broşür uzatıyor ve okumasını istiyor. Egmont'a gebe dişilerden oluşan özel bir grubun kanını ihraç ettiğini anlatıyor. Bu kanın özel bir kan olduğunu belirtiyor. O, söz konusu prosedürün malların verimini olumlu yönde etkilediğini ifade eden kırmızı ve büyük harflerle yazılmış cümleyi okuyor.

Mallar, diye geçiriyor aklından, dünyayı karartan bir sözcük daha işte.

Gringo konuşmaya devam ediyor. Gebelerin kanının pek çok alanda kullanıldığını söylüyor. Bu işten şimdi nemalanmaya başlanıldı çünkü eskiden yasadışıydı diyor. Karşılığında bir servet ödendiğini çünkü kanı alınanların kansız kaldıklarından dolayı her seferinde illa ki düşük yaptığını belirtiyor. Makine cümlelerini Almancaya çeviriyor. Sözcükler hayret verici bir ağırlıkla düşüyorlar masaya. Gringo Egmont'a işte bunun yatırım yapmaya gerçekten değer bir iş olduğunu söylüyor.

O yanıt vermiyor. Alman da öyle. Gringo gömleğinin yeniyle alnını kuruluyor. Ofisten çıkıyorlar.

Sağmalların olduğu bölgeden geçiyorlar. Gringo'nun tabiriyle memelerini soğuran makineler var. "Bu meme-

lerden çıkan süt birinci sınıftır," diyor makineye ve, "Yeni sağıldı," diye açıklık getirirken onlara birer bardak süt ikram ediyor. Egmont tadına bakıyor. O başını iki yana sallayarak istemediğini belirtiyor. Gringo bunların hırçın olduklarını, verimliliklerinin kısa sürdüğünü, çabucak gerildiklerini ve artık işe yaramaz hale geldiklerinde biraz daha kazanç elde edebilmek için bu eti et işleme tesisine göndermek gerektiğini, bu şekilde hazır yemek sağlandığını anlatıyor onlara. Alman başıyla onaylayıp, "*sehr schmackhaft*," diyor, makine "çok lezzetli" diye tercüme ediyor.

Çıkışa doğru yürürlerken gebelerin ağılından geçiyorlar. Kimileri kafeslerde, kimileriyse masalara yatırılmış; ne kolları var ne de bacakları.

O bakışlarını kaçırıyor. Pek çok çiftlikte karınlarını parmaklıklara vurarak, yemek yemeyi bırakarak, o bebeğin doğmaması ve et işleme tesisinde ölmemesi için elinden geleni ardına koymayarak fetüslerini öldürenlerin sakat bırakıldıklarını biliyor. Sanki olacakların farkındalarmış gibi, diye geçiriyor aklından.

Gringo adımlarını hızlandırıyor ve masalardaki gebeleri görmeyen Egmont'a bir şeyler anlatıyor.

Bitişikteki odada kuvözlerdeki bebekler var. Alman aletlere bakakalıyor. Fotoğraf çekiyor.

Gringo onun yanına yanaşıyor. O hastalıklı bir şeyler salgılayan bu bedenin yapış yapış kokusunu duyuyor.

"Gıda Standartları Kurumu üzerine söylediklerin beni endişelendirdi. Yarın yeniden incelemeleri için uzmanları arayacağım, olur da sana ıskarta denk gelirse beni ararsın ve onu hesaptan düşeriz."

Uzmanlar, diye düşünüyor, tıp okudular aslında ama iş çiftliklerdeki partileri denetlemek olunca kimse onlara doktor moktor demiyor.

"Bir şey daha Gringo, şu ulaşım meselesi; kamyonlarda masraftan kısma artık. Geçen gün iki tanesi yarı ölü bir şekilde geldi."

Gringo başıyla onaylıyor.

"Kimse birinci sınıf seyahat etsinler demiyor ama un çuvalıymış gibi de istifleme yani, yoksa bayılıyorlar, kafalarını çarpıyorlar, hem olur da ölürlerse masrafı kim karşılayacak? Ayrıca yaralanıyorlar ve sonra tabakhanedekiler derileri için daha az para ödüyor. Patron da bu durumdan şikâyetçi."

Bay Urami'nin dosyasını veriyor.

"Bilhassa açık tenlilerde daha dikkatli ol. Değerleri iyice incelemen için numunelerin yer aldığı bu dosyayı birkaç haftalığına sana bırakacağım, en pahalılara özellikle itina göster."

Gringo kızarıyor.

"Anlaşılmıştır, bir daha olmayacak. Kamyonlardan biri arızalandı, dolayısıyla işi aksatmamak için her zamankinden biraz fazla yükledim."

Başka bir ağıla yürüyorlar. Gringo kafeslerden birini açıyor. Boynunda ip olan bir dişiyi çıkarıyor.

Dişinin ağzını açıyor. Üşüyor gibi bir hali var dişinin. Titriyor.

"Şu dişlere bak. Bütünüyle sağlıklı."

Kollarını kaldırıp bacaklarını açıyor. Egmont dişiye bakmak üzere yanlarına yaklaşıyor. Gringo makineye konuşuyor:

"Sağlıklı kalabilmeleri için aşılara ve ilaçlara yatırım yapmalı. Bir dolu antibiyotik. Benim bütün besi hayvanlarımın belgeleri tam, güncel ve düzenli."

Alman ilgiyle bakıyor dişiye. Etrafında bir tur atıyor, eğiliyor, ayaklarına bakıyor, parmaklarını aralıyor. Cihaza konuşuyor ve cihaz sözlerini şu şekilde çeviriyor:

"Saflaştırılmış nesilden mi bu?"

Gringo gülümsemesini güç bela bastırıyor.

"Hayır, Saf Nesil'den değil. Çok daha hızlı büyümesi için bunun genetiğiyle oynadılar, tamamlayıcı olarak da özel besinler ve aşılar kullanılıyor."

"Peki ama tadı değişiyor mu?"

"Çok lezzetlidirler. Elbette bsn'ler üst sınıf ürünler ama bunların kalitesi de muazzam."

Gringo tüp benzeri bir alet çıkarıyor. O aşina bu aletlere. Et işleme tesisinde kullanıyorlar. Aletin ucunu dişinin koluna dayıyor. Bir düğmeye basıyor ve dişi, yüzünde acı dolu bir ifadeyle, ağzını açıyor. Kolunda milimetrik bir yara oluşuyor, kanıyor. Gringo gelip de pansuman yapması için bir çalışanına işaret ediyor.

Tüpü açıyor, içinde dişinin kolundan bir parça var. Uzun, küçücük, bir parmağın yarısını geçmez. Eti Almana uzatıp denemesini söylüyor. Alman tereddüt ediyor. Ama neredeyse hemen ardından ağzına atıyor ve gülümsüyor.

"Çok lezzetli, öyle değil mi? Ayrıca tam bir protein deposu," diyor Gringo ve makine sözlerini tercüme ediyor.

Alman başıyla onaylıyor.

Gringo ona yanaşıp alçak sesle, "Birinci sınıf et, Tejo," diyor.

"Eti sert olanlardan gönderirsen durumu, sersemletme esnasında ürünün mundar edilebileceğini gayet iyi bilen

patrondan gizleyebilirim ama Gıda Standartları Kurumu dalgaya gelmez."

"Evet, elbette."

"Domuzlar ve ineklerle rüşvet kabul ediliyordu ama bugün söz konusu bile değil. Herkes şu virüs yüzünden paranoyaklaştı, anlıyor musun? İhbar edilir ve tesisinden olursun."

Gringo başıyla onaylıyor. İpi tutup dişiyi kafese sokuyor. Dişi dengesini kaybediyor ve saman balyasının üstüne düşüyor.

Kızarmış et kokuyor. İşçilerin dinlenme alanına gidiyorlar. Mangalda kaburga pişiriyorlar. Gringo Egmont'a "etin ağızda dağılması için" kaburgayı sabah saat sekizde hazırlamaya başladıklarını anlatıyor, ayrıca birazdan bir yavruyu yiyeceklerini söylüyor. "Var olan en yumuşak et, az bulunuyor, dana kadar ağır gelmiyor. İçlerinden biri baba oldu da onu kutluyoruz. Birer sandviç ister misiniz?"

Alman başıyla onaylıyor. O istemediğini söylüyor. Herkes şaşkın şaşkın ona bakıyor. Bu eti kimse reddetmez, bir aylık maaşına mal olabilecek bir et zira. Gringo hiçbir şey demiyor çünkü satışlarının bu adamın ondan alacağı ürün miktarına bağlı olduğunu biliyor. İşçilerden biri yavrudan bir parça et kesiyor ve iki sandviç hazırlıyor. Turuncuya çalan kırmızı renkte bir acı sos ekliyor.

Daha küçük bir ağıla geliyorlar. Gringo başka bir kafesi açıyor. İçeri bakmaları için onlara bir işaret yapıyor. Makineye, "Obez yetiştirmeye başladım. Daha sonra yağ konusunda uzmanlaşmış bir et işleme tesisine satmak üzere onları fazla besliyorum. Yapmadıkları şey yok, gurme bisküvi bile yapıyorlar," diyor.

Alman, sandviçini yemek üzere bir iki adım uzaklaşıyor. Eğilerek yiyor sandviçini. Üstü kirlensin istemiyor. Sos ayakkabılarının hemen yanı başına damlıyor. Gringo ona bir peçete vermek üzere yanına gidiyor ama Egmont eliyle istemediğini, sandviçin lezzetli olduğunu işaret ediyor. Yemeye devam ediyor.

"Gringo, siyah deri lazım."

"Tam da bugünlerde Afrika'dan bir parti göndermeleri için görüşmeler yapıyorum. İlk isteyen sen değilsin."

"Sonra sana tam sayıyı veririm."

"Anlaşılan meşhur bir tasarımcı siyah deri kullandığı bir koleksiyon hazırlamış ve önümüzdeki kış tanıtacakmış."

Gitmek istiyor. Gringo'nun sesinden kurtulması gerekiyor. Sözcüklerin havada nasıl da yığılıp kaldığını görmeyi bırakması gerekiyor.

Beyaz, yeni, içeri girdiğinde gözünden kaçan bir ağıldan geçiyorlar. Gringo ağılı işaret edip makineye başka bir işe daha yatırım yaptığını, bazılarını organ nakli için yetiştireceğini söylüyor. İlgisi uyanan Egmont Gringo'nun yanına sokuluyor. Gringo sandviçinden bir ısırık alıyor ve ağzı et doluyken lafa giriyor: "Nihayet yasa onaylandı. İzin belgeleri almam ve birtakım denetimlerden geçmem gerekiyor ama daha kârlı. Yatırım yapılacak iyi bir iş daha."

Vedalaşıyor. Daha fazlasını duymak istemiyor. Alman ona elini uzatıyor ama sandviçten yağ bulaştığını görünce hemen geri çekiyor. Özür dileyen bir ifade takınıyor ve, "*Entschuldigung,*" diye mırıldanıyor. Makine bu sözcüğü tercüme etmiyor.

Turuncu sos dudağının kenarından yavaşça akıp beyaz ayakkabılarına damlamaya başlıyor.

4

Erken kalkıyor çünkü kasaba gitmesi gerekiyor. Karısı hâlâ annesinin evinde.

İçinde sadece bir beşik olan bir odaya giriyor. Odanın tam ortasında duran beyaza boyanmış ahşap beşiğe dokunuyor. Başucunda birbirine sarılan bir ayı ile ördeğin resmi çizili. Sincaplar, kelebekler, ağaçlar ve gülen bir güneşle çevrili etrafları. Ne bulutlar var ne de insanlar. Onun beşiğiydi bu, sonrasındaysa oğlunun beşiği oldu. Artık üzerinde sevecen, masum hayvan resimleri olan ürünler satmıyorlar. Yerlerini gemiler, çiçekler, periler, cinler aldı. Karısı dönmeden önce beşiği çıkarması gerektiğini biliyor, biliyor parçalaması ve yakması gerektiğini. Ama yapamıyor işte.

Evinin önünde bir kamyonun korna sesini duyduğu sırada mate içiyor. Camdan bakıyor ve kırmızı harflerle yazılmış "Tod Voldelig" yazısını görüyor.

Evi nispeten izbe bir yerde. En yakın komşularıyla arasında iki kilometre mesafe var. Eve ulaşmak için, hatırladığı kadarıyla asma kilitle kilitlediği, bahçe kapısını açmak ve okaliptüslerle çevrili yolu geçmek gerekiyor. Motor sesini duymamış veya sebep olduğu toz bulutunu görmemiş ol-

duğuna şaşırıyor. Eskiden yaklaşan araçlara koşan ve havlayan köpekleri vardı. Hayvanların yokluğu kasvetli, dilsiz bir sessizlik yarattı.

Korna sesini duyunca ürküp elindeki mateyi bırakıveriyor ve eli yanıyor.

Biri el çırpıp ona sesleniyor.

"Günaydın. Bay Tejo?"

"Günaydın, evet, benim."

"Size Gringo'dan bir hediye getirdim. Şurayı imzalar mısınız?"

Neyi imzaladığını düşünmeden imzalıyor. Adam ona bir zarf uzatıp kamyona gidiyor. Arka kapıyı açıyor, içeri uzanıyor ve bir dişi çıkarıyor.

"Nedir bu?"

"Bsn bir dişi."

"Sizin olsun, istemez misiniz? Alın götürün."

Adam ne yapacağını bilemez bir halde kalakalıyor. Şaşkın şaşkın bakıyor ona. Kimse böyle bir hediyeyi reddedemez. Bu dişiyi satarak küçük bir servet edinebilir. Adam ne yapacağını bilemediğinden dişinin boynuna bağlı ipi çekiyor. Dişi itaatkâr bir şekilde hareket ediyor.

"Yapamam. Eğer geri götürürsem Gringo beni keser."

İpi iyice çekip öbür ucunu ona veriyor. O bir türlü tutmadığından adam ipi yere atıyor, hızlı hızlı yürüyor ve kamyona binip kontağı çeviriyor.

5

"Gringo, bana ne gönderdin böyle?"

"Bir hediye."

"Ben onları öldürüyorum, yetiştirmiyorum, biliyorsun değil mi?"

"Birkaç gün dursun sende, sonra mangal yakar, yeriz."

"Ne böyle bir vaktim ne arzum ne de imkânım var."

"Yarın onu kurban etmeleri için çocukları gönderirim."

"Kurban etmek istersem kendim ederim."

"Mesele hallolmuştur öyleyse. Belki satmak istersin diye tüm belgelerini gönderdim. Sağlıklı, aşıları tam. İstersen çiftleştirebilirsin de. Tam üreme çağında. Ama asıl önemlisi, o bir bsn."

O cevap vermiyor. Gringo dişinin bir nimet olduğunu söylüyor ve, sanki o bilmiyormuş gibi, yeniden genlerinin saflığından dem vuruyor. Bir seneden uzun zamandır badem temelli gıdalarla beslediği bir gruptan olduğunu açıklıyor. "Kendisine özel et yetiştirmemi isteyen seçici bir müşteri için." Olur da vakitsiz ölürlerse diye birkaç tane de fazladan yetiştirdiğini anlatıyor. Telefonu kapatmadan önce bu hediyeyle Krieg et işleme tesisiyle iş yapmanın kendisi

için ne kadar önemli olduğunu anlatmak istediğinin altını çiziyor.

"Tamam, teşekkürler."

Öfke içinde kapatıyor telefonu, içinden Gringo'ya ve itaatkâr hediyesine sayıp sövüyor. Oturup saate bakıyor. Geç olmuş. Dışarı çıkıp dişinin ipini bağladığı ağaçtan çözüyor. Dişi boynundaki ipi çıkarmaya yeltenmiyor. Elbette, diye geçiriyor aklından, çıkarabileceğini bilmiyor ki. Dişiye yaklaştığında dişi titremeye başlıyor. Yere bakıyor. İşiyor. Dişiyi ağıla götürüp çalışmayan, paslı bir kamyonun kapısına bağlıyor.

Eve giriyor ve dişiye yemek olarak ne verebileceğini düşünüyor. Gringo sağlıklı ve dengeli bir gıda değil, bir dert gönderdi ona. Buzdolabını açıyor. Bir limon. Üç bira. İki domates. Yarım salatalık. Ve bir tencerede geçen günlerden birinden kalma bir şey. Kokluyor ve bozuk olmadığına karar veriyor. Pilav.

Bir tasa su, diğerine soğuk pilavı koyup dişiye götürüyor. Ağılın kapısına asma kilit vuruyor ve gidiyor.

6

Et seferlerinin en zor kısmı kasaplara gitmek çünkü bunun için şehre inmesi gerekiyor, çünkü eti Spanel'e göstermesi gerekiyor, çünkü betonlardan yayılan sıcak nefes almasına imkân bırakmıyor, çünkü sokağa çıkma yasağına uyması gerekiyor, çünkü binalar, meydanlar ve sokaklar eskiden daha fazla, çok daha fazla insan olduğunu anımsamasına yol açıyor.

Geçiş'ten önce kasap dükkânlarında çalışanlara çok az para ödeniyordu, hatta pek çok kez bozuk et satabilmek için patronları tarafından içine başka şeyler karıştırmaya mecbur bırakılıyorlardı. Babasının et işleme tesisinde çalışırken biri, "Sattığımız şey ölü, çürüyor ve görünüşe bakılırsa kimse bunu kabullenmek istemiyor," demişti. Birbiri ardına mate içerken bu işçi ona bozuk bir eti taze göstermenin, kötü kokunun önüne geçmenin sırlarını anlatmıştı: "Paketleme için karbon monoksit kullanıyoruz, sergi içinse soğuk hava, çamaşır suyu, sodyum bikarbonat, sirke ve baharat, bol miktarda da biber." İnsanlar hep bir şeyler itiraf ederlerdi ona. Bunun dinlemeyi bilmesinden ve kendisinden bahsetmek gibi bir derdi olmamasından kaynaklan-

dığını düşünüyor. Bu işçi ona patronunun zararı karşılamak için Gıda Standartları Kurumu'nun toplattığı etleri satın aldığından, kimilerinin kurtlandığından ve kendisinin bu etleri çeşitli işlemlerden geçirip sonra indirimli satışa sunmak zorunda oluşundan bahsetmişti. Eti, soğuğun kokuyu ortadan kaldırması için, çok uzun süre buzlukta bekletmekti kastettiği. Patronunun onu hasta hayvanların etlerini, üzerinde yok etmesi gereken sarı sarı lekeler olan etleri satmaya zorladığından dem vurmuştu. Bu işi bırakmak, iyi bir şöhrete sahip olan El Ciprés et işleme tesisinde çalışmak istediğini söylemişti ona, ailesini geçindirmek için namusuyla çalışmak istiyordu, hepsi bu. Çamaşır suyunun kokusuna dayanamadığını, çürük tavuk kokusunun midesini bulandırdığını, kendini hiç bu kadar hasta ve sefil hissetmediğini anlatmıştı. Çocuklarına şnitzel yapmak için kendisinden ucuz et alan alçakgönüllü kadınların gözlerine bakamadığını belirtmişti. Patronu ortalıkta değilse onlara taze et verdiğinden fakat ortalıktaysa bozuk et satmak zorunda olduğundan ve sonra vicdan azabından uyuyamadığından söz etmişti. Bu işin onu içten içe tükettiğini söylemişti. O bu durumu babasına anlattığında babası söz konusu kasaba daha fazla et göndermemeye ve işçiyi kadrosuna katmaya karar vermişti.

Dürüst bir adam babası, zaten aklını da bu yüzden kaçırdı.

Arabaya biniyor. İç geçiriyor ama hemen ardından Spanel'i göreceğini düşünüp gülümsüyor; gerçi onunla görüşmek hep biraz çetrefilli bir mesele.

Araba kullanırken zihnine bir görüntü hücum ediyor. Ağılındaki dişinin görüntüsü. Ne yapıyor acaba, yeterin-

ce yemeği var mı ki? Üşümüş müdür? İçinden Gringo'ya küfrediyor.

Spanel Kasabı'na geliyor. Arabadan iniyor. Köpekler ortadan kaldırıldığından beri şehrin kaldırımları daha temiz. Ve daha boş.

Şehirde her şey ölçüsüz. Doyumsuz.

Geçiş'le kasaplar kapanmış ve ancak yamyamlığın meşrulaştırılmasıyla birkaç tanesi yeniden açılmıştı. Ama bunlar özel dükkânlar, sahipleriyse yüksek kalite peşindeler. İki dükkânı olanların sayısı pek az, böyle bir durumda da dükkânla ya bir akrabaları ya da çok güvendikleri birisi ilgileniyor.

Kasapların özel etine erişmek mümkün değil, dolayısıyla da etlerin daha ucuza satıldığı yasadışı bir pazar oluştu; daha ucuza satılıyorlar çünkü ne kontrol edilmeleri ne de aşılanmaları gerekiyor, söz konusu et kolay et çünkü; bir adı ve soyadı var. Yasadışı eti, sokağa çıkma yasağından sonra elde edilen ve üretilen eti bu şekilde tanımlıyorlar. Ama bu, daha yumuşak, daha lezzetli olması ve bağımlılık yapması için genetiği hiçbir zaman değiştirilmeyecek ve denetime tabi tutulmayacak olan et aynı zamanda.

Spanel kasap dükkânını yeniden açanlar arasında başı çekenlerden biriydi. Spanel'in dünyaya karşı kayıtsız olduğunu biliyor o. Sadece et kesmekten anlıyor ve bunu bir cerrahın soğukkanlılığıyla yapıyor. O yapış yapış enerji, kokuları zapt eden soğuk hava, sanki her şey pirüpakmış hissi veren beyaz karolar, kan lekeli önlük, hiçbirinin bir önemi yok. Spanel için bir zamanlar nefes almış olana dokunmak, onu kesmek, bölmek, işlemek, kemiklerini ayırmak, doğramak mekanik ama itinayla yapılması gereken bir iş. Ölçülü, hesaplı bir tutku.

Özel etler yeni kesim şekilleri, yeni ölçü ve miktarlar, yeni lezzetler geliştirmeyi gerektirmişti. Spanel bunu ilk ve en hızlı yapan kişiydi, zira konu et olunca tüyler ürpertici bir umarsızlıkla hareket ediyordu. Başta öyle çok müşterisi yoktu; zenginlerin hizmetçileriydi gelenler. Spanel iş konusunda vizyon sahibiydi ve ilk kasabı alım gücü en yüksek olan mahallede açtı. Hizmetçiler et parçasını tiksinti ve şaşkınlıkla tutuyor ve, sanki gerek varmış gibi, her defasında kendilerini patronlarının ya da hanımefendinin gönderdiğini belirtiyorlardı. Spanel onlara yüzünde zorlama ama yine de anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyordu ve hizmetçiler hep yeniden ve yeniden geliyorlardı, her seferinde güvenleri artıyordu ve sonunda açıklama yapmayı bırakıyorlardı. Zamanla müşterileri arttı. Satıcının kadın olması herkesi rahatlıyordu.

Kimsenin bilmediğiyse bu kadının aklından neler geçtiği. Ama o biliyor. Spanel'i iyi tanıyor çünkü o da babasının et işleme tesisinde çalışıyordu.

Spanel sigara içerken tuhaf şeyler söylüyor. Ziyaretin olabildiğince kısa sürmesini isterdi o, zira Spanel'in buz gibi yoğunluğu huzurunu kaçırıyor. Ama Spanel alıkoyuyor onu işte, hep alıkoyuyor, tıpkı babasının et işleme tesisinde çalışmaya başladığı zaman olduğu gibi; herkes gittikten sonra kesim odasına götürmüştü onu.

Spanel'in konuşacak, aklından geçenleri anlatacak kimsesi olmadığını düşünüyor o. Aynı zamanda Spanel'in kesim masasında bir kez daha sevişmeye hazır olduğunu, bunu daha henüz bir tam bir erkek bile sayılmayacağı zaman olduğu gibi yine aynı beceriklilik ve kayıtsızlıkla yapacağını hayal ediyor. Ya da hayır, hassas ve kırılgan olacaktır şimdi, o buz gibi soğuğun ardına nüfuz edebilmesi için gözlerini açacaktır.

Spanel'in, bugüne değin ağzından tek kelime duymadığı, bir yardımcısı var. Ağır işi yapan, etleri soğutma odasına götüren ve mekânı temizleyen o. Bakışları bir köpeğinkini andırıyor, koşulsuz bir sadakat ve bastırılmış bir yabanıllık var gözlerinde. Adını bilmiyor, Spanel hiçbir zaman adıyla hitap etmiyor ve o ziyarete geldiğinde genellikle Köpek pek ortalarda olmuyor.

Spanel kasap dükkânını açtığında değişimin çok ani olmaması için geleneksel yöntemleri takip ederek sığır etini keser gibi kesiyordu etleri. İçeri girdiğinizde eski günlerdeki kasaplardan birindeymiş gibi hissediyordunuz kendinizi. Zaman içinde yavaş yavaş ama devamlı bir şekilde farklı yöntemler uygulanmaya başlandı. İlk olarak but ve böbreklerle birlikte, sarımsaklı ve maydanozlu şnitzellerin arasına gizlenmiş bir şekilde, eller paketlenir oldu. Paketin üstünde özel et etiketi ve ayrı bir bölümde, stratejik olarak el sözcüğünü kullanmaktan imtina ederek, "üst taraf" açıklaması yer alıyordu. Zamanla, "alt taraf" etiketiyle, marul yapraklarının üstüne yerleştirilmiş bacaklar girdi paketlere, daha sonraysa "Spanel'in lezzetli gıdaları" etiketiyle dillerden, penislerden, burunlardan, testislerden oluşan bir tabak hazırlandı.

Çok geçmeden insanlar domuzlarınkine benzer bir şekilde kesilen üst taraflara elcik ve alt taraflara bacakçık demeye başladı. Böylelikle, korkunun önüne geçilmesini sağlayan bu küçültme ekleriyle ürünler bu şekilde sınıflandırılır oldu.

Spanel bugün artık kulak ve parmak *brochette*ler satıyor, "karışık *brochette*" diye adlandırıyor bunları. İçinde göz yuvarı olan et suları satıyor. Sirke ve soğan soslu diller.

Kadın onu dükkânın arkasındaki bir odaya götürüyor; içeride ahşap bir masa ve iki sandalye var. Etrafları kesmek ve sonra da satmak üzere soğuk hava deposundan çıkardığı yarım karkasları koyduğu buzdolaplarıyla dolu. İnsan gövdesine "karkas" diyorlar. "Yarım gövde" demek gibi bir şey ihtimal dahilinde bile değil zira. Buzdolaplarında kollar ve bacaklar da var.

Spanel ona oturmasını söylüyor ve bir kadeh ev yapımı şarap ikram ediyor. O, şarabı içiyor çünkü kadının gözlerine bakabilmek, kendisini normalde inek ve benzeri hayvanların bağırsaklarıyla kaplı olan ama o esnada bir ameliyat masası kadar temiz masaya nasıl da ittiğini, tek kelime etmeksizin pantolonunu nasıl da indirdiğini aklına getirmemek için şaraba ihtiyaç duyuyor. Hâlâ kan lekeleriyle dolu önlüğünü nasıl da kaldırdığını, onun çıplak bir şekilde yattığı masaya nasıl da tırmandığını ve hayvanları taşımak üzere kullandıkları kancalara tutunarak nasıl da dikkatle üzerine oturduğunu aklına getirmemek için.

Spanel'in tehlikeli ya da deli olduğunu düşünüyor yahut onu çıplak hayal ediyor falan değil (zaten hiç çıplak görmedi kadını) veya pek az kadın kasap tanıdı ve hepsini de gizemli buluyor, hepsini de çözülmesi imkânsız kapalı birer kutu olarak görüyor gibi bir durum da söz konusu değil. Şaraba aynı zamanda onu sakince dinleyebilmek için de ihtiyacı var çünkü Spanel'in sözcükleri insanın zihnine çakılıp kalıyor. Buz tutmuş, keskin sözcükler bunlar, tıpkı ona dokunmaya, önlüğünü çıkarmaya, saçını okşamaya çalıştığında "Hayır" dediği zaman olduğu gibi; "Hayır," demiş ve sımsıkı kavradığı kollarını var gücüyle masaya yaslamıştı. Ya da ertesi gün onu okşamaya çalıştığında hiçbir açık-

lama yapmadan, bir veda busesi bile kondurmadan "Hoşça kal" dediği zaman olduğu gibi. Sonra kadına küçük bir servetin miras kaldığını, kasap dükkânını da işte bu parayla satın aldığını öğrenmişti.

Spanel, Krieg et işleme tesisiyle yönetmeliğe uygun şekilde çalıştıklarını ifade eden ve ürünlerinde taklit ve tağşiş yapmayacağını onayladığını belirten belgeleri imzalıyor. Sadece birer formalite bunlar çünkü kimsenin taklit ve tağşiş yapmadığı herkesçe biliniyor, artık yapılmıyor böyle şeyler, özel et söz konusuyken yapılmıyor.

İmzalıyor ve şarap içiyor. Saat sabahın onu.

Spanel ona bir sigara ikram ediyor. Sigarasını yakıyor. Ve tüttürürlerken, "Birinin gülümsemesi bize neden çekici geliyor anlamıyorum," diyor. "Gülerken iskeletlerini gösteriyor insanlar." O bunun üzerine Spanel'i gülerken hiç görmediğini fark ediyor, kancaları sıkıca kavrayıp başını kaldırdığında ve zevkten inleyerek çığlık attığında bile. Tek bir çığlık, hayvani ve karanlık tek bir çığlık.

"Öldüğümde birilerinin, şu uzak ve korkunç akrabalarımdan birinin, etimi karaborsada satacağını biliyorum. Bu yüzden sigara ve içki içiyorum, etimin sert olması ve kimsenin ölümümün keyfini çıkaramaması için." Sigarasından kısa bir nefes alıyor ve, "Bugün bir kasabım ama yarın sığır olabilirim," diyor. O, bir anda şarabını içiveriyor ve anlamadığını, parası olduğunu, pek çokları gibi onun da ölümünü pekâlâ güvenceye alabileceğini söylüyor. Kadın ona acırcasına bakıyor: "Kimsenin hiçbir şeyi güvence altına aldığı falan yok. Beni yiyecekler işte ama korkunç bir mide fesadı geçirmelerine sebep olacağım." Ağzını aralıyor, dişleri gözükmüyor, gırtlaksı, kahkahaya benzer ama kesinlikle kah-

kaha olmayan bir ses duyuluyor. "Etrafım ölümle çevrili, her gün, her saat," ve buzdolaplarındaki karkasları işaret ediyor: "Her şey kaderimin bu olacağını gösteriyor, yoksa sen bunun bedelini ödemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Madem öyle neden bırakmıyorsun? Neden kasap dükkânını satıp başka bir şey yapmıyorsun?"

Ona bakıp sigarasından uzun bir nefes alıyor. Sanki cevap çok açıkmış ve kelimelerle ifade edilmesine gerek yokmuş gibi geciktirdikçe geciktiriyor yanıtlamayı. Dumanını yavaşça dışarı veriyor ve, "Kim bilir, belki de günün birinde iyi bir fiyata senin kaburgalarını satarım. Ama önce tadına bakarım," diyor.

O biraz daha şarap içiyor ve, "Öyle yapsan iyi edersin, eminim çok lezzetliyimdir," diye karşılık veriyor. Ve tüm iskeletini göstererek gülüyor. Kadın buz gibi bir bakış atıyor ona. Kadının sözlerinde ciddi olduğunu biliyor o. Bu diyalogun yasak olduğunu, bu sözcüklerin başlarına büyük bir bela açabileceğini de biliyor. Ama birisinin çıkıp da kimsenin söylemediklerini söylemesine ihtiyaç duyuyor işte.

Kapıdaki küçük çan çalıyor. Müşteri geldi. Spanel müşterileriyle ilgilenmek üzere kalkıyor.

Köpek beliriyor. Ona bakmadan buzdolabından yarım bir karkas çıkarıyor ve cam kapaklı bir soğutucuya götürüyor. Köpek'in yaptığı her şeyi görebiliyor o. Bozulmaması için eti asıyor. ONSA[1] onay damgalarını söküp eti doğramaya başlıyor. Biftek sarma olarak hazırlanabilmesi için kaburgayı incecik kesiyor. Artık eskisi gibi ezbere bilmiyor o hangi kısmın nasıl kesileceğini. Uyarlanma

1 La Organización Nacional de Salvamento y Seguridad Marítima de los Espacios Acuáticos de Venezuela. Venezuela Deniz Arama Kurtarma Örgütü. (ç.n.)

sürecinde sığır kesimlerine pek çok farklı isim verildi ve domuz etlerininkilerle karıştı. Yeni terminolojiler oluşturuldu ve özel etlerin nasıl kesileceğini gösteren broşürler hazırlandı. Bunlar hiçbir surette halka sunulmuyor. Köpek testereyi alıp enseden kesiyor.

Spanel geliyor ve biraz daha şarap koyuyor. Oturuyor ve ona insanların yeniden beyin istemeye başladıklarını, falanca bir doktorun beyin yemenin, birleşik isimli, falanca bir hastalığa yol açtığını söylediğini ama anlaşılan başka bir grup doktorun ve üniversitenin bunun doğru olmadığını teyit ettiklerini anlatıyor. Ne var ki Spanel doğru olduğunu biliyor, o yapışkan kütlenin kafanın içinde olmadığı müddetçe insana iyi gelemeyeceğini biliyor. Ama satın almaya devam edecek işte ve dilimlere ayıracak. "Zor iş," diyor ona, "kayıveriyorlar." Bu haftanın siparişleriyle onun ilgilenip ilgilenemeyeceğini soruyor. Cevabını beklemiyor. Bir tükenmez kalem alıp yazmaya koyuluyor. Listeyi kendisine internet üzerinden yollayabileceğini söylemiyor o. Spanel'in sessizce, kendini kaptırmış bir şekilde, tüm ciddiyetiyle yazı yazdığını görmek hoşuna gidiyor.

Neredeyse birbirine bitişik harflerle sipariş listesini tamamlayan kadına bakıyor. Spanel'in örtülü bir güzelliği var. Bu onu endişelendiriyor çünkü o yabani halinin ardında göstermekten özenle sakındığı feminen bir yan var. O yapay soğuklukta hayranlık verici bir şey var.

Spanel'de çözmek istediği bir şey var.

7

Geçiş'ten bu yana, benzeri seyahatlerden sonra, hep şehirde, bir otelde kalır ve ertesi gün av bölgelerine giderdi. Bu şekilde birkaç saat araba kullanmaktan kurtulmuş oluyordu. Ama şimdi ağılında o dişi varken dönmek zorunda.

Şehirden ayrılmadan önce evcil besi hayvanları için, dengeli bir beslenme sağlamak üzere özel olarak hazırlanmış mamalar alıyor.

Evine gece varıyor. Arabadan inip doğruca ağıla gidiyor. Gringo'ya küfrediyor. Başına bu belayı şimdi, tam da et seferine çıkacağı hafta açması şart mıydı yani. Tam da Cecilia burada değilken.

Ağılın kapısını açıyor. Dişi yerde, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyor. Uyuyor. Sıcağa rağmen üşüyormuş gibi bir hali var. Pilavı yemiş, suyu içmiş. Ayağının ucuyla dürtüyor ve dişi irkiliyor. Elleriyle başını koruyor, dertop oluyor.

Eve gidiyor, bir iki eski battaniye bulmaya çalışıyor. Battaniyeleri ağıla götürüyor ve dişinin yanına bırakıyor. Tasları alıyor. Biraz daha su koyuyor. Dolu taslarla ağıla dönüyor. Bir saman balyasının üstüne oturup dişiye bakıyor. Dişi öne eğilip yavaş yavaş içiyor suyu.

Kesinlikle ona bakmıyor. Hayatı salt korku, diye geçiriyor aklından o.

Onu yetiştirebileceğini, buna izni olduğunu biliyor. Evcil besi hayvanları yetiştiren insanlar olduğunu ve onları yavaş yavaş, canlıyken yediklerini biliyor. Etlerinin daha lezzetli olduğunu söylüyor, çok taze olduğu konusundaysa güvence veriyorlar. Ürünün vaktinden önce ölmemesi için nasıl, ne zaman ve nerede kesmek gerektiğini açıklayan eğitici kitapçıklar satılıyor artık.

Kölelik yasak. Gizli kapaklı bir atölyede on dişiyi çalıştırdıkları için ihbar edilen ve takibe alınan aileyi unutmadı. Dişiler damgalıydı. Besi çiftliğinden satın almış ve onları eğitmişlerdi. Hepsi Belediye Mezbahası'nda kurban edildi. Dişiler de aile de özel ete dönüştü. Basın bu vakaya haftalarca yer verdi. Dehşet içinde hep bir ağızdan tekrarlayıp durdukları cümle hâlâ hatırında: "Kölelik barbarlıktır."

Kimse değil o dişi ve benim ağılımda, diye geçiriyor aklından.

Bu dişiyle ne yapacağını bilemiyor. Pislik içinde. Bir ara yıkaması gerekecek.

Ağılın kapısını kapatıyor. Eve gidiyor. Soyunuyor ve duşa giriyor. Satıp omuzlarındaki yükten kurtulabilir. Yetiştirebilir, dölleyebilir, ufak bir grup oluşturup bağımsız çalışmaya başlayabilir. Kaçabilir, her şeyi ardında bırakabilir, babasını, karısını, ölü çocuğunu, parçalanmayı bekleyen beşiği terk edip gidebilir.

8

Nélida'nın telefonuyla uyanıyor. "Bay Armando dekompansasyon belirtileri gösteriyor canım. Öyle çok ciddi bir durum değil ama haberdar ol istedim. İlla gelmen gerekmiyor ama gelsen güzel olur. Biliyorsun her seferinde tanımasa bile seni karşısında görünce mutlu oluyor. Her gelişinde nöbetler birkaç günlüğüne kesiliyor."

Haber verdiği için Nélida'ya teşekkür ediyor, bir ara uğrayacağını söylüyor. Telefonu kapatıyor ve yatakta öylece yatıyor; bu yeni güne başlamak gelmiyor içinden.

Demliği ocağa koyuyor ve giyiniyor. Günün ilk matesini içerken av bölgesindeki yetkililere telefon açıyor. Ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu, yeni bir randevu ayarlamak için daha sonra tekrar arayacağını söylüyor. Sonra Krieg'i arıyor ve işin her zamankinden uzun süreceğini belirtiyor. Krieg acele etmemesini ama iki muhtemel adayla görüşmesi için onu beklediğini dile getiriyor.

Birkaç saniye düşündükten sonra kız kardeşini arıyor. Babasının iyi olduğunu ama onu ziyaret etmesi gerektiğini söylüyor. Kadın meşgul olduğu yanıtını veriyor, iki çocuk büyütmenin ve ev işlerinin tüm vaktini aldığını, bir ara gi-

deceğini belirtiyor. Şehirde yaşamanın daha zor olduğunu, geriatri merkezinin uzak kaldığını ve sokağa çıkma yasağından dolayı kaygı duyduğunu söylüyor. Tüm bunları küçümser bir edayla anlatıyor, sanki onun yaptığı seçimlerin sorumlusu dünyaymış gibi. Sonra ses tonunu değiştiriyor ve ona uzun zamandır görüşmediklerini, onları akşam yemeğine çağırmak istediğini söylüyor, Cecilia'nın nasıl olduğunu, hâlâ annesinde kalıp kalmadığını soruyor. O birazdan tekrar arayacağını söyleyerek telefonu kapatıveriyor.

Ağılın kapısını açıyor. Dişi, battaniyelerin üstünde yatıyor. İrkilerek uyanıyor. O, tasları alıyor. Su ve yemek koyup geri getiriyor. Dişinin ihtiyaçlarını gidermek için kendine bir yer yaptığını fark ediyor. Dönüşte temizlemem gerek diye düşünüyor bezgin bir şekilde. Neredeyse dişiye bakmıyor bile, zira bu dişi, ahırındaki bu çıplak kadın sinirine dokunuyor.

Arabaya atlıyor ve doğruca geriatri merkezine gidiyor. Nélida'ya babasını görmeye geliyor olduğunu hiçbir zaman önceden haber vermiyor. Babasının bölgedeki en iyi ve en pahalı merkezde kalabilmesi için para ödüyor sonuçta ve habersiz gitmeyi kendine bir hak olarak görüyor.

Geriatri merkezi eviyle şehrin arasında kalıyor. Özel mülklerin bulunduğu yerleşim bölgesinde yer alıyor. Her seferinde arabasını birkaç kilometre uzağa park ediyor.

Park ettikten sonra terk edilmiş hayvanat bahçesinin kapısına doğru yürüyor. Demir parmaklıkları saran zincirler kırılmış. Çimler uzamış, kafesler boş.

Oraya giderek kendini tehlikeye attığını biliyor çünkü başıboş dolaşan hayvanlar var hâlâ. Umurunda değil. Asıl büyük kırımlar şehirlerde gerçekleşti, fakat evcil hayvanla-

rını çok uzun süre bırakmayan, onları öldürmeye bir türlü hazır olmayan insanlar da vardı. İçlerinden bazılarının virüs sebebiyle öldüğü söyleniyor. Bazılarıysa köpeklerini, kedilerini, atlarını öylece kırlara bırakıp gittiler. Onun başına hiçbir zaman bir şey gelmedi ama işte yalnız, hatta silahsız dolaşmanın tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Aç köpek sürüleri var, diyorlar.

Aslanların bölmesine yürüyor. Beton bir tırabzana oturuyor. Bir sigara çıkarıp yakıyor. Issız mekâna bakıyor.

Babasının onu buraya getirdiği günü hatırlıyor. Bilemiyordu babası bu ağlamayan, annesi öldüğünden beri tek kelime etmemiş olan çocukla ne yapacağını. Kız kardeşi bir bebekti daha, dadıların gözetimindeydi, hiçbir şeyden haberi yoktu.

Babası onu sinemaya, kent meydanına, sirke, evden, annesinin elinde mimarlık diplomasıyla gülümsediği fotoğraflardan, askılarda hâlâ asılı olan kıyafetlerden, yatağın arkasındaki duvara asmak üzere bizzat annesinin seçtiği Chagall reprodüksiyonundan uzak olan herhangi bir yere götürürdü. Pencereden Paris: İnsan suratlı bir kedi, üçgen paraşütüyle havada süzülen bir adam, rengârenk bir pencere, koyu renklere boyanmış bir çift ve iki suratı, elindeyse bir kalp olan bir adam var. Dünyanın deliliğine, herkes ciddi olsa bile, güleç, merhametsiz olabilecek bir deliliğe dair bir şeyler var bu tabloda. Şimdi bu tablo onun odasında asılı.

Hayvanat bahçesi ailelerle, elma şekerleriyle, pembe, sarı, açık mavi pamuk şekerlerle, kahkahalarla, balonlarla, kanguru, balina, ayı oyuncaklarıyla doluydu. Babası, "Bak Marcos, bir Titi maymunu. Bak Marcos, bir mercan yılanı. Bak Marcos bir kaplan," diyordu. O hiçbir şey söylemeden

bakıyordu çünkü babasının sözcüklerden yoksun olduğunu, söylediği bu cümlelerin noksan olduklarını hissediyordu. Tam emin olmamakla birlikte bu kelimelerin her an dağılabileceğini, sadece çok ince ve şeffaf bir ipe bağlı olduklarını seziyordu.

Aslanların bölmesine geldiklerinde babası hiç konuşmadan öylece bakakalmıştı. Dişi aslanlar güneşin altında dinleniyorlardı. Erkek aslan ortalarda gözükmüyordu. Biri hayvanlara kurabiye atmıştı. Dişi aslanlar kayıtsızca bakmışlardı kendilerine atılan bu yiyeceğe. O çok uzakta olduklarını, o an gerçekten istediği tek şeyin kafeslerinin içine atlayıp dişi aslanlarla yatıp uyumak olduğunu geçirmişti aklından. Okşamak istemişti onları. Çocuklar bağırıyor, homurdanıyor, kükremeye çalışıyordu, insanlar başlarına üşüştükçe üşüşüyor, öne geçmek için izin istiyorlardı. Ama birden herkes susmuştu. Erkek aslan gölgelerin arasından, bir mağaradan çıkmış ve yavaş mı yavaş bir şekilde yürümüştü. O babasına bakmıştı, "Baba, bak aslan, aslan orada, görüyor musun?" diyecekti demesine ama babası başını önüne eğmiş, tüm o insan kalabalığında silinip gidiyordu. Ağlamıyordu fakat o, gözyaşlarını, söylemediği kelimelerin ardında gizli gözyaşlarını görebiliyordu yine de.

Sigarasını bitirip izmaritini aslanların yuvasına atıyor. Ayağa kalkıyor ve oradan uzaklaşıyor.

Arabaya doğru yavaş yavaş yürüyor, elleri pantolonunun cebinde. Bir uluma çalınıyor kulağına. Uzaklardan geliyor. Durup, belki bir şey görürüm umuduyla, etrafına bakıyor.

"Yeni Gün Doğumu" geriatri merkezine varıyor. İçinde banklar, ağaçlar, çeşmeler olan fazlasıyla bakımlı bir park çevreliyor binayı. Eskiden ördeklerin yüzdüğü yapay bir

göl varmış burada, öyle söylemişlerdi. Şimdi ne göl var ne de ördekler.

Zili çalıyor, bir hemşire ilgileniyor onunla. İsimleri hiçbir zaman hatırlamıyor, oysa herkes onun adını hatırlıyor. "Bay Marcos, nasılsınız? Buyurun, buyurun, hemen Bay Armando'yu getiriyoruz."

Geriatri merkezinde sadece hemşirelerin çalışıyor olması önem verdiği bir konuydu. Eğitimsiz veya deneyimsiz bakıcılar ya da gece işçileri olsun istememişti. Cecilia'yla orada tanışmıştı.

Oraya her gidişinde ilk algıladığı şey ağır bir çiş ve ilaç kokusu oluyor. O bedenlerin hâlâ hayatta kalmasını sağlayan kimyasalların o yapay kokusu. Mekân tertemiz aslında ama yetişkin hasta bezleri kullanan yaşlılar varken çiş kokusundan kurtulmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyor. Dedeler ya da nineler diye bahsetmiyor asla yaşlılardan.

Hepsi dede ya da nine değil sonuçta, olmayacaklar da. İhtiyarlar sadece, uzun yıllar yaşayan insanlar ve kim bilir belki de hayattaki tek başarıları bu.

Bekleme odasına alıyorlar onu. İçecek bir şeyler ikram ediyorlar. Bahçeye bakan devasa bir pencerenin karşısındaki koltuğa oturuyor. Kimse korunmasız dolaşmıyor bahçede. Kimileri bunun için şemsiye kullanıyor. Kuşlar vahşi değiller ama insanlar paniğe kapılıveriyorlar işte. Siyah bir kuş küçük bir çalılığa yerleşiyor. Birinin ürküp sıçradığını duyuyor. Bir kadın, yaşlı bir kadın, buradaki hastalardan biri, dehşet içinde bakıyor kuşa. Kuş uçuyor ve yaşlı kadın, sanki kendini sözcüklerle koruyabilirmiş gibi, bir şeyler mırıldanıyor. Sonra oturduğu yerde uyuyakalıyor. Yeni yıkanmış gibi bir hali var.

Hitchcock'un *Kuşlar* filmi, ilk izlediğinde ne kadar etkilendiği ve yasaklandığı zaman ne kadar üzüldüğü geliyor aklına.

Cecilia'yla tanışmalarını hatırlıyor. Bu koltukta oturmuş, babasını bekliyordu. Nélida o gün orada değildi ve babasına Cecilia eşlik ediyordu. O zamanlar babası yürüyor, konuşuyordu, aklı bir parça yerindeydi. Cecilia'yı gördüğünde özel bir şey hissetmemişti. O da bir hemşireydi işte. Ama konuşmaya başladığında tüm dikkatini kadına vermişti. O ses... Bay Armando'ya uyguladıkları özel diyetten, tansiyonunu sık sık ölçtüklerinden, sürekli sağlık kontrolü yaptıklarından, biraz daha sakinleştiğinden bahsediyordu. O, sonsuz bir ışık kümesinin etraflarını sardığını görüyor, bu sesin kendisini yukarı kaldırabileceğini hissediyordu. Bu sesle var olan dünyanın dışına çıkabilirdi.

Bebek mevzusundan sonra Cecilia'nın sözcükleri birer kara deliğe dönüşmüştü, kendi kendilerini yutuyorlardı.

Televizyon açık ama sesi kapalı. Yarışmacıların sopalarla vura vura kedileri öldürmekle yükümlü olduğu eski bir program gösteriliyor. Bir araba kazanmak için ölümü göze alıyorlar. İnsanlar alkışlıyor.

Geriatri merkezinin broşürünü eline alıyor. Bir sehpanın üzerinde, dergilerin yanında duruyor broşürler. Ön yüzünde gülümseyen bir adam ve bir kadın var. Yaşlılar, ama öyle çok da yaşlı değiller. Eskiden bu broşürlerde çimlerde mutlu mutlu koşan veya yemyeşil bir parkta oturan yaşlılar olurdu. Bugün nötr bir arka plan resmi kullanılıyor artık. Ama eskisi gibi gülüyorlar yine. Daire içine alınmış ve kırmızıyla yazılmış "Gerekli Bütün Güvenlik Önemlerini 7/24 Sağlıyoruz" cümlesi yer alıyor broşürde. Devlete ait geriatri merkezle-

rinde öldükleri ya da ölüme terk edildikleri zaman yaşlıların çoğunun karaborsada satıldığı herkesçe biliniyor. En ucuz et bu, çünkü kuru ve hastalıklı, ilaçlı. Bir adı ve soyadı olan etler bunlar. Zaman zaman ölenlerin bizzat kendi akrabaları, ister özel geriatri merkezlerine ister devlete ait olanlara bedenleri satma yetkisi veriyor ve bu şekilde borçlarını ödüyorlar. Cenaze töreni düzenlenmiyor artık. Bedenin mezardan çıkarılmasının ve mideye indirilmesinin önüne geçmek çok zor, bu yüzden mezarlıkların çoğu satıldı, bazılarıysa terk edildi, ancak birkaç tanesi ölülerin huzur içinde uyuyabildikleri bir dönemin hatırası olarak kaldı.

Babasının dilim dilim kesilmesine izin veremez.

Bekleme odasından yaşlıların dinlendikleri salonu görebiliyor. Oturmuş, televizyon izliyorlar. Vakitlerinin çoğunu bu şekilde geçiriyorlar. Televizyon izliyor ve ölmeyi bekliyorlar.

Azlar. Bu da önem verdiği bir konuydu. İhmal edilen yaşlılarla dolu kalabalık bir geriatri merkezi istemiyordu. Ama sayılarının az olmasının bir sebebi daha var: Şehirdeki en pahalı geriatri merkezi burası.

Burada zaman insanın nefesini tıkıyor. Saatler ve saniyeler derisine yapışıyor, içine işliyor. En iyisi, her ne kadar mümkün olmasa da, aldırmamak zamana.

"Merhaba canım, nasılsın Marcos? Seni görmek ne güzel." Nélida tekerlekli sandalyeyle babasını getiriyor. Sarılıyor ona, seviyor onu, tüm hemşireler haberdar zaten bu hayırlı evlattan; hemşireyi kurtarma ve onunla evlenme lütfunu göstermesi de cabası.

Nélida ona sarılmaya bebeğin ölümünden sonra başlamıştı.

Eğiliyor, gözlerinin içine bakıyor, ellerini tutuyor. "Merhaba baba," diyor. Babası boş bakıyor, herhangi bir anlam yok bakışlarında.

Ayağa kalkıp Nélida'ya, "Nasıl oldu, daha iyi mi? Dekompansasyonun sebebi biliniyor mu?" diye soruyor. Nélida ona oturmasını söylüyor. Pencereye bakan koltuğun yanına bırakıyor babasını. Hemen yakınına, bir masanın etrafındaki iki sandalyeye geçiyorlar.

"Bay Armando bir nöbet daha geçirdi canım. Dün tüm kıyafetlerini çıkardı ve Marta, gece vardiyasında çalışan hemşire, dedelerden biriyle ilgilenmeye gittiğinde senin baban mutfağa girip doksanıncı yaşını kutlayacak olan bir dedeye hazırladığımız doğum günü pastasının hepsini yedi."

O gülmemek için kendini zor tutuyor. Siyah kuş uçup başka bir çalıya sokuluyor. Babası neşe içinde kuşu gösteriyor. Kalkıp babasının tekerlekli sandalyesini cama yaklaştırıyor. Yeniden oturduğunda Nélida ona sevgi ve merhamet dolu gözlerle bakıyor. "Marcos, geceleri yine onu bağlamak zorundayız." O, başıyla onaylıyor. "Yetki belgesini imzalaman gerekiyor. Bunu Bay Armando'nun iyiliği için yapıyoruz. Yoksa benim de hoşuma gitmiyor, biliyorsun. Baban narin. Öyle her istediğini yemek ona iyi gelmiyor. Ayrıca bugün bir pasta yiyor tamam ama yarın ağzına bir bıçak atmayacağını kim bilebilir."

Nélida belgeleri getirmeye gidiyor.

Babası neredeyse artık hiç konuşmuyor. Sesler çıkarıyor sadece. Yakınma ifadeleri.

Sözcükler orada; kapsüllere yerleştirilmiş duruyorlar. Deliliğin ardında çürüyüp gidiyorlar.

Pencerenin karşısındaki koltuğa oturuyor. Babasının elini tutuyor. Babası sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyor ona ama elini çekmiyor.

9

Et işleme tesisine geliyor. Elektrikli tellerle çevrili metruk bir yer burası. Defalarca içeri girmeye çalışan leşçiller yüzünden çekilmişti bu teller. Elektrikli değillerken kırmışlardı daha önce, üzerlerine tırmanmış, sırf taze et elde edebilmek için yaralanmışlardı. Şimdiyse artıklarla, ticari anlamda herhangi bir faydası olmayan parçalarla, hastalık taşıyan etle, kendileri dışında kimsenin yemeyeceği etle yetiniyorlar.

İçeri girmeden önce birkaç saniye arabada oturup binalara bakıyor. Beyaz, küçük bir alana sıkıştırılmış, kullanışlı binalar bunlar. İçeride insan öldürüldüğüne işaret eden hiçbir şey yok. Annesinin gösterdiği Salamone Mezbahası'nın fotoğrafları geliyor aklına. Bina harap olmuş durumdaydı ama sessiz bir darbe misali "mezbaha" yazısıyla ön cephesi el değmemiş bir biçimde duruyordu hâlâ. Devasa bir boyutta olan, bir başına yer alan sözcük direnmişti yok olup gitmeye. Karşı koymuştu havanın, taşlarını oyan rüzgârın, annesinin *art decó* izleri taşıdığını söylediği, ön cephesini kemiren zamanın kendisini parçalamasına. Hemen arkasında yer alan gökyüzü gri harfleri daha bir

görünür kılıyordu. Fark etmiyordu bu göğün nasıl bir şekil aldığı, ister bunaltıcı maviye bürünsün, ister bulutlarla kaplansın ister öfkeli siyaha dönüşsün sözcük, güzel bir binada amansız bir gerçeği dillendiren sözcük orada duruyordu hep. "Mezbaha": yani Kesimevi, çünkü orada öldürülüp kesiliyorlardı. Annesi El Ciprés et işleme tesisinin ön cephesini yenilemek istemişti ama babası karşı çıkmıştı; bir mezbaha görmezden gelinebilmeliydi, manzaranın içine karışmalı, gerçekte olduğu şey sebebiyle asla dikkat çekmemeliydi.

Oscar, gündüz bekçisi, gazete okuyor ama onu arabada görünce hızla kapatıyor gazeteyi ve gergin bir şekilde selam veriyor. Kapıyı açıyor, sesini hafif zorlayarak, "İyi günler Bay Tejo, nasılsınız?" diyor. O bir baş hareketiyle yanıtlıyor adamı.

Arabadan iniyor, bir sigara içiyor. Kollarını arabanın üstüne yaslıyor, öylece duruyor sessizce, etrafa bakıyor. Elini terli alnına götürüyor.

Et işleme tesisinin etrafında hiçbir şey yok. İlk bakışta göze çarpan hiçbir şey yok. Tek tük ağaçların ve pis bir derenin yer aldığı boş bir arazi var sadece. Terliyor, yine de ağır ağır içiyor sigarasını, içeri girme anını geciktiriyor.

Doğruca Krieg'in ofisine çıkıyor. Yolda rastladığı kimi çalışanlar selamlıyor onu. O neredeyse bakmadan karşılık veriyor onlara. Mari'nin, sekreterin, yanağına bir öpücük konduruyor. Kadın ona kahve ikram etmeye girişiyor ve, "Kahveni hemen getiriyorum. Seni görmek ne güzel Marcos. Bay Krieg telaşlanmaya başlamıştı artık. Ne zaman et turuna çıksan böyle oluyor," diyor. Krieg'in odasına kapıyı çalmadan giriyor o ve izin istemeden oturuveriyor. Krieg

telefonda konuşuyor. Ona gülümsüyor, bir el işaretiyle telefonu hemen kapatacağını belirtiyor.

Krieg'in sözcükleri etkili, ne ki sınırlı. Az ve yavaş konuşuyor.

Krieg bu hayat için yaratılmamış insanlardan biri. Kötü çizilmiş, buruşturulup çöpe atılmış bir portre sanki yüzü. Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamamış biri. İnsan ilişkileriyle ilgilenmiyor, ofisi de zaten bu yüzden yenilenmişti. Önce kendisini sadece sekreterinin duyup görebileceği bir şekilde ayırmıştı ofisini. Sonra bir kapı daha ekledi. Bu kapı onu doğruca tesisin arkasındaki özel otoparka çıkaran bir merdivene açılıyor. Çalışanları çok az görüyor onu ya da hiç görmüyor.

Patronunun işi kusursuz bir noktaya getirdiğini, alım satım ve hesap kitap işlerinde en iyisi olduğunu biliyor. Soyut kavramlar, pazar eğilimleri, istatistikler söz konusu olduğunda Krieg ön plana çıkıyor. Yenilebilir insanlarla, besi hayvanlarıyla, ürünlerle ilgileniyor sadece. Kişilerle ilgilenmiyor. Onlara selam vermekten, havadan sudan konuşmaktan, onların dertlerini dinlemek, isimlerini öğrenmek, birinin izinli ya da çocuk sahibi olup olmadığını bilmek zorunda olmaktan nefret ediyor. O bu yüzden var zaten; Krieg'in sağ kolu o. Herkesin saygı gösterdiği ve sevdiği çünkü kimsenin gerçekten tanımadığı o. Pek az kişi biliyor oğlunu kaybettiğini, karısının evi terk ettiğini, babasının karanlık ve deli bir sessizliğin içinde yitip gittiğini.

Kimse bilmiyor ahırındaki dişiyi öldürmekten aciz olduğunu.

10

Krieg telefonu kapatıyor.

"Bekleyen iki aday var. Geldiğinde onları görmedin mi?"

"Hayır."

"Onları sınamanı istiyorum. En iyi olanı işe almak derdindeyim."

"Tamamdır."

"Sonra da beni gelişmelerden haberdar edersin. Bu daha acil."

Gitmek üzere ayağa kalkıyor. Ama Krieg oturmasını işaret ediyor.

"Bir şey daha. İşçilerden birini bir dişiyle yakaladılar."

"Kim?"

"Gece bekçilerinden biri."

"Bir şey yapamam. Benim sorumluluğumda değiller."

"Güvenlik şirketini yine değiştirmem gerekiyor, o yüzden sana söylüyorum bunu."

"Nasıl enselendi?"

"Kamera kayıtlarıyla. Artık her sabah bakıyoruz."

"Peki ya dişi ne durumda?"

"Öldüresiye tecavüz etmiş. Ortak bir kafeste, diğerle-

riyle beraber öylece bırakıp gitmiş. Doğru kafese bile koymamış beyinsiz herif."

"Şimdi durum ne peki?"

"Gıda Standartları Kurumu inceleme yapacak ve menkul bir mala zarar verdiği için tutanak tutulacak."

"Ve güvenlik şirketi zararı karşılamak zorunda."

"Evet, o da var, özellikle de dişi bir bsn olduğu için."

O kalkıp gidiyor. Mari'nin elinde kahveyle kendisine doğru geldiğini görüyor. Kırılgan gözüken bir kadın ama istediği takdirde koca bir çiftlik dolusu hayvanı, tek bir kası bile seğirmeden, bir başına kesebileceğini biliyor. Bir el hareketiyle kahveyi içemeyeceğini işaret edip kendisine adayları takdim etmesini istiyor. "Bekleme odasındalar, içeri girerken onları görmedin mi?" Kendisine eşlik etmeyi teklif ediyor ama o yalnız gideceğini söylüyor.

Bekleme odasında iki genç adam sessizce oturuyor. Kendini tanıttıktan sonra peşi sıra gelmelerini istiyor adamlardan. Et işleme tesisinde ufak bir tur yapacaklarını söylüyor. Yükleme-boşaltma avlusuna yürürlerken bu işe neden girmek istediklerini soruyor onlara. Öyle güzide cevaplar beklemiyor. Bu işi yapmaya çok az kişinin gönüllü olduğunu, ne var ki onların da kalıcı olmadığını, pek az kişinin burada çalışmaya katlanabildiğini biliyor. Onları bu işe iten asıl şey para kazanma ihtiyacı; zira maaşının iyi olduğu bilinen bir şey. Gelgelelim bu ihtiyaç kısa süre burada tutabiliyor onları. İnsanların iç organlarını temizlemektense başka bir iş yapıp daha az para kazanmayı tercih ediyorlar nihayetinde.

Uzun boylu olanı paraya ihtiyacı olduğunu, sevgilisinin hamile kaldığını ve para biriktirmesi gerektiğini söylüyor. Di-

ğeri ezici sessizliğini koruyor. Hemen cevap vermiyor, sonrasında bir arkadaşının bir hamburger fabrikasında çalıştığını ve bu işe onun tavsiyesi üzerine başvurduğunu söylüyor.

O, bir anlığına bile inanmıyor.

Yükleme-boşaltma avlusuna varıyorlar. Birtakım adamlar gelen son malların dışkılarını küreklerle temizliyor. Poşetlere koyuyorlar dışkıları. Birileri kafesli kamyonları ve yeri hortumlarla yıkıyor. Hepsinin üzerinde de beyaz kıyafetler, ayaklarında uzun, siyah lastik çizmeler var. Çalışanlar onu selamlıyor. O tebessüm etmeden bir baş selamı vermekle yetiniyor. Adaylardan uzun boylu olanı burnunu kapama ihtiyacı duyuyor istemsizce ama hemen elini indiriyor ve dışkıları neden sakladıklarını soruyor. Diğeri sessiz sessiz bakıyor.

"Gübre için," diye yanıtlıyor o. Onlara malların buraya boşaltıldığını, her birinin tartılıp damgalandığını açıklıyor. Aynı zamanda saçları kazınıyor çünkü saçlar satılıyor. Sonra istirahat etmek üzere kafeslere götürülüyorlar ve bu kafeslerde bir gün dinleniyorlar. "Stresli bir ürünün eti sert veya lezzetsiz oluyor, kalitesiz bir ete dönüşüyor," diyor onlara. "*Ante mortem* muayenesi bu esnada yapılıyor işte."

"Ante ne?" diye soruyor uzun olan.

Hastalık belirtisi gösteren herhangi bir ürünün tecrit edilmesi gerektiğini açıklıyor. Her iki adam da başlarıyla onaylayarak dinliyor onu. "Onları diğerlerinden ayırıp özel kafeslere yerleştiriyoruz. Şayet iyileşirlerse yeniden kesim döngüsüne sokuluyor, hastalıkları devam ederse ıskartaya çıkarılıyorlar."

Uzun boylu olan, "Iskartaya çıkarmakla kastedilen kurban edildikleri mi?" diye soruyor.

"Evet."

"Peki neden besiciye geri gönderilmiyorlar?" diye soruyor bu sefer de.

"Çünkü nakliye pahalı. Besici atılan mallar konusunda bilgilendiriliyor ve sonra hesap yapılıyor."

"Neden tedavi edilmiyorlar?"

"Çünkü fazla masraflı bir yatırım bu."

"Ölü geldikleri de oluyor mu?" diye sormaya devam ediyor uzun boylu olan.

O şaşırıyor bu soruya. Adaylar bu tarz sorular sormaz genelde; bunun dikkate değer bir yenilik olduğunu düşünüyor. "Tek tük. Öyle bir durumda Gıda Standartları Kurumu'na haber veriliyor ve onları almaya geliyorlar." Bu son söylediğinin sadece resmi, dolayısıyla da göreceli gerçek olduğunu biliyor. İşçilerin eti palalarla kesen ve artık ne koparabilirse koparan leşçiller için birkaç besi hayvanı bıraktıklarını biliyor (çünkü bunu kendisi ayarlıyor). Bu etin hasta olması umurlarında değil, satın almaya güçleri yetmediğinden riske atıyorlar kendilerini. O bu durumu görmezden geliyor ve onlara şefkat, en azından biraz olsun merhamet göstermeye çalışıyor. Bunu yapmasının bir sebebi de leşçilleri kontrol altında tutmak ve açlığı gidermek. Ete aşermek tehlikeli bir şey.

İstirahat kafeslerinin olduğu bölüme yürürlerken başlarda temizlik ve toplama gibi basit işler yapmaları gerektiğinden bahsediyor adaylara. Kapasiteleri ve bu işe olan bağlılıkları doğrultusunda başka işler öğreneceklerinden söz ediyor.

İstirahat kafeslerinin olduğu bölümün çok keskin, insanın içine işleyen bir kokusu var. Bu korkunun kokusu

diye geçiriyor o aklından. Merdivenlerden çıkıp tüm alanı gözetlemelerine olanak tanıyan asma bir balkona ulaşıyorlar. Adaylardan yüksek sesle konuşmamalarını rica ediyor, besi hayvanlarının sakin kalmaları gerektiğini, her türlü keskin ve ani sesin huzurlarını bozduğunu, gergin olduklarında kontrol edilmelerinin hayli zorlaştığını söylüyor. Kafesler hemen aşağılarında. Yük boşaltımı sabah çok erken saatte yapılmış olsa da besi hayvanları seyahatten dolayı hâlâ huzursuzlar. Ürkek ürkek hareket ediyorlar.

Geldikleri zaman üzerlerine basınçlı su püskürtülerek yıkandıklarını ve sonra muayene edildiklerini anlatıyor. "Oruç tutmak durumundalar, bağırsak içeriklerini azaltmak ve kurban edildikten sonra yapılan işlemler esnasında mikrop bulaşma ya da zehirlenme tehlikesini en aza indirmek için onlara sadece su veriyoruz," diyor. Hayatı boyunca bu cümleyi kaç kez tekrarladığını hesaplamaya çalışıyor.

Adaylardan biri üzerlerine yeşil bir haç çizilmiş olan besi hayvanlarını işaret ediyor. "Göğüslerindeki bu yeşil işaretler ne anlama geliyor?"

"Av bölgesine gönderilmek üzere seçilenler onlar. Uzmanlar onları muayene ediyor ve fiziksel durumu en iyi olanları seçiyor. Avcıların kendilerine kafa tutacak avlara ihtiyaçları var, onları kovalamak istiyorlar, sabit hedefler ilgilerini çekmiyor."

"Bu yüzden çoğunluğunu erkekler oluşturuyor tabii," diyor uzun boylu olan.

"Evet, dişiler genel olarak itaatkârlar. Gebe dişilerle denendi ve sonuç hayli farklı oldu; onlar vahşileşiyorlar. Arada bir gebe dişilerin talep edildiği de oluyor."

"Peki ya siyah haç?" diye soruyor diğeri.

"Laboratuvar için."

Diğeri bir şey daha söyleyecek oluyor ama o yürümeye devam ediyor. Bu konuda, Valka Laboratuvarı hakkında, hiçbir şey anlatmayı düşünmüyor, hem isteseydi bile yapamazdı zaten.

Bu ürünleri muayene eden işçiler kafeslerden selamlıyor onu. "Yarın bu yeni gelenleri mavi kafeslere aktaracaklar ve oradan da doğruca kurban edilecekler," diyor adamlara merdivenlerden inip kesim hücrelerinin olduğu salona yürürlerken.

Diğeri mavi kafeslerdeki besi hayvanlarına baktığından geride kalıyor. Bir el işaretiyle onu yanına çağırıyor ve bunların bugün kurban edilip edilmeyeceklerini soruyor. Edileceklerini söylüyor o. Diğeri sessiz sessiz bakıyor besi hayvanlarına.

Hücrelerin olduğu alana gelmeden önce kırmızıya boyalı birtakım özel kafeslerin önünden geçiyorlar. Bu kafesler geniş ve içlerinde sadece tek bir besi hayvanı var. Kendisine soru sormalarına fırsat vermeden bunların ihraç malı, Birinci Saf Nesil olduklarını söylüyor. "Piyasadaki en pahalı et çünkü yetiştirmesi yıllar sürüyor." Onlara diğer etlerin daha hızlı büyümeleri ve kârlı hale gelmeleri için genetikleriyle oynandığını açıklaması gerekiyor.

"Yani yediğimiz et tamamen yapay mı? Sentetik mi?" diye soruyor uzun boylu olan.

"Hayır. Ben yapay ya da sentetik demezdim. Değiştirilmiş derdim. Tadı bsn etinden çok da farklı değil ama tabii bsn eti müşkülpesent damaklara hitap eden yüksek kaliteli bir et." Adaylar suspus oluyorlar, kafeslere, tüm bedenleri-

ne bsn harfleri boyanmış olan besi hayvanlarına bakıyorlar. Gelişimlerinin her senesi için bir harf.

Uzun boylu olan solgun görünüyor. Dayanamayacak diye geçiriyor aklından o, muhtemelen kusacak ya da bayılacak. İyi olup olmadığını soruyor.

"Evet, iyiyim, iyiyim," diyor adam.

Güçsüz adaylarla hep aynı şey yaşanıyor. Paraya ihtiyaç duyuyorlar ama tabii bu yeterli olmuyor.

Yorgunluktan ölecekmiş gibi hissediyor kendini, yine de yürümeye devam ediyor.

11

Kesim hücrelerinin olduğu alana geliyor ama anestezi odasına bakan bir penceresi olan dinlenme salonunda kalıyorlar. Mekân o kadar beyaz ki gözlerini kamaştırıyor.

Uzun boylu olan oturuyor ve diğeri neden içeri giremediklerini soruyor. Sadece gerekli iş kıyafetlerini giyen yetkili personelin içeri girebildiği, ete hastalık bulaşmaması için her türlü önlemin alındığı yanıtını veriyor o.

Sergio, sersemletme işlemini gerçekleştirenlerden biri, onu selamlıyor ve dinlenme salonuna giriyor. Üzerinde beyaz bir kıyafet, ayağında siyah çizmeler, yüzünde maske, boynunda iş önlüğü, başında kep ve ellerinde eldiven var. Ona sarılıyor. "Tejo, canım, nerelerdesin?"

"Müşteriler ve tedarikçilerle görüşmekle meşguldüm. Gel, seni tanıştırayım."

Arada sırada Sergio'yla bira içmeye gidiyorlar. Dürüst biri olduğunu düşünüyor Sergio'nun, patronun sağ kolu olduğundan ona yüzünde yarım bir tebessümle bakan biri olmadığını, nasıl çıkar sağlayacağını hesaplayan biri olmadığını, aklından geçenleri söylemekten çekinen biri olmadığını. Bebeği öldüğünde Sergio ona ne merhametli bakış-

lar atmış ne de, "Leo artık bir melek" demişti; ne yapacağını bilemez bir halde suskun suskun da bakmamış, ondan kaçmamış, her zamankinden farklı da davranmamıştı. Ona sarılmış, onu alıp bir bara götürmüş, sarhoş olmasını sağlamış ve her ikisinin de gülmekten gözlerinden yaş gelinceye dek fıkralar anlatmıştı. Acısı geçmemişti elbette ama gerçek bir arkadaşı olduğunu anlamıştı. Bir seferinde ona neden sersemletme alanında çalıştığını sormuştu. Sergio, "Ya besi hayvanları ya ailem," demişti. Elinden başka bir iş gelmediğini ve maaşının yüksek olduğunu söylemişti. Ne zaman pişmanlığa kapılsa çocuklarını ve bu iş sayesinde onlara nasıl da daha iyi bir hayat sunabildiğini düşündüğünü anlatmıştı. Bu yeni etle, kökü kazınmamış olsa da, nüfus fazlalığının, fakirliğin ve açlığın kontrol altına alındığından dem vurmuştu. "Bu hayatta herkesin bir işlevi var," demişti, "etinki kurban edilmek ve yenmek." Yaptığı iş sayesinde insanların beslendiğini, bu yüzden kendiyle gurur duyduğunu söylemişti. Daha pek çok şey söylemişti aslında ama o artık dinleyemez olmuştu.

Sergio'nun büyük kızı üniversiteye girdiğinde kutlamaya çıkmışlardı. Kadeh tokuştururlarken kaç besi hayvanının Sergio'nun çocuklarının eğitimini karşıladığını, hayatı boyunca kafalarına kaç tokmak indirmek zorunda kaldığını sormuştu. Sergio'ya sağ kolu olmayı teklif etmiş ama Sergio kararlı bir şekilde, "Vurmayı tercih ediyorum," demişti. Olumsuz cevabını kafasında tartmış ve başka bir açıklama talep etmemişti, Sergio'nun sözcükleri basit ve netti zira. Keskin uçları olmayan sözcüklerdi.

Sergio adayların yanına gidip tokalaşmak üzere elini uzatıyor. "Kendisi en önemli işlerden birini yapıyor, besi

hayvanlarını sersemletiyor. Daha sonra boğazlarının kesilmesi için bir darbeyle onları bayıltıyor. Göstersene Sergio."

Adaylara pencerenin hemen altındaki basamaklara çıkmalarını söylüyor. Bu şekilde hücrenin içinde olup bitenleri görebilecekleri bir yüksekliğe erişmiş olacaklar.

Sergio hücrelerin olduğu salona giriyor ve platforma çıkıyor. Tokmağı eline alıyor. "Hadi, gönder bakalım!" diye bağırıyor. Bir giyotin kapı açılıyor, içeri en fazla yirmi yaşındaki çıplak bir dişi giriyor. Islak, elleri plastik bir şeritle arkadan bağlanmış. Saçı kazınmış. Hücre dar. Dişinin hareket etmesi neredeyse imkânsız. Sergio, dişinin boyun hizasında, dikey bir ray boyunca hareket eden paslanmaz çelik kelepçeyi ayarlayıp kilitliyor. Dişi titriyor, hafif sarsılıyor, kelepçeden kurtulmak istiyor. Ağzını açıyor.

Sergio dişinin gözlerinin içine bakıyor ve eliyle başına birkaç defa, hani neredeyse okşarcasına, hafif hafif vuruyor. Bir şey söylüyor dişiye ama onlar ne söylediğini duyamıyor, belki de şarkı söylüyor. Dişi kımıldanmayı bırakıyor, sakinleşiyor. Sergio tokmağı kaldırıp dişinin alnına indiriyor. Ani, şiddetli bir darbe. Akıl almayacak denli hızlı ve sessiz bir şekilde olup bitiyor her şey. Dişi bayılıyor. Bedeni gevşeyiveriyor ve Sergio kelepçeyi çözdüğünde beden yığılıp kalıyor. Döner kapı açılıyor ve hücrenin alt kısmı bedeni dışarı atmak için eğiliyor, beden kayıp yere düşüyor.

Bir işçi gelip ayaklarını zincirli kayışlarla bağlıyor. Ellerindeki plastik şeritleri kesip bir düğmeye basıyor. Beden bir ray sistemiyle yukarı kaldırılarak yüzüstü bir şekilde başka odaya taşınıyor. İşçi dinlenme salonuna bakıyor ve bir el hareketiyle onu selamlıyor. İşçinin adını hatırlamıyor ama adamı daha birkaç ay önce işe aldığını biliyor.

İşçi bir hortum alıp dışkı kaplı hücre ile zemini yıkıyor.

Uzun boylu olan aday basamakları iniyor, bir sandalyeye oturup kalıyor ve başını öne eğiyor. Şimdi kusacak diye düşünüyor o. Ama adam kendine geliyor ve ayağa kalkıyor. Sergio, gösterisinden memnun, gülümseyerek giriyor içeri. "Nasıl buldunuz bakalım? Denemek ister misiniz?"

Diğeri yanına yaklaşıp, "Ben isterim," diyor ama Sergio bir kahkaha patlatıyor ve, "Olmaz yavrucuğum, daha kırk fırın ekmek yemen lazım," diye yanıtlıyor. Diğerinin hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali var. "Şimdi durum şu canım. Olur da onu bir vuruşta öldürürsen eti mundar edersin. Ve olur da onu bayıltamazsan, canlı canlı kurban edilirse yine eti mundar edersin. Anlıyor musun?" Sergio gülerek diğer adaya sarılıyor ve hafif itip kakıyor adamı. "Ah bu günümüz gençleri, Tejo! Dünyayı fethetmek istiyor ama daha yürümeyi bile bilmiyorlar." Diğer aday hariç hepsi gülüyor. Sergio yeni başlayanların ucu milli mezbaha tabancası kullandıklarını anlatıyor onlara: "Hata payı daha az, anlarsın ya, ama tabii et o kadar yumuşak olmuyor. Ricardo, şu an dışarıda dinlenen ve bu işi yapan diğer kişi, tabanca kullanıyor ve tokmak eğitimi alıyor. Kendisi altı aydır burada." Ardından, "Tokmak sadece işinin ehli olanlar içindir," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Uzun boylu olan, Sergio'ya ete ne dediğini, neden etle konuştuğunu soruyor. Adamın baygın dişiye besi hayvanı ya da ürün yerine et demesine şaşırıyor o. Sergio bayıltmakla görevli herkesin onları sakinleştirmek için kendine has bir yöntemi, bir meslek sırrı olduğunu ve yeni gelenlerin de kendi yöntemlerini bulmaları gerektiğini söylüyor.

"Neden bağırmıyorlar?" diyor uzun boylu olan.

O yanıt vermek istemiyor, başka bir yerde olmak istiyor, ama burada işte. Cevabı Sergio veriyor: "Ses telleri yok."

Diğeri basamakları tırmanıyor ve hücrelerin olduğu salona bakıyor. Ellerini cama yaslıyor. Bakışlarında kaygı var. Sabırsızlık var.

Bu adayın tehlikeli olduğunu düşünüyor o. Cinayet işlemeye bu kadar hevesli biri dengesiz biridir, öldürme rutininin sorumluluğunu alamayacak, mekanik bir şekilde, hislerine kapılmaksızın insan öldürüp kesmeyi başaramayacak biridir.

12

Dinlenme salonundan çıkıyorlar. Şimdi kesim alanına gideceklerini söylüyor onlara. "İçeri girecek miyiz?" diye soruyor diğeri.

Ciddiyetle bakıyor adama. "Hayır," diyor. "İçeri girmeyeceğiz çünkü daha önce de söylediğim gibi gerekli kıyafetlere sahip değiliz."

Yere bakıyor diğeri, cevap vermiyor. Sabırsız bir edayla ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. O bu adamın sahte bir aday olabileceğinden şüpheleniyor. Ara ara sırf öldürme anlarına tanıklık etmek için adaymış gibi yapanlar çıkıyor. Bu süreçten haz duyan, bu durumun ilgilerini uyandırdığı, bunu hayatlarına renk katacak bir olay olarak gören insanlar çıkıyor. Onların bu işin yükünü taşıma, o sorumluluğu alma cesaretinden yoksun olduklarını düşünüyor.

Doğrudan kesim odasına bakan uzun bir pencerenin yer aldığı bir koridorda yürüyorlar. Beyaz odadaki işçiler beyazlar içinde. Ama görünüşteki bu paklık kanama tavalarına akan, duvarlara, kıyafetlere, yere, ellere sıçrayan tonlarca kanla lekeleniyor.

Besi hayvanları otomatik bir ray hattıyla içeri taşınıyor. Baş aşağı asılı üç beden var. Birinin boğazı çoktan kesilmiş, diğer ikisi sıralarını bekliyor. İçlerinden biri Sergio'nun az önce bayılttığı dişi. Operatör bir düğmeye basıyor ve kanı çoktan akıtılmış olan beden rayda ilerlerken öteki beden kanama tavasının tam üzerine denk getiriliyor. Çabuk bir hareketle boğazı kesiliyor. Beden hafif titriyor. Tavaya kanlar akıyor. Önlük, pantolon ve çizmeler lekeleniyor.

Diğer aday kanı ne yaptıklarını soruyor. Bu soruyu yok saymaya karar veriyor o, yanıtlamıyor. Uzun boylu olan, "Gübre yapmak için kullanıyorlar," diyor. Bakışlarını uzun boylu adama çeviriyor. Adam gülümsüyor ve babasının kısa bir süre eski et işleme tesislerinden tekinde çalıştığını, kendisine birtakım şeyler öğrettiğini söylüyor. "Eski" sözcüğünü söylerken, sanki hüzne kapılmış yahut teslim olmuş gibi başını öne eğip sesini alçaltıyor.

"İneklerin kanı gübre için kullanılırdı," diyor o. "Bu kan başka şekillerde kullanılıyor," ama ne şekilde olduğunu açıklamıyor.

Diğeri, "Bir de leziz kan sosisleri yapmaya yarıyor, öyle değil mi?" diyor. Dik dik bakıyor adama, yanıt vermiyor.

Operatör başka bir işçiyle konuşmaya kaptırıyor kendini.

Operatörün harekete geçmekte fazla geciktiğini fark ediyor o. Sergio'nun bayılttığı dişi kımıldanmaya başlıyor. Operatör dişiyi görmüyor. Dişi önce yavaşça, ardından hızlı hızlı sallanıyor. Hareketi öyle şiddetli ki ayaklarını gevşek kayışlardan kurtarmayı başarıyor. Küt diye yere düşüyor. Yerde titriyor ve beyaz teni kendisinden önce boğazı kesilenlerin kanına bulanıyor. Dişi bir kolunu kaldırıyor.

Doğrulmaya çalışıyor. Operatör arkasını dönüyor ve dişiye kayıtsızca bakıyor. Ucu milli mezbaha tabancasını kapıp dişinin alnına ateş ediyor. Dişiyi yeniden asıyor.

Diğer aday pencereye yaklaşıyor ve yüzünde yarım bir tebessümle bu sahneye bakıyor. Uzun boylu olan elini ağzına götürüyor.

Camı tıklatıyor o, operatör irkiliyor. Onu görmemişti ve az önceki dikkatsizliğinin işine mal olabileceğini biliyor. O bir el işaretiyle operatörü dışarı çağırıyor. Operatör yerine bakmalarını isteyip dışarı çıkıyor.

Adıyla hitap edip selamlıyor operatörü, az önce yaşananların bir daha tekrarlanmaması gerektiğini söylüyor. "O et korku içinde öldü ve tadı kötü olacak. Geciktiğin için Sergio'nun işini mahvettin." Operatör yere bakıyor ve ihmalkârlık ettiğini, kendisini affetmesini, böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını söylüyor. O ikinci bir çağrıya kadar sakatat bölümüne gönderileceği yanıtını veriyor. Operatör elinde olmadan yüzünü buruşturuyor ama yine de başıyla onaylıyor.

Sergio'nun bayılttığı dişinin kanı akıtılmaya başlandı bile. Kesilmeyi bekleyen bir tane kaldı geriye.

Uzun boylu aday eğiliyor, başını ellerinin arasına almış bir şekilde öylece çömelip kalıyor. O uzun boylu adayın sırtını sıvazlıyor, iyi olup olmadığını soruyor. Adam cevap vermiyor, sadece eliyle bir dakika müsaade istediğini belirten bir hareket yapıyor. Diğer aday büyülenmiş bir şekilde camın ardına bakmaya devam ediyor, olup bitenlerin farkında değil. Uzun boylu olan doğruluyor. Yüzü kireç gibi, alnı ter içinde. Kendine geliyor ve o da camın ardına bakıyor.

Dişinin kansız bedeninin ray üzerinde taşınmasını, ardından bir operatörün ayaklarındaki kayışları çözmesini ve bedenin kaynar su tankına, kaynar suda süzülen diğer cesetlerin yanına düşüşünü izliyorlar. Başka bir işçi bir sopayla cesetleri dibe batırıp hareket ettiriyor. Uzun boylu olan dibe batırıldıklarında ciğerleri kirli suyla dolmuyor mu diye soruyor.

Zeki adam, diye geçiriyor içinden o ve dolduğunu ama artık nefes almadıklarından su miktarının çok olmadığını, fakat bir sonraki yatırımlarının püskürtmeli su sistemine geçmek olacağını söylüyor. "Bu makinelerde teker teker ve dikey bir şekilde kaynar suya batırılıyorlar," diye açıklıyor.

Operatör süzülen bedenlerden birini yük konteyneri ızgarasına yerleştiriyor, ızgara havaya kalkıyor ve bedeni tüy yolma makinesine atıyor, beden dönmeye bırakılıyor ve bu esnada ucunda türbin bıçakları olan bir dizi silindir bedeni tüylerinden arındırıyor. Bu işlem her seferinde onu etkiliyor. Bedenler olanca hızlarıyla dönüyor, tuhaf ve esrarengiz bir şekilde dans ediyorlar sanki.

13

Bir el işaretiyle kendisini takip etmelerini belirtiyor. İç organ çıkartma bölümüne gidecekler. Fazlasıyla yavaş bir şekilde yürürlerken onlara ürünün hemen hemen her yerinden faydalanıldığını açıklıyor. "Neredeyse hiçbir şey atılmıyor." Diğer aday haşlanmış cesetlere pürmüz lambası tutan operatöre bakakalıyor. Bu şekilde, yani tüyleri tamamen yolunmuşken, iç organları çıkarılabiliyor.

İç organ çıkartma bölümüne gelmeden önce kesimhaneden geçiyorlar. Bütün odalar gövdeleri taşıyan ray sistemiyle birbirine bağlanıyor, böylece gövdeler her evreden geçiyorlar. Uzun pencerelerden Sergio'nun bayılttığı dişinin kafasının ve uzuvlarının bir testereyle nasıl kesildiğini görebiliyorlar.

Oldukları yerde durup bakakalıyorlar.

Bir operatör kelleyi alıp başka bir masaya götürüyor, gözlerini çıkarıyor ve üzerinde "Göz" yazan bir tepsiye koyuyor. Ağzını açıyor, dilini kesiyor, üzerinde "Dil" yazan bir tepsiye yerleştiriyor dili. Kulaklarını kesiyor ve "Kulak" yazan tepsiye bırakıyor kulakları. Operatör bir muşta ve bir tokmak alıp dikkatle kellenin iç kısmına vuruyor. Ka-

fatasından bir parça kırılıncaya dek yapıyor bunu ve yine dikkatle beyni çıkarıp üzerinde "Beyin" yazan tepsiye koyuyor.

Artık içi boşalmış olan kelleyi de üzerinde "Kelle" yazan içi buz dolu bir tepsiye yerleştiriyor.

"Kelleleri ne yapıyorlar?" diye soruyor diğer aday bastırmaya çalıştığı bir heyecanla.

Hiç düşünmeden yanıtlıyor o bu soruyu: "Çeşit çeşit kullanım alanları var. Mesela kuyu tandırda kelle veya közde kelle yapılmak üzere farklı illere gönderiliyorlar."

Uzun boylu olan, "Denemedim ama çok lezzetli olduğunu söylüyorlar. Eti az, ucuz ve iyi yapıldığı takdirde tadı güzel," diyor.

Başka bir operatör elleri ve ayakları toplayıp üzerlerinde etiketler olan kutulara temiz bir şekilde kaldırdı bile. Kollar ve bacaklar kasaplara karkaslarla beraber satılıyor. O, tüm ürünlerin dondurulmadan önce yıkandığını ve gıda müfettişleri tarafından denetlendiğini anlatıyor adaylara. Diğerleri gibi giyinmiş ama elinde notlar aldığı bir dosya ile ara ara çıkarıp kullandığı bir kaşe olan bir adamı işaret ediyor.

Sergio'nun bayılttığı dişinin derisi yüzüldü bile, tanınmaz halde artık. Derisi ve uzuvları olmadan bir karkasa dönüşecek şimdi o da. Bir operatörün bir makine tarafından yüzülen deriyi kaldırıp dikkatli bir şekilde uzun kutulara sermesini izliyorlar.

Yürümeye devam ediyorlar. Uzun pencereler şimdi ortadaki odaya, et parçalama bölümüne bakıyor. Derisi yüzülmüş gövdeler ray sistemiyle taşınıyorlar. Operatörler kasık bölgesinden pleksusa kadar özenle kesiyorlar. Uzun boylu

aday neden her gövde için iki operatör olduğunu soruyor. O, birinin kestiği ve diğerinin, boşaltımdan kaynaklı herhangi bir enfeksiyon kapmasının önüne geçmek için, ürünün makatını diktiği yanıtını veriyor. Diğer aday gülüyor ve, "Bu işi yapmak istemezdim," diyor. O ise aklından sana bu işi bile vermezdim diye geçiriyor. Uzun boylu aday da diğerinden sıkılmaya başlıyor artık, küçümseyerek bakıyor diğer adaya.

Bağırsaklar, mide, pankreas paslanmaz çelik bir masaya dökülüyor ve kullanılmak üzere sakatat işleme bölümüne götürülüyor.

İçleri açılmış gövdeler ray hattıyla taşınıyor. Başka bir masada bir operatör gövdedeki üst boşluğu kesiyor. Böbrekleri, karaciğeri çıkarıyor, kaburgaları ayırıyor, yüreği, yemek borusunu, akciğerleri kesiyor.

Yürümeye devam ediyorlar. Sakatat işleme bölümüne geliyorlar. Batarya ve lavabosu olan paslanmaz çelik masalar var. Masalarda beyaz sakatat var. Operatörler hareket ettirince sakatat suyu boyluyor. Kendi ritmiyle hareket eden, yavaş yavaş kabaran bir deniz sanki karşılarındaki. İşçiler sakatatı inceliyor, temizliyor, parçalara ayırıyor, sınıflandırıyor, kesiyor, ölçüyor ve bir kenara koyuyorlar. Operatörlerin bağırsakları havaya kaldırıp kutulara yerleştirmek için üzerlerini tuzla örtmelerini izliyor onlar. Herhangi bir yırtılma olup olmadığını görmek için bağırsaklara basınçlı hava enjekte etmelerini izliyorlar. Mideleri yıkamalarını ve içinden biçimsiz, kahverengiyle yeşil tonlarında bir şeyin –atık– çıkması için kesmelerini izliyorlar. Boş ve parçalanmış mideleri temizlemelerini, kurutmalarını, kesmelerini, lime lime etmelerini ve yenilebilir süngere benzer bir hal alması için ezmelerini izliyorlar.

Daha küçük olan başka bir odada kancalara asılı kırmızı renkli sakatatı görüyorlar. Gözden geçiriyor, yıkıyor, belgelendiriyor ve kaldırıyorlar.

Günün büyük kısmını insan kalplerini bir kutuya koyarak geçirmenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyor boyuna. Kim bilir neler geçiyor o operatörlerin aklından? Ellerinde tuttukları şeyin daha birkaç dakika önce atıyor olduğunun bilincindeler mi acaba? Peki bu umurlarında mı ki? Sonra kendisinin de gününün çoğunu emrinde çalışan ve kadın ve erkeklerin boğazını gayet doğal bir şekilde kesen, iç organlarını çıkaran, onları parçalayan bir grup insanı denetleyerek geçirdiği geliyor aklına. İnsan hemen her şeye alışabiliyor, çocuğunun ölümü hariç.

Sırf o babasının geriatri merkezinin masraflarını karşılayabilsin diye ayda kaç besi hayvanı öldürmeleri gerekiyor? Leo'yu beşiğine nasıl da yatırdığını, sarıp sarmaladığını, ona ninni söylediğini ve ertesi gün cansız bedenini bulduğunu unutması için kaç insan kurban etmeleri gerekiyor? Acının başka bir şeye dönüşmesi için kutulara kaç kalp koymaları gerekiyor? Oysa içten içe biliyor onu hayatta tutan tek şeyin acı olduğunu.

Keder de olmazsa hiçbir şeyi kalmayacak geriye.

14

Adaylara kesim sürecinin artık sonuna geldiklerini söylüyor. Karkasları yarımladıkları odaya geçecekler şimdi. Kare şeklindeki küçük bir pencereden, daha dar ama öncekilerle aynı şekilde beyaz ve aydınlık odayı görebiliyorlar. Ellerinde elektrikli testere, üzerlerinde gerekli iş elbiseleri, başlarında baret, ayaklarında siyah lastik çizmeler olan iki adam gövdeleri ikiye ayırıyor. Plastik siperlikler yüzlerini örtüyor. İşlerine odaklanmış gibi bir halleri var. Öteki işçiler çıkarılan omurları teftiş edip kaldırıyorlar.

Elinde testere olanlardan biri ona bakıyor ama selam vermiyor. Pedro Manzanillo bu. Elektrikli testereyi sıkıca kavrıyor ve gövdelerden tekini daha bir şevkle, hani sanki öfkeyle kesiyor ama işini dikkatle yapıyor yine de. Varlığının Manzanillo'yu her daim huzursuz ettiğini biliyor. Onunla karşılaşmamaya çalışıyorsa da kaçınılmaz bir şey bu.

Adaylara kesim sonrası yarım karkasların yıkandığını, hekim onayından geçtiğini, damgalandığını, tartıldığını ve muhafaza edilmek üzere soğuk hava depolarına gönderildiğini anlatıyor. "Peki ama soğukta et sertleşmiyor mu?" diye soruyor diğer aday. Etin, soğuk hava sayesinde,

yumuşak kalmasını sağlayan kimyasal süreçlerden bahsediyor adaylara. Laktik asit, miyozin, adenozin trifosfat, glikojen, enzim gibi sözcükler dile getiriyor. Diğeri sanki anlıyormuş gibi başıyla onaylıyor. Turu tamamlamak ve artık sigara içmeye çıkmak için, "Ürünün farklı kısımları muhtelif varış noktalarına gönderildiğinde bizim işimiz bitiyor," diyor.

Manzanillo elektrikli testereyi bir masaya bırakıp yeniden ona bakıyor. O da bakışlarını kaçırmıyor çünkü yapması gerekeni yaptığını biliyor, suçluluk duymuyor. Manzanillo bir zamanlar, ayaklı ansiklopedi gibi olduğundan Ansi dedikleri, başka bir testereciyle çalışıyordu. Bu Ansi kolayca anlaşılmayan kelimelerin bile anlamlarını biliyor, molalarda hep kitap okuyordu, başlarda adama gülerlerken sonra sonra, adam onlara okuduklarını anlattıkça hepsi onu ağzı açık dinler olmuştu. Manzanillo'yla kardeş gibiydiler. Aynı mahallede oturuyorlardı, karıları ile çocukları arkadaştı. İşe birlikte geliyorlardı, iyi bir ekiptiler. Fakat Ansi değişmeye başlamıştı. Yavaş yavaş. Başta sadece o fark etmişti bu değişimi. Daha sessiz biri olmuştu. Molalarda istirahat kafeslerindeki besi hayvanlarına bakakalıyordu. Zayıflamıştı. Gözlerinin altı morarmıştı. Karkasların kesimleri sırasında zamanlamayı tutturamamaya, gecikmeye başlamıştı. Hastalanıyor, işe gelmiyordu. Günün birinde adamla yüzleşip derdinin ne olduğunu sordu ama Ansi hiçbir şey söylemedi. Ertesi gün sanki her şey normale dönmüş gibiydi ve o bir süre Ansi'nin iyi olduğunu düşündü. Ta ki bir akşam Ansi ona mola vereceğini söyleyinceye kadar; kimseye fark ettirmeden elektrikli testereyi de yanına almıştı. İstirahat kafeslerine gidip hepsini bir bir açtı. Onu durdurmaya

çalışan tüm işçileri elindeki testereyle tehdit ediyordu. Kimi besi hayvanları kaçtı ama çoğunluğu kafeslerde kaldı. Kafaları karışmıştı, korkmuşlardı. Ansi onlara var gücüyle haykırıyor, sanki besi hayvanları dediklerini anlayabilirmiş gibi, "Siz hayvan değilsiniz. Sizi öldürecekler. Koşun. Kaçmanız lazım," diyordu. Biri tokmakla ona vurmayı başardı ve Ansi baygın bir şekilde yere düştü. Bu yıkıcı eylemi işin sadece birkaç saat gecikmesine yol açtı. Bu durumdan faydalananlarsa işçiler oldu; işin kesintiye uğramasıyla biraz olsun dinlenip kafa dağıtabildiler. Kaçan besi hayvanları fazla uzaklaşamadılar ve kafeslerine geri kondular.

Ansi'yi kovmak zorunda kaldı çünkü kırık dökük biri onarılamazdı. Ama psikolojik destek görmesini sağlaması için Krieg'le konuştu, ne var ki bir ay sonra Ansi kendini vurdu. Karısı ve çocukları mahalleden taşınmak zorunda kaldılar, o gün bugündür Manzanillo mutlak bir nefretle bakıyor ona. O saygı duyuyor Manzanillo'nun bu tutumuna. Artık bu şekilde bakmaz, nefret onu artık beslemez olduğunda endişelenmeye başlayacak asıl. Çünkü nefret devam etme gücü verir insana, kırılgan yapıyı ayakta tutar, boşluğun her yeri işgal etmemesi için iplikleri birbirine bağlar. Oğlunun ölümünden dolayı birinden nefret edebilmek isterdi. Ama ani bir ölüm için kimi suçlayabilir ki? Tanrı'dan nefret etmeyi denedi, ama Tanrı'ya inanmıyor ki. Bu kadar narin ve kısa ömürlü olduğu için tüm insanlıktan nefret etmeyi denedi ama onu da beceremedi çünkü herkesten nefret etmek ile hiç kimseden nefret etmemek farksız birbirinden. Ansi gibi o da bütünüyle kırık dökük biri olabilmek istedi fakat bir türlü yıkılamadı gitti işte.

Diğer aday yüzünü cama yaslamış gövdelerin ikiye ayrılmasını izliyor sessiz sedasız. Yüzünde artık gizlemediği bir gülümseme var. O da böyle hissedebilmek isterdi. Yerlerdeki kanı temizleyen bir işçiyi organları tasnif edip kutulara yerleştirme işine terfi ettirdiğinde mutluluk ya da heyecan duyabilmek isterdi. Ya da en azından her şeye kayıtsız olabilmek isterdi. Adaya daha bir dikkatli bakıyor ve üzerini ceketiyle örttüğü bir cep telefonu olduğunu görüyor. Güvenlikten geçmişken böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki? Kapıda cep telefonlarını alıyor, fotoğraf ve video çekemeyecekleri konusunda onları uyarıyorlar sonuçta. Yanına gidip cep telefonunu alıyor. Yere atıp kırıyor. Sert bir şekilde adamın koluna yapışıyor ve bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle kulağına, "Bir daha buraya adımını atma. Bilgilerini ve fotoğrafını bildiğim tüm tesislere göndereceğim," diyor. Aday ona dönüyor, ne bir şaşkınlık ne de utanç ifadesi var suratında, tek kelime de etmiyor. Yüzsüz yüzsüz bakıyor ve sırıtıyor.

15

Adayları kapıya götürüyor. Öncesinde güvenlik şefini arayıp diğer adayı almasını söylüyor. Olanları anlatıyor ve güvenlik şefi ona endişelenmemesini, bu meseleyle kendisinin ilgileneceğini söylüyor. Güvenlik şefine daha sonra konuşmaları gerektiğini belirtiyor, böyle bir şey hiç yaşanmamalıydı diyor. Daha sonra bu meseleyi Krieg'le de konuşmayı aklının bir kenarına yazıyor. Güvenlikte dış kaynak kullanımı bir hata, daha önce de söylemişti bunu, ama işte tekrar söylemesi gerekecek.

Diğer aday artık gülmüyor, ama alıp götürdüklerinde direnmiyor da.

Uzun boylu adayla tokalaşıyor ve, "Seni arayacağız," diyor. Çok da heyecanlanmadan teşekkür ediyor adam ona. Her zamanki gibi, diye geçiriyor aklından ama başka türlü bir tepki de abes olurdu doğrusu.

Gerçekten aklı başında olan hiçbir insan bu işi yapacağına sevinmez çünkü.

16

Gidip olanları Krieg'e anlatmadan önce dışarıda sigara içiyor. Cep telefonu çalıyor. Arayan kayınvalidesi. Telefonu açıp, "Merhaba Graciela," diyor ekrana bakmadan ama ağır, derin bir sessizlik var öbür tarafta. O zaman anlıyor Cecilia olduğunu.

"Merhaba Marcos."

Annesine gittiğinden beri ilk kez arıyor. Bitkin görünüyor.

"Merhaba."

Zor bir konuşma olacak, belli. Sigarasından bir nefes daha alıyor.

"Naber?"

"Tesisteyim işte. Senden?"

Cevap vermiyor. Bir türlü cevap vermiyor.

"Evet, orada olduğunu görüyorum."

Ama ekrana bakmıyor. Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor ve gözlerine bakmadan, "Kötüyüm, hâlâ kötüyüm. Henüz dönebileceğimi zannetmiyorum," diyor.

"Seni ziyaret etmeme neden izin vermiyorsun?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Seni özlüyorum."

Sözcükler birer kara delik, her sesi, her bir eki, her nefesi soğuruyor. Cecilia yanıt vermiyor.

"Benim başıma da geldi. Ben de onu kaybettim," diyor o.

Sessizce ağlıyor Cecilia. Bir eliyle ekranı kapatıyor ve kadının, "Daha fazla dayanamıyorum," diye fısıldadığını duyuyor. Bir uçurum bu, keskin bir serbest düşüş. Telefonu annesine veriyor.

"Merhaba Marcos. Çok kötü durumda, kusuruna bakma lütfen."

"Evet, biliyorum Graciela, sorun değil."

"Seni öpüyorum. Daha iyi olacaktır."

Ve böylece telefonu kapatıyorlar.

Bir süre daha oturuyor. İşçiler geçip giderlerken ona bakıyor ama onu rahatsız etmiyorlar. Açık havadaki, sigara içilebilen dinlenme yerlerinden birinde. Ağaçların en üst dallarının onu biraz olsun rahatlatan rüzgârla salınmalarını izliyor. Ritim, birbirine çarpan yaprakların hışırtısı hoşuna gidiyor. Çok değil sayıları, hiçliğin ortasında topu topu dört ağaç var, hepsi de birbirine bitişik.

Cecilia'nın hiçbir zaman daha iyi olmayacağını biliyor. Kırıldığını, parçalarının bir daha asla birleştirilemeyeceğini biliyor.

İlk aklına gelen buzdolabındaki ilaçlar oluyor. Bin bir umutla, büyük bir borca girerek, soğuk zincirin kırılmaması için özel bir kapta muhafaza etmişlerdi ilaçları. İlk iğneyi karnına onun yapmasını istediğini hatırlıyor. Oysa Cecilia milyonlarca, milyarlarca, sayılamayacak kadar çok iğne yapmıştı ama işte bu törenin açılışını o yapsın, her

şeyi o başlatsın istiyordu. Hafif eli titriyordu onun çünkü Cecilia'nın canı yansın istemiyordu ama kadın, "Hadi, batır şunu aşkım, korkmadan batır, endişelenecek bir şey yok," diyordu. Cecilia etini kıstırmış ve o, iğneyi yapmıştı, ve evet, Cecilia'nın canı yanmıştı çünkü ilaç soğuktu, bedenine nüfuz edişini hissetmişti ama acısını gülümseyerek gizlemişti zira bir ihtimalin, geleceğin başlangıcıydı bu.

Cecilia'nın sözcükleri bir ışık nehri, bir tufan gibiydi, parlak ateşböceklerine benziyorlardı. Henüz tedaviye başlamak zorunda olacaklarını bile bilmiyorlarken Cecilia ona çocuklarının gözlerinin onunkilere ama burunlarının kendi burnuna, ağızlarının onun ağzına ama saçlarının kendi saçlarına benzemesini istediğini söylüyordu. O gülüyordu çünkü Cecilia gülüyordu ve Cecilia'nın gülüşüyle babası ve geriatri merkezi, et işleme tesisi ve besi hayvanları, kan ve sersemletici darbeler unutulup gidiyordu.

Gözünün önüne birden gelen bir diğer imge Cecilia'nın zarfı açıp da Anti Müllerian hormon testinin sonuçlarını gördüğü andaki yüz ifadesi. Bir anlam veremiyordu; nasıl bu kadar düşük olabilirdi ki? Tek kelime edemeden kâğıda bakıyordu, sonunda fazlasıyla yavaş bir şekilde konuşmuş ve, "Gencim, daha çok yumurta üretmeliyim," demişti ama bunu hayretle söylemişti çünkü, bir hemşire olarak, gençliğin hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyordu esasında. Yardım dilenircesine bakmıştı ona ve o, kâğıdı almış, katlayıp masanın üstüne koymuş, endişelenmemesini, her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Cecilia ağlamaya başlamıştı ve o sadece Cecilia'ya sarılıp bir yandan kadını alnından ve yüzünden öperken, bir yandan da, öyle olmadığını bildiği halde, "Her şey yoluna girecek," demişti.

Ardından daha çok iğne, ilaç, kalitesi düşük yumurtalar, çıplak kadınlarla dolu ekranlar ve tuvaletler, plastik bardağı doldurmak zorunda olmanın yarattığı baskı, katılmadıkları vaftiz törenleri, bıktırıncaya kadar tekrarlanan, "Ee, ilk çocuğu ne zaman yapıyorsunuz bakalım?" sorusu, Cecilia'nın elini tutmak ve kendini yalnız hissetmemesini sağlamak için içeri girmesine bile izin verilmeyen ameliyathaneler, daha fazla borç, başkalarının, yani çocuğu olabilenlerin bebekleri, ödem, değişken ruh hali, evlat edinme ihtimali üzerine tartışmalar, bankadan gelen telefonlar, arkadaşlarının çocuklarının, kaçmak istedikleri, doğum günü partileri, daha çok hormon, kronik yorgunluk ve döllenemeyen daha çok yumurta, gözyaşları, kalp kırıcı sözcükler, sessiz geçen birkaç Anneler Günü, bir embriyo umudu, olası isim listeleri: erkek olursa Leonardo, kız olursa Aria, çaresizlikle çöp kutusuna atılan hamilelik testleri, kavgalar, yumurta donörü arayışı, genler konusunda duyulan endişeler, bankadan gelen mektuplar, bekleyiş, korku, anneliğin kromozomlarla ilgili olmadığını kabulleniş, ipotek, hamilelik, doğum, coşku, mutluluk, ölüm.

17

Eve geç dönüyor.

Ağılın kapısını açıyor. Dişinin kıvrılmış uyuduğunu görüyor. Suyunu tazeliyor, yemek koyuyor. Metal tabağa dökülen yemeğin sesiyle sıçrayarak uyanıyor dişi. Yaklaşmıyor. Korkuyla bakıyor.

Dişiyi yıkaması gerektiğini düşünüyor o, ama şimdi değil, bugün değil. Bugün yapacak daha önemli bir işi var.

Ağıldan çıkıyor ve kapıyı açık bırakıyor. Dişi yavaşça peşinden geliyor. Boynundaki ip onu kapı ağzında durduruyor.

Eve girip doğruca oğlunun odasına gidiyor. Beşiği kucaklıyor ve çimlerin ortasına bırakıveriyor. Ağıla girip balta ile gaz yağını aranıyor. Dişi olduğu yerde durup onu seyrediyor.

Yıldızlı göğün altında, beşiğin yanında kalakalıyor. Gökyüzündeki o ışıklar, korkunç güzellikleriyle onu eziyorlar. Eve girip bir şişe viski açıyor.

Beşiğin yanında duruyor, ağlamıyor. Beşiğe bakıyor, şişeden bir yudum alıyor. Önce baltayı kullanıyor. Beşiği parçalaması gerek. Yeni doğmuş Leo'nun, ellerinde tuttuğu, ufacık ayaklarının anısıyla kırıyor beşiği.

Sonra gaz yağı döküp bir kibrit çakıyor. Biraz daha viski içiyor. Gökyüzü kımıltısız bir okyanusa benziyor.

Elle çizilmiş resimlerin kaybolup gidişlerini izliyor. Birbirine sarılan ayı ve ördek yanıyor şimdi; biçimlerini yitiriyor, buharlaşıyorlar.

Dişinin olup bitenleri izlediğini görüyor. Ateşle büyülenmiş gibi bir hali var. Ağıla giriyor ve dişi korkup siniyor. O ayakta hafifçe sallanıyor. Dişi titriyor. Dişiyi de imha etse ne olur? Onun değil mi sonuçta, istediğini yapabilir. İsterse öldürür, isterse keser, isterse acı çektirir. Baltayı alıyor. Sessizce bakıyor dişiye. Onun için bir problem bu dişi. Baltayı kaldırıyor. Yanına yaklaşıyor ve ipi kesiyor.

Dışarı çıkıyor, gökyüzündeki o milyonlarca, donmuş, ölü ışığın sessizliğinde çimlere yatıyor. Camdan gökyüzü, mat, katı camdan. Ay tuhaf bir tanrıya benziyor.

Artık umurunda değil dişinin kaçıp kaçmaması. Artık umurunda değil Cecilia'nın dönüp dönmemesi.

Son gördüğü ağılın açık kapısı ve dişi, ona bakan o kadın oluyor. Ağlıyor gibi bir hali var dişinin. Gelgelelim anlayamaz neler olup bittiğini, beşik nedir bilmiyor bile. Hiçbir şey bilmiyor.

Geriye sadece köz kalıyor şimdi ama adam çoktan uyudu çimlerde.

18

Gözlerini açıyor ama sonra yeniden kapatıyor. Işık gözlerini acıtıyor. Başı ağrıyor. Terliyor. Sağ şakağında şiddetli bir ağrı var. Yerinden kımıldamadan neden dışarıda olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Belli belirsiz bir imge geliyor gözünün önüne. Göğsünde bir taş. İmge bu. Gördüğü rüya bu. Hafifçe doğrulup oturuyor, gözleri hâlâ kapalı. Açmaya çalışıyor gözlerini ama yapamıyor. Kollarını dizlerine doluyor ve başını dizlerine yaslıyor. Birkaç saniye bu şekilde duruyor. Zihni bomboş ama sonra dehşet verici bir berraklıkla rüyasını hatırlıyor.

Çıplak bir şekilde boş bir odaya giriyor. Duvarlarda rutubet lekesi ve kan lekesine benzer kahverengi izler var. İçerisi pis, yıkık dökük. Babası bir köşede, ahşap bir bankta oturuyor. Çıplak. Yere bakıyor. Babasının yanına gitmeye çalışıyor ama kımıldayamıyor. Babasına seslenmeyi deniyor ama konuşamıyor. Başka bir köşede et yiyen bir kurt var. Ne zaman kurda baksa kurt başını kaldırıp uluyor. Sivri dişlerini gösteriyor. Kurdun yediği şey hareket ediyor, canlı. Daha bir dikkatle bakıyor. Oğlu bu, hiç ses çıkarmadan ağlıyor. Çaresizliğe kapılıyor. Oğlunu kurtarmak istiyor

ama yerinden oynayamıyor, dilsiz. Bağırmaya çalışıyor. Babası ayağa kalkıyor ve ona bakmadan, kurt tarafından parçalanan torununa bakmadan odanın içinde daireler çizerek yürüyor. O ağlıyor ama gözyaşları akmıyor, bağırıyor, bedeninden sıyrılmak istiyor, yapamıyor. Elinde testereyle bir adam beliriyor. Manzanillo olabilir ama yüzünü göremiyor. Yüzü bulanık. Bir ışık var, tavandan sarkan bir güneş. Güneş hareket ediyor, sarı ışıktan bir elips oluşturuyor. Sanki hiç var olmamış gibi oğlunu düşünmeyi bırakıyor. Pekâlâ Manzanillo olabilecek olan adam testereyle göğüs kafesini kesiyor. Göğsünü açıyor. O hiçbir şey hissetmiyor. İşin düzgün yapılıp yapılmadığını kontrol ediyor. Tebrik etmek üzere adama elini uzatıyor. İçeri Sergio giriyor ve ona dikkatle bakıyor. Tüm dikkatini vermiş gibi bir hali var. Ona bir şey söylemiyor. Çömelip elini onun göğsüne sokuyor. Kontrol ediyor, parmaklarını hareket ettiriyor. Kalbini söküyor. Bir parçasını ağzına atıyor. Ağzının kenarlarından kan damlıyor. Kalp atmaya devam ediyor ama Sergio kalbi yere çalıyor. Bir yandan kalbi ayağıyla ezerken bir yandan da kulağına, "İnsanın kendini görememesinden daha kötü bir şey yok," diyor. Cecilia siyah bir taşla giriyor odaya. Yüzü Spanel'in yüzü ama yine de Cecilia olduğunu biliyor o. Gülümsüyor. Güneş daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Elips büyüyor. Taş parlıyor. Kalp atıyor. Kurt uluyor. Babası yere bakarak oturuyor. Cecilia onun göğsünü biraz daha açıyor ve taşı göğsüne koyuyor. Gerçekten güzel, hani neredeyse ışıldıyor, hiç böyle görmemişti Cecilia'yı. Kadın arkasını dönüyor, oysa o gitsin istemiyor. Seslenmeye çalışıyor ama yapamıyor. Cecilia mutlulukla bakıyor ona, bir tokmak alıp alnının tam ortasına indiriyor.

O yere düşüyor ama zemin yarılıyor ve düşmeye devam ediyor çünkü göğsündeki taş beyaz bir uçurumdan aşağı sürüklüyor onu.

Başını kaldırıyor ve gözlerini açıyor. Yeniden kapatıyor. Hiçbir zaman rüyalarını hatırlamaz, en azından bu kadar net bir şekilde hatırlamaz. Ellerini ensesinde birleştiriyor. Sadece bir rüya diye düşünüyor fakat bir kararsızlık hissi peyda oluyor işte. Eski bir korku.

Bakışlarını yana çeviriyor ve beşiğin küllerini görüyor. Diğer yana bakıyor, neredeyse yanı başında yatan dişiyi görüyor. İrkilerek ayağa fırlıyor ama dengesini sağlayamıyor ve yeniden oturuyor. Ne yaptım? Dişi neden serbest? Peki ama neden kaçmadı? Neden yanımda uyuyor?

Kıvrılmış uyuyor dişi. Sakin gözüküyor. Beyaz teni güneşte parlıyor. Dokunacak, dokunmak istiyor ama dişi, sanki rüya görüyormuş gibi, titriyor ve o elini çekiyor. Dağlanmış alnına bakıyor. Mülkiyet, değer sembolü.

Henüz kesilip de satılmamış olan düz saçlarına bakıyor. Saçları uzun, pis.

Konuşması imkânsız kılınmış bu canlının saf bir yanı var aslında diye geçiriyor aklından, bir parmağıyla omzunu, kolunu, kalçasını, bacaklarını ve nihayet ayaklarını takip ederken. Ama dokunmuyor dişiye. Parmağı teninden bir santim uzakta, tüm bedenine yayılmış olan bsn harflerinden bir santim uzakta. Güzel, diye düşünüyor ama işe yaramaz bir güzellik onunki. Güzelliği onu daha lezzetli yapacak değil ya. Bu düşüncesi şaşırtmıyor onu, üzerinde durmuyor bile. Ne zaman tesiste dikkatini çeken bir besi hayvanı görse aklından geçen hep bu oluyor. Ne zaman her gün geçip giden onlarcası arasından öne çıkan bir dişi olsa.

Yanına, hemen dibine, yatıyor ama dişiye dokunmuyor. Bedenin sıcaklığını, ağır, aralıklı nefesini hissediyor. Biraz daha yaklaşıyor. Dişinin ritminde nefes alıp veriyor. Yavaş, daha da yavaş. Kokusunu duyuyor. Pis olduğundan yoğun bir koku bu, ama hoşuna gidiyor, yaseminlerin insanı kendinden geçiren kokusunu andırıyor; yabani ve keskin, neşeli. Nefes alıp verişi hızlanıyor. Onu heyecanlandıran bir şey var; bu yakınlık, bu ihtimal.

Birden ayağa kalkıyor. Dişi irkilerek uyanıyor ve şaşkın şaşkın ona bakıyor. Dişiyi kolundan tutup sert değil ama kararlı bir şekilde ağıla götürüyor. Kapıyı kapatıp eve gidiyor. Hızlı bir duş alıyor, dişlerini fırçalıyor, üzerini değişiyor, iki aspirin içiyor ve arabaya biniyor.

Bugün izin günü aslında ama şehre kadar hiçbir şey düşünmeden, durmadan araba kullanıyor.

Spanel'in kasap dükkânına geliyor. Henüz çok erken, dükkânı daha açmamışlar. Ama o, kadının orada kaldığını biliyor. Zili çalıyor, Köpek açıyor kapıyı. Merhaba bile demeden adamı itip doğruca arkadaki odaya gidiyor. Kapıyı ardından kapatıyor. Kilitliyor.

Spanel ahşap masanın yanında duruyor, hayli sakin, sanki onu beklermiş gibi bir hali var hatta. Şaşırmış gözükmüyor. Elinde bir bıçak tutuyor; kancalardan tekine asılı bir kolu kesiyor. Çok taze gözüküyor, hani sanki daha birkaç dakika önce birinden koparılmış gibi. Tesislerden gelen bir kol değil bu, ne kanamaya bırakılmış çünkü ne de derisi yüzülmüş. Masa kan içinde, yer de öyle. Damlalar yavaş yavaş akıyor. Bir gölet oluşturuyorlar ve masadan akıp da yere düşen kan damlalarının sesinden başka bir ses duyulmuyor.

Yaklaşıyor. Sanki bir şey diyecek gibi ama onun yerine bir elini saçlarına daldırıyor ve Spanel'i ensesinden kavrıyor. Sıkıca tutup kadını öpüyor. Tutkulu bir öpücük bu, başta öfkeli. Kadın direnmeye çalışıyor ama sadece birazcık. Kadının kan lekeli önlüğünü çıkarıyor ve yeniden öpüyor kadını. Sanki parçalamak istermişçesine, ama yavaşça, öpüyor. Bir yandan gömleğini çıkarırken bir yandan da boynunu ısırıyor. Kadın eğiliyor, titriyor ama en ufak bir ses çıkarmıyor. Kadını çevirip masaya yaslıyor. Pantolonunu indiriyor, külotunu sıyırıyor. Kadının solukları sık ve kesik kesik, onu bekliyor fakat o, kadına acı çektirmeye karar veriyor, oraya, soğuğun, sert sözcüklerinin ardındaki yere girmek istiyor. Spanel istekle, hani neredeyse yalvaran gözlerle bakıyor ama o bu bakışları görmezden geliyor. Masanın öbür ucuna yürüyor, kadını saçından tutup kot pantolonunun fermuarını ağzıyla açmaya zorluyor. Koldan akan kanlar masanın hemen yanına, Spanel'in dudaklarıyla onun bacak arasının ortasına damlıyor. Botlarını çıkarıyor, ardından pantolonunu ve son olarak da gömleğini. Çırılçıplak kalıyor. Masanın kenarına yaklaşıyor. Kan içinde şimdi. Kadına temizlemesi gereken yeri, semsert yerini gösteriyor. Kadın boyun eğiyor ve yalıyor. Başta özenle, sonrasında çaresizlikle, sanki her şeye bulaşan kan azmış da daha fazlasına ihtiyacı varmışçasına yalıyor. O daha da sert bir şekilde tutuyor kadının saçlarını ve biraz daha yavaş olmasını belirten bir hareket yapıyor. Kadın boyun eğiyor.

Spanel'in bağırmasını, tenin kımıltısız ve boş bir deniz olmaktan çıkmasını, sözcüklerin dökülüvermesini, çözülüvermesini istiyor.

Masanın öbür ucuna gidiyor. Kadının pantolonunu çıkarıyor, külotunu indiriyor, bacaklarını iki yana açıyor. Bir ses

duyuyor ve Köpek'in kapının camından baktığını görüyor. Sadık hayvan, sahibesini koruyan uysal köle rolünü yerine getirmesi hoşuna gidiyor. Bu kör bakışın, Köpek'in ilk ve son olarak kendisine saldırma ihtimalinin tadını çıkarıyor.

Tek bir kez, kati bir şekilde öne itiyor kendini. Kadın sessiz, titriyor, kendini tutuyor. Masadan kan damlıyor hâlâ.

Köpek kapıyı açmak istiyor. Kilitli. Öfkesini görebiliyor o, hissedebiliyor. Sivri dişlerini gözlerinde görüyor. Köpek'in çaresizliği eğlendiriyor onu, gözlerini Köpek'ten ayırmadan Spanel'in saçını çekiyor. Kadın, sessizce, masayı tırmalıyor, kan içinde kalıyor tırnakları.

Kadını döndürüyor ve birkaç adım uzaklaşıyor. Kadına bakıyor. Bir sandalyeye oturuyor. Spanel yanına geliyor ve tam bacaklarının hizasında duruyor. Ama o birden ayağa kalkıyor, sandalyeyi itiyor, kadını kaldırıp bedeniyle cam kapaklı dolaplardan birine bastırıyor. Dolabın içinde eller, ayaklar, bir beyin var. Kadın ıstırap içinde, ciddiyetle öpüyor onu.

Spanel bacaklarını adamın beline doluyor ve elleriyle boynunu kavrıyor. O daha da bastırıyor kadını cam dolaba. İçine giriyor, yüzünü tutuyor, dosdoğru gözlerine bakıyor. Yavaş yavaş gidip geliyor ve gözlerini gözlerinden ayırmıyor. Kadın çaresizliğe kapılıyor, başını çeviriyor, kurtulmak istiyor ama o gitmesine izin vermiyor. Kesik kesik, hani neredeyse can çekiyormuş gibi çıkan, soluğunu duyuyor. Spanel kıvranmayı bırakıyor ve o okşuyor kadını, öpüyor, içinde yavaş yavaş gidip gelmeye devam ediyor. İşte o zaman Spanel bağırıyor, sanki dünya durmuş gibi bağırıyor, kelimeler yarılıp ikiye ayrılmış ve tüm anlamlarını yitirmiş gibi bağırıyor, cehennemin ardında, kaçıp kurtulmak istemediği bir cehennem daha varmış gibi bağırıyor.

Spanel çıplak bir şekilde sandalyede oturmuş sigara içerken o giyiniyor. Otuz iki dişini göstererek gülümsüyor Spanel.

Köpek camlı kapıdan bakıyor hâlâ. Spanel kapının öte tarafında olduğunu biliyor ama aldırmıyor.

Hiçbir şey demeden çekip gidiyor o.

19

Arabaya biniyor. Bir sigara yakıyor. Tam kontağı çevirecekken cep telefonu çalıyor. Kız kardeşi arıyor.

"Merhaba."

"Merhaba Marcos, neredesin? Etrafta binalar görüyorum. Şehirde misin?"

"Evet, bir iki işim vardı."

"Öğle yemeğine gelsene."

"Olmaz, işe gitmem lazım."

"Marcos bugünün izin günün olduğunu biliyorum, tesisi aradığımda telefonu açan hanımefendi söyledi. Epeydir görüşmüyoruz."

Dişinin yanına eve dönmektense kız kardeşini görmeyi tercih ediyor.

"Tamam, geliyorum."

"Sana baharat ve limonla marine edilmiş özel böbrek pişireceğim, parmaklarını yalayacaksın."

"Ben et yemiyorum Marisa."

Kız kardeşi hayretle, bir parça şüpheyle bakıyor ona.

"Şu veganoidlerden birine dönüşmedin değil mi?"

"Sağlık meselesi; doktor tavsiye etti. Geçici bir durum."

"Neyin var peki? Beni korkutma Marcos."

"Önemli bir şey değil. Kolesterolüm biraz yüksek, o kadar."

"Tamam, pişirecek bir şeyler bulurum illa, yeter ki gel, seni görmek istiyorum."

Sağlık meselesi falan değil. Oğlu öldükten sonra bir daha ağzına et koymadı.

Marisa'yı görecek olma fikri daha şimdiden onu bunaltıyor. Ancak başka çaresi kalmadığında yerine getirdiği bir görev bu. Kız kardeşini tanımıyor bile, gerçekten nasıl biri olduğunu bilmiyor.

Yavaşça ilerliyor şehirde. Etrafta insanlar var ama yine de ıssız bir şehre benziyor burası. Sadece nüfus azaldığından değil, aynı zamanda hayvanlar ortadan kaldırıldığından beri kimsenin kulak vermediği ama her daim baki, gümbür gümbür bir sessizlik hâkim olduğundan. Yüzlerde, mimiklerde, insanların birbirine yönelttikleri bakışlarda görülüyor bu tiz sessizlik. Herkesin nezaret altında yaşıyormuş da bu kâbusun sona ermesini bekliyormuş gibi bir hali var.

Kız kardeşinin evine varıyor. Arabadan iniyor ve hafif bıkkın bir edayla zili çalıyor.

"Merhaba Marcosçuğum!"

Kız kardeşinin sözcükleri boş kâğıtlarla dolu kutuları andırıyor. Hızlıca ve hafifçe sarılıyor ona.

"Şemsiyeni alayım."

"Yok ki."

"Deli misin sen? Ne demek yok?"

"Basbayağı yok işte. Kırın ortasında yaşıyorum ve kuşlarla ilgili herhangi bir mesele olmuyor Marisa. Sadece şehirdeki insanlar paranoyak bir şekilde yaşıyorlar."

"Hadi çabuk, gir içeri."

Kız kardeşi etrafı kolaçan ederek onu içeri itekliyor. Konışuların ağabeyini şemsiyesiz görmesinden korkuyor.

Âdetleri yerine getirip havadan sudan konuşacaklarını, Marisa'nın babasıyla ilgilenemeyeceği imasında bulunacağını, kendisinin Marisa'ya endişe etmemesini söyleyeceğini, aslında yeğeni olan o iki yabancıyı göreceğini, Marisa'nın bir altı ayı daha vicdanı rahat geçireceğini ve sonra her şeyin tekrarlanacağını biliyor.

Mutfağa gidiyorlar.

"Nasılsın Marcosçuğum?"

Marcosçuğum demesinden nefret ediyor. Aslında hissetmediği bir sevgiyi göstermek için böyle hitap ediyor.

"İyi."

"Daha iyisin değil mi?"

Acıma ve kibir var bakışlarında; oğlu öldüğünden beri hep böyle bakıyor ona.

Cevap vermiyor o, sadece bir sigara yakıyor.

"Kusura bakma ama burada içemezsin. Bütün evi kokutuyorsun."

Kız kardeşinin sözcükleri, her biri içinde başka klasörler barındıran dosyalar misali üst üste yığıldıkça yığılıyor. Sigarayı söndürüyor.

Gitmek istiyor.

"Yemek hazır. Esteban'dan haber bekliyorum."

Esteban kocası. Kambur, yarım bir tebessümle gizlemeye çalıştığı, çelişkilerle dolu bir yüz ifadesine sahip bir adam olarak hatırlıyor kocasını. Esteban'ın basitlik abidesi bir kadınla evli, koşulların esiri olmuş ve seçtiği hayattan pişmanlık duyan bir adam olduğunu düşünüyor.

"Tüh! Esteban gelemiyormuş, çok işi varmış."

"Anlıyorum."

"Çocuklar birazdan okuldan gelirler."

Çocuklar dediği onun iki yeğeni oluyor. Marisa'nın aslında annelikle hiç ilgisi olmadığını, tıpkı on beşinci yaş gününü kutlamak, evlenmek, evi yeniden düzenlemek ve et yemek gibi hayatın doğal gelişiminin bir parçası olduğu için çocuk doğurduğunu düşünüyor.

Bir şey söylemiyor. Çocukları görmek gibi bir hevesi yok. Marisa ona bir bardak naneli limonata koyuyor, bardağın altına da bir tabak yerleştiriveriyor. Biraz içip bırakıyor. Limonatanın yapay bir tadı var.

"Nasılsın Marcosçuğum, gerçekten nasılsın?"

Marisa belli belirsiz eline dokunuyor ve kederini bastırarak başını önüne eğiyor ama onun fark etmesini engelleyecek kadar da değil.

O ise elinin üstündeki parmaklara bakıyor ve daha birkaç dakika önce bu elin Spanel'in boynunu kavramış olduğunu geçiriyor aklından.

"İyiyim."

"Nasıl olur da şemsiye kullanmazsın?"

Hafifçe iç geçiriyor, yine her sene yaptıkları tartışmayı yapacaklarını düşünüyor.

"Çünkü ihtiyacım yok. Kimsenin ihtiyacı yok."

"Herkesin ihtiyacı var. Kimi bölgelerde koruyucu çatı yok. Ölmek mi istiyorsun?"

"Marisa kafana bir kuş sıçarsa gerçekten öleceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bak, tekrar söylüyorum Marisa, kırsalda, tesiste hiç kimse şemsiye kullanmıyor, kimsenin aklına bile gelmiyor.

Seni, daha önce bir hayvanı sokmuş olabilecek bir sivrisinek sokarsa virüs kapabileceğini düşünmek daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Hayır çünkü hükümet sivrisineklerin tehlike teşkil etmediğini söylüyor."

"Hükümet seni manipüle etmek istiyor, var olma amacı bu zaten."

"Burada herkes dışarı şemsiyeyle çıkıyor. En mantıklısı da bu."

"Şemsiye endüstrisinin bunu fırsat görüp hükümetle bir anlaşma yapmış olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Sen hep olmadık komplo teorileri üret zaten."

Marisa ayağını yere vurup duruyor. Yavaşça yapıyor bunu, neredeyse ses bile çıkmıyor ama o, Marisa'yı tanıyor ve onun sınırları zorladığını, tartışmayı daha fazla yürütemeyeceğini biliyor, bunun esas sebebiyse Marisa'nın kendine ait bir fikrinin olmaması, dolayısıyla da herhangi bir argüman oluşturamaması.

"Tartışmayalım Marcosçuğum."

"Tartışmayalım tabii."

Marisa mutfak masasındaki sanal ekrana dokunuyor. Ana ekranda çocukların fotoğrafı beliriyor. Fotoğrafa tıklıyor. Ekranda artık neredeyse birer yetişkin olan, ellerinde şemsiyeyle sokakta yürüyen yeğenleri beliriyor.

"Ne zaman burada olacaksınız?"

"Gelmek üzereyiz."

Ekranı kapatıyor ve ona gergin bir bakış atıyor. Ne diyeceğini bilemiyor.

"Bu şemsiyeyi dedeleri ile nineleri hediye etti, onları nasıl şımartıyorlar bilemezsin. Çocuklar yıllardır istiyordu

fakat bu şemsiyeler öyle pahalı ki! Hava püskürtmeli bir şemsiye yapmak kimin aklına gelir? Ama çocuklar memnunlar, tüm arkadaşları kıskançlıktan çatlıyor."

O bir şey söylemiyor, mutfakta asılı, çeşitli imgeler yansıtan bir tabloya bakıyor. Kalitesiz natürmort resimler bunlar. Sepette meyveler, masanın üzerinde duran portakallar, imzasız bir dizi resim. Tablonun yakınında duvarda yürüyen bir hamamböceği görüyor. Hamamböceği tezgâha kadar iniyor ve ekmek dolu bir tabağın arkasında gözden kayboluyor.

"Çocuklar dedeleri ile ninelerinin hediye ettiği sanal bir oyuncağa bayılıyor. Adı 'Gerçek Evcil Hayvanım.' "

O hiçbir şey sormuyor. Kız kardeşinin sözcüklerinde yoğun bir rutubet, havasızlık, kuru soğuk kokusu var. Marisa konuşmaya devam ediyor.

"Kendi evcil hayvanını yaratabiliyor ve onu gerçekten okşayabiliyorsun, onunla oynayabiliyor, onu besleyebiliyorsun. Benimkinin adı Mishi, kendisi beyaz bir Ankara kedisi. Bir yavru, çünkü büyüsün istemiyorum. Herkes gibi ben de yavru kedileri seviyorum."

Kedileri hiçbir zaman sevmedi. Yavru kedileri de öyle. Limonatasından içiyor, tiksintisini belli etmiyor ve birbirini takip eden natürmort resimleri seyrediyor. Görüntü titreyip pikselleniyor. Ekran kararıyor.

"Çocuklar bir ejderha ve tek boynuzlu at yarattılar. Fakat Boby'de, onlara aldığımız o robot köpekte olduğu gibi, eminim yakında sıkılacaklar. Onlara o köpeği hediye etmek için aylarca para biriktirdik ama bir iki ay içinde sıkılıverdiler. Boby garajda, kapalı bir şekilde duruyor. Çok iyi yapılmış ama gerçek bir köpekle aynı şey değil işte."

Kız kardeşi hep paralarının olmadığının, sade bir hayat sürdüklerinin altını çiziyor. Ne var ki o öyle olmadığını biliyor, yine de ne konuyla ilgileniyor ne de babasının bakımına tek kuruş katkıda bulunmadığından ona içerliyor.

"Sana sebzeli ve pirinçli sıcak salata hazırladım. Nasıl, uygun mu?"

"Evet."

Lavabonun yakınında daha önce hatırlamadığı bir kapı ilişiyor gözüne. Besi hayvanı beslenen evlerde kullanılan kapılardan. Yeni olduğu belli, daha kullanılmamış bile. Kapının ardında bir soğuk hava odası var. Kız kardeşinin onu neden davet ettiğini şimdi anlıyor. Ondan ucuza, yetiştirebileceği besi hayvanları bulmasını isteyecek.

Sokaktan sesler geliyor ve yeğenleri içeri giriyor.

20

Yeğenleri ikiz. Biri kız biri erkek. Neredeyse hiç konuşmuyorlar, konuştuklarında da kendi aralarında fısıldaşarak, şifreli sözcüklerle, açıkça dile dökme lüzumu duymadan yapıyorlar bunu. İki farklı parçadan oluşan ama tek bir zihin tarafından yönetilen tuhaf bir hayvanmış gibi bakıyor onlara. Kız kardeşi "çocuklar" demekte diretiyor, oysa tüm dünya "ikizler" diyor. Kız kardeşi ve onun aptal kuralları işte.

İkizler ona merhaba demeden yemek odasındaki masanın başına geçiyorlar.

"Marcos dayınıza merhaba demediniz."

Mutfak masasının başından kalkıp ağır adımlarla yemek odasına yürüyor. Bu zorunlu ziyaretin prosedürlerinin bir an önce bitmesini istiyor.

Bir robot taklidi yaparak, mekanik bir şekilde, "Merhaba Marcos Dayı," diyorlar aynı anda. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlar, gözlerinden okunuyor bu. İkisi de dimdik ona bakıyor, gözlerini bile kırpmıyorlar, tepki versin diye bekliyorlar. Ama o sandalyeye oturuyor ve onlara aldırmadan kendine su koyuyor.

Kız kardeşi hiçbir şeyin farkına varmadan tabaklara yemek dolduruyor. Su bardağını alıp limonatasını veriyor. "Bardağını mutfakta unuttun Marcosçuğum. Limonatayı sırf senin için yaptım."

Yeğenleri tek yumurta ikizi değiller ama o iç içelik, o yakınlık onlara meşum bir hava veriyor. Birbirinin kopyası bilinçsiz mimikler, aynı bakışlar ve müşterek sessizlikleri insanı huzursuz ediyor. Muhtemelen kız kardeşinin bile haberdar olmadığı gizli bir dilleri olduğunu biliyor o. Sadece ikisinin anlayabildiği o sözcükler diğerlerini birer yabancıya, meçhul kişilere, okuma yazması olmayan insanlara dönüştürüyor. Kız kardeşinin çocukları bile tam bir klişe: şeytani ikizler.

Kız kardeşi etsiz yemeğini veriyor ona. Yemek soğuk. Yavan.

"Güzel olmuş mu?"

"Evet."

İkizler baharat ve limonla marine edilmiş özel böbrek, sarımsak ve maydanoz soslu patates kızartması ile bezelye yiyorlar. Etlerini tadarken ona merakla bakıyorlar. Erkek olan, Estebancık, kıza, Maru'ya, bir işaret yapıyor. İkisinin de kız ya da ikisinin de erkek olması durumunda kız kardeşinin yaşayacağı dehşet verici ikilemi düşündükçe gülüyor. Çocuklara anne babalarının isimlerini vermek onların kimliklerini yok etmek, kime ait olduklarını onlara hatırlatmak demek.

İkizler gülüyor, birbirlerine birtakım işaretler yapıyor, fısıldaşıyorlar. İkisinin saçları da ya kirli ya yağlı.

"Çocuklar, lütfen, dayınızla yemek yiyoruz. Terbiyenizi takının bakayım. Babanızla masada fısıldaşılmayacağı,

yetişkinler gibi konuşulacağı konusunda anlaşmıştık, öyle değil mi anna?"

Estebancık ona bakıyor, gözleri parlıyor; devrilmiş ağaçlardan oluşan ormanlar ve sessiz fırtınalar misali sözcüklerle dolu bir parıltı bu. Fakat konuşan Maru oluyor:

"Marcos dayımızın tadının nasıl olduğu üzerine tahmin yürütüyorduk."

Kız kardeşi yemek bıçağını alıp masaya saplıyor. Ani ve şiddetli bir ses çıkıyor. "Yeter," diyor kız kardeşi. Yavaşça, sözcüğü ölçüp biçerek, kontrol altına alarak söylüyor bunu. İkizler hayretle bakıyorlar annelerine. Kız kardeşinin daha önce benzer bir tepki verdiğini görmemişti o da. Sessizce bakıyor kız kardeşine. Ağzına bir kaşık soğuk pirinç atıyor, yaşananlardan dolayı üzüntü duyuyor.

"Bıktım sizin bu oyununuzdan. İnsanlar yenmez. Vahşi misiniz nesiniz yoksa?"

Bu soruyu bağırarak soruyor. Masaya saplı bıçağa bakıyor ve sanki trans halindeymiş de yeni kendine gelmiş koşa koşa banyoya gidiyor.

Maru, ya da kız kardeşinin tabiriyle Marisacık, ağzına atmak üzere olduğu özel böbrek parçasına bakıyor, erkek kardeşine göz kırparken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Yeğeninin sözcükleri fazla sıcaktan eriyen cam parçaları gibi, ağır çekimde göz oyan kargalar gibi.

"Annem delirdi."

Bunu çocuk sesiyle, dudak bükerek ve işaretparmağıyla şakak hizasında daireler çizerek söylüyor.

Estebancık kardeşine bakıp gülüyor. Bu çocuğa her şey çok komik görünüyor.

"Oyunun adı 'Leziz Kadavralar', oynamak ister misin?"

Kız kardeşi geri geliyor. Mahcup bir şekilde, biraz da teslim olmuş bir edayla bakıyor ona.

"Kusura bakma. Bu oyun bu ara pek moda ve benimkiler oynamalarının yasak olduğunu bir türlü anlamıyorlar."

Bir yudum su içiyor o. Sanki talep etmediği bu açıklama çok umurundaymış gibi konuşmaya devam ediyor Marisa.

"Sorun iletişim ağları ve sanal gruplar, her şey oradan çıkıyor. Tabii sen dünyadan kopuk yaşadığın için bunlardan haberin yok."

Bıçağın hâlâ masaya saplı durduğunu fark ediyor. Sanki hiçbir şey olmamış, sanki tepkisi orantısız değilmişçesine alelacele çıkarıyor bıçağı.

O, şayet rencide olmuşu oynayarak kalkıp giderse kısa süre içinde aynı operasyonu tekrarlaması gerekeceğini çünkü kız kardeşinin kendisini affettirebilmek için onu kaç kez çağırması gerekiyorsa çağıracağını biliyor.

"Estebancık'ın tadı semirmiş bir domuzunki gibi hafif ekşi olmalı diye düşünüyorum, Maru'nunsa, somon gibi, yoğun ama güzel bir tadı vardır herhalde," demekle yetiniyor.

İkizler önce boş boş bakıyorlar ona. Hayatları boyunca ne domuz yediler ne de somon. Sonra memnun mesut gülüyorlar. Kız kardeşi de ona bakıyor, tek kelime etmiyor, elinden sadece biraz daha su içmek ve yemek yemek geliyor. Kelimeler sanki vakumlu plastik poşetlere tıkılmışçasına sıkışıp kalıyor.

"Söylesene Marcosçuğum, siz perakende satış yapıyor musunuz, mesela benim gibi birine besi hayvanı satıyor musunuz?"

Sebze olduğunu düşündüğü şeyleri yiyor o. Ne yediğini renginden de tadından da çıkaramıyor. Havaya kötü bir

koku yayılıyor. Yemekten mi geliyor yoksa bu evin kokusu mu, bilemiyor.

"Beni dinliyor musun?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden bakıyor kız kardeşine. Geldiğinden beri babasını sormadığını geçiriyor aklından.

"Hayır."

"Tesisteki sekreter bana öyle söylemedi ama."

Bu ziyareti sonlandırma vaktinin geldiğine karar veriyor.

"Ha bu arada babam iyi Marisa."

Kadın bakışlarını önüne indiriyor, bu sözlerinden kardeşine artık gına geldiğini anlıyor.

"Ne güzel."

"Evet, öyle."

Ama daha da ileriye gitmeye karar veriyor, zira kız kardeşi iş yerini arayıp da kendisini ilgilendirmeyen şeyler sormayı seçtiği an sınırı aşmış oldu.

"Kısa süre önce bir nöbet geçirdi."

Sanki bunu hakikaten hiç beklemiyormuş gibi kız kardeşinin çatal bıçak tutan elleri havada kalakalıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet, şu an kontrol altında ama arada bir tekrarlanıyor."

"Tabii, tabii."

Çatalıyla yeğenlerini işaret ediyor ve sesini hafif yükselterek, "Çocuklar, torunları, onu hiç ziyaret ettiler mi?" diye soruyor.

Kız kardeşi şaşkınlık içinde ve bastırılmış bir öfkeyle bakıyor ona. Sözsüz anlaşmalarında kendisini bu şekilde aşağılayabileceği gibi bir madde yer almıyor; ki hep uymuştu bu anlaşmaya. Bugüne değin.

"Okulmuş, ev ödeviymiş derken pek fırsat olmuyor, hem çok uzak. Ayrıca bir de sokağa çıkma yasağı var."

Maru bir şey söyleyecek oluyor ama annesi kızının elini tutup konuşmaya devam ediyor.

"Düşünsene, en iyi okulda okuyorlar, birinci sınıf bir okul, devlet okulu tabii, çünkü özel okullar çok pahalı. Ama bu seviyede olmasalar karşılayamayacağımız bir okula gitmek zorunda kalacaklar."

Kız kardeşinin sözcükleri bir köşeye yığılmış ve çürümeye yüz tutmuş kuru yapraklar gibi.

"Elbette Marisa. Babama hepinizin selamını iletirim öyleyse, ne dersin?"

Ayağa kalkıyor, yeğenlerine gülümsüyor ama onlarla vedalaşmıyor.

Maru meydan okurcasına bakıyor ona. Özel böbreğinden bir parçayı ağzına atıp lokmasını yutmadan ve neredeyse avaz avaza, "Ben dedemi ziyaret etmek istiyorum anne," diyor.

Estebancık neşeyle bakıyor kız kardeşine ve cevabı yapıştırıveriyor:

"Gidelim anne, gidelim, gidelim."

Marisa hayretler içinde bakıyor çocuklarına, bu talebin ardındaki gaddarlığı anlamıyor, kahkahalarını güç bela bastırdıklarını fark etmiyor.

"Tamam, tamam, olabilir."

O onları epey uzun bir süre görmeyeceğini biliyor, her birinin bir kolunu kesip de o esnada, o ahşap masanın üstünde yemesi durumunda tatlarının tam da tahmin ettiği gibi olacağını biliyor. Doğruca gözlerinin içine bakıyor. Önce Maru'nun, sonra Estebancık'ın. Sanki yermişçesine bakıyor onlara. Çocuklar irkilip bakışlarını kaçırıyorlar.

Dosdoğru kapıya yürüyor. Marisa kapıyı açıp yanağına alelacele bir öpücük kondurarak vedalaşıyor onunla.

"Seni görmek çok güzeldi Marcosçuğum. Bana bir iyilik yap da şu şemsiyeyi al lütfen."

Şemsiyeyi açıyor ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıkıyor. Arabaya ulaşmadan önce bir çöp tenekesi görüyor. Açık şemsiyeyi çöpe atıyor. Kız kardeşi kapıdan onu seyrediyor. Başını öne eğip kapıyı yavaşça kapatıyor.

21

Metruk hayvanat bahçesine doğru sürüyor arabasını.

Kız kardeşiyle yediği öğle yemekleri her defasında huzurunu kaçırıyor. Gitmeyi bırakacak kadar değil belki ama her görüşmelerinden sonra, aynı aileden oldukları halde, kız kardeşinin neden böyle biri olduğunu, neden böyle çocukları olduğunu, neden kendisini de babasını da hiç sevmediğini düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor.

Maymunların kafeslerinin arasında yavaşça yürüyor. Kafesler kırık. İçlerindeki ağaçlar kurumuş. Harflerinin rengi solmuş tabelalardan birini okuyor:

Siyah uluyan maymun
Alouatta caraya
Sınıf: Memeliler

"Memeliler" sözcüğünün yanında müstehcen bir çizim var.

Takım: Primatlar
Familya: Atelidae (Cebidae)

Habitat: Ormanlar
Özellikler: Dişilerin kürkleri sarı veya kahverengiyken erkeklerin

Gerisi silinmiş.

Ses üretimi için özel bir sisteme sahiptirler. Gırtlakları, bilhassa da dil kemikleri çok gelişmiştir ve sahip oldukları devasa gırtlak kesesi seslerinin geniş bir alana yayılmasını sağlar.
Beslenme: Bitkiler, böcekler ve meyveler.
Korunma Durumu: Tehlikede değil

"Tehlikede değil" cümlesinin üzerinde bir çarpı işareti var.

Yayılım: Güney Amerika'nın merkezi. Bolivya'nın doğusuyla Brezilya'nın güneyinden Arjantin'in kuzeyine ve Paraguay'a kadar.

Erkek bir uluyan maymunun fotoğrafı var. Sanki bu fotoğraf tam da yakalandığı an çekilmiş gibi yüzünü buruşturmuş; ifadesi hüzünlü. Biri kırmızı bir daire, dairenin içineyse bir haç çizmiş.

Kafeslerden tekine giriyor. Yerde, betonların arasından çıkan çimler, izmaritler ve şırıngalar var. Kemiklere rastlıyor. Maymunun olabileceğini düşünüyor ama belki de değil. Herhangi birine ait olabilir bu kemikler.

Kafesten çıkıyor, ağaçların arasında yürüyor. Hava sıcak, gökyüzü açık. Ağaçlar biraz olsun gölge sağlıyor. Terliyor.

Ufak bir dükkâna rastlıyor. Başını kapıdaki delikten sokuyor. Tenekeler, kâğıtlar, bir dolu pislik var içeride. İçeri

giriyor ve duvara yazılmış ürün listesini okuyor: aslan Simba pelüş oyuncak, zürafa Rita pelüş oyuncak, fil Dumbo pelüş oyuncak, hayvanlar âlemi bardağı, sincap maymunu kalemliği. Duvarlarda grafitiler var, ayrıca yazılar yazılmış, resimler karalanmış. Birisi küçük ve bitişik harflerle "Hayvanları özlüyorum" yazmış. Başka birisi üstünü çizmiş ve "Umarım geberir gidersin geri zekâlı" yazmış.

Dükkândan çıkıp bir sigara yakıyor. Hiçbir zaman hayvanat bahçesini gezmiyor. Hep doğruca aslanların bölgesine gidiyor ve orada oturup kalıyor. Hayvanat bahçesinin büyük olduğunu biliyor çünkü babasıyla saatlerce gezdiklerini hatırlıyor.

Boş havuzlardan geçiyor. Küçükler. Ya su samurları ya da fok balıkları vardı herhalde burada. Hatırlamıyor. Tabelalar da sökülmüş.

Yürürken gömleğinin kollarını sıvıyor. Tüm düğmelerini açıp o şekilde bırakıyor.

Biraz daha uzakta kocaman, uzun, kubbeli kafesler görüyor. Kuşhaneyi anımsıyor. Uçan rengârenk kuşları, tüy cümbüşünü, yoğun ve narin kokuyu. Kafeslerin yanına gidiyor ama aslında bölümlere ayrılmış tek bir kafes bu. İçeride, ziyaretçilerin kafesin içinde yürümesine olanak tanıyan, tepesinde cam kubbe olan kocaman bir dubalı köprü var. Kapılar kırık. Kafesin içine dikilmiş olan ağaçlar öyle büyümüş ki gerek kafesin gerekse köprünün üstündeki cam kubbeleri parçalamışlar. Yaprakların ve cam kırıklarının üzerinde yürüyor. Ayaklarının altında çıtırtılarını hissediyor. Dubalı köprüye açılan merdiven ilişiyor gözüne. Merdiveni çıkıyor. Köprüden geçmeye karar veriyor. Dalların arasından yürüyor, üzerlerinden atlıyor, iti-

yor dalları. Açıklık bir alana geldiğinde tavana bakıyor ve ağaçların tepesini, kubbelerden birini, tam ortada yer alanı görüyor. Renkli vitray olan tek kubbe bu; güneşe yakın uçan kanatlı bir adam resmedilmiş. Onun İkarus olduğunu biliyor, kaderine aşina. Kanatları renkli ve süzüldüğü gökyüzü kuşlarla dolu; sanki kuşlar ona arkadaşlık ediyormuş gibi, sanki bu insan da onlardan biriymiş gibi. Yerdeki yapraklı dallardan biriyle, uzanabilmek ve camlardan korunabilmek için, köprünün zeminini temizliyor. Kubbenin kimi kısımları kırık ama en yüksekteki ve ağaçların dallarına en uzak kalan kubbe bu olduğundan içlerinde en az hasarlı olan da o; ağaçlar henüz ulaşamıyorlar kubbeye.

Bütün gün orada yatıp rengârenk göğe bakmak isterdi. Bu boş ve parçalanmış kuşhaneyi oğluna göstermek isterdi. Birden, bir tokat gibi, Leo öldüğünde kız kardeşinden gelen telefonlar düşüyor aklına. Sanki bir tek onun teselliye ihtiyacı varmışçasına sadece Cecilia'yla konuşurdu. Cenazede bir yandan ağlarken bir yandan da, sanki onların da aniden ölüp gitmelerinden korkarcasına, sanki tabuttaki o bebek ölüm bulaştırabilirmişçesine, çocuklarına sarılıyordu.

O, dünya sanki birkaç metre yerinden oynamış, kendisinden uzaklaşmış gibi bakıyordu herkese, sanki ona sarılan bu insanlar buzlu bir camın ardındaymış gibi. Ağlayamamıştı, küçük ve beyaz tabutun toprağa indirilişini gördüğünde bile ağlayamamıştı. Daha az dikkat çekici bir tabut olsaydı keşke diye düşünmüştü o esnada, içinde yatan çocuğun saflığından dolayı beyaz bir tabut kullanıldığını anlıyordu elbette ama dünyaya geldiğimizde o kadar da saf mıydık gerçekten? Başka hayatları düşünmüştü, belki başka bir boyutta, başka bir gezegen-

de, başka bir dönemde oğluyla buluşabilir ve onun büyüdüğünü görebilirdi. O tüm bunları düşünür ve insanlar tabutun üstüne güller atarken kız kardeşi sanki ölen kendi çocuğuymuşçasına ağlıyordu.

Sonrasında, o dönem hâlâ ara ara yapılan, cenaze simülasyonu bittiğinde de ağlamamıştı. İnsanlar gidip de yalnız kaldıklarında mezarlık görevlileri tabutu kaldırmış, üzerindeki toprağı ve atılan çiçekleri temizleyip tabutu bir odaya götürmüştü. Oğlunun bedenini beyaz tabuttan çıkarıp şeffaf bir tabuta koymuşlardı. Bebeğin yakılacağı fırına yavaş yavaş girdiğini görmek zorunda kalmışlardı. Cecilia bayginlik geçirmişti ve onu bu gibi durumlar için hazırlanmış olan, sandalyelerle dolu başka bir odaya götürmüşlerdi. O, külleri teslim almış, oğlunun yakıldığını ve kendilerinin kremasyon sürecine tanıklık ettiklerini belirten belgeleri imzalamıştı.

Kuşhaneden çıkıyor. Çocuk parklarından geçiyor. Kaydırak kırık. Tahterevallinin oturaklarından biri eksik. Topaç şeklindeki atlıkarınca yeşil rengini koruyor hâlâ ama ahşap zeminine gamalı haçlar çizilmiş. Kum havuzu çimlerle kaplı ve biri tam ortasına kırık dökük bir sandalye koymuş, sandalyeyi orada çürümeye bırakmış. Hamaklardan sadece biri sağlam. Hamağa oturup bir sigara yakıyor. Zincirler onu taşıyabilecek durumda hâlâ. Ufak hareketlerle, ayakları yerde hafif hafif sallanıyor. Sonra biraz daha hızlanıyor, ayaklarını yerden kesiyor ve uzaklarda gökyüzünün bulutlanmaya başladığını görüyor.

Gömleğini çıkarıp beline bağlıyor. Hava sıcak.

Çocuk parkının yakınlarında başka bir kafes görüyor. Yanına gidip tabelaya bakıyor.

Kükürt Taçlı Kakadu
Cacatua galerita
Sınıf: Aves (Kuşlar)
Takım: Psittaciformes (Papağansılar)
Familya: Psittacidae

Biri habitat kısmına kırmızı harflerle "Romina seni seviyorum" yazmış.

Özellikler: Erkeklerin irisleri koyu kahverengi, dişilerin ise kırmızıdır. Kur yaparken erkek ibiğini kaldırıp başıyla sekiz çizer ve yüksek sesle böğürür. Ebeveynlerin ikisi de kuluçkaya yatar ve yavrularını besler. Vahşi doğada yaklaşık 40 yıl, esaret altındaysa yaklaşık 65 yıl yaşarlar (120 yıldan fazla yaşayanlar olduğu da kayda geçirilmiştir).

Tabelanın gerisi kırık, yere atılmış ama eğilip de yerden almıyor.

Büyük bir yapıya doğru yürüyor. Kapı çerçevesi yanmış. Camları kırık bir odaya giriyor. Galiba burası bir bar ya da lokantaydı. Sökmeyi başaramadıkları gömme koltuklar var. Masaların çoğu gitmiş ama yere lehimlenmiş olan iki tanesi duruyor. Muhtemelen bir zamanlar bar tezgâhı olan uzun bir mobilya parçası var.

Üzerinde "Yılan Evi" yazan ve bir de ok bulunan bir tabela görüyor. Dar ve karanlık koridorlardan geçip pencereleri olan daha geniş bir alana varıyor. Duvarda başka bir yazı görüyor: "Yılan Evi, sıraya girip bekleyiniz." Tavanının bir bölümü parçalanmış bir odaya giriyor. Tavandaki deliklerden gökyüzü görünüyor. Etrafta kafes yok. Duvar-

larda camlı bölmeler yer alıyor. Bildiği kadarıyla bunlara teraryum deniliyor. Farklı yılan türleri vardı bu camların ardında. Teraryumların camlarının bir kısmı kırılmış, diğerleriyse hepten yok olup gitmiş.

Yere oturup bir sigara çıkarıyor. Grafiti ve çizimlere bakıyor. Biri dikkatini çekiyor. Oldukça maharetli bir şekilde bir maske çizmişler. Venedik maskesine benziyor. Yanında büyük ve siyah harflerle, "Görünüşteki dinginliğin, dünyevi asudeliğin, ten dediğim şeyin ne zaman parçalanacağını, ağız dediğim şeyin kendisini çevreleyen eti ne zaman yitireceğini, göz dediklerimin bir bıçağın kara sessizliğine ne zaman rastlayacağını bilmemenin küçük ve ışıltılı mutluluğunun maskesi," yazıyor. Bir isim ya da imza yok. Kimse bu yazıyı ne silmiş ne de üstüne bir şeyler çiziktirmiş, etrafına karalanmış yazılar ve resimler. Bunlardan bazılarını okuyor: "karaborsa", "bunu parçala", "adı ve soyadı olan et, en lezizi!", "mutluluk mu? küçük ve ışıltılı ha? Yapma ya? Hahaha!", "ne güzel şiir!!!", "sokağa çıkma yasağından sonra seni yiyebiliriz," "bu dünya boktan," "YOLO[1]", "Ah, beni ye, benim etimi ye / Ah, yamyamlar arasında / Ah, hiç acele etme / dilediğince parçala beni / Ah, yamyamlar arasında / Soda Stereo ilelebet."

YOLO'nun ne anlama geldiğini anımsamaya çalışırken bir ses duyuyor. Kımıltısız kalıyor. Zayıf bir haykırış. Ayağa kalkıp Yılan Evi'nde yürüyor ve en büyük camlardan birine gelince duruyor. Cam sapasağlam.

Neredeyse hiçbir şey göremiyor. Leş gibi yer, kuru dallarla kaplı. Yine de hareket eden bir figür ilişiyor gözüne.

1 You only live once. Tek bir hayatın var anlamına gelen kısaltma. (ç.n.)

Birden yukarı kalkan bir kafa görüyor. Siyah bir burnu, kahverengi kulakları var. Sonra bir tane daha görüyor, ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Olduğu yerde kalakalıyor; halüsinasyon gördüğünü zannediyor. Camı kırıp onlara dokunmak geliyor içinden. Başta oraya nasıl geldiklerini anlayamıyor ama sonra birbirine açılan üç teraryum olduğunu fark ediyor; ikisinin camları kırık. Zemin seviyesinde değiller, bu yüzden içeri girebilmek için tırmanması gerekiyor. Yavru köpeklerin olduğu, ortadaki, en büyük teraryuma bağlı kapıdan geçebilmek için dört ayak üzerine çöküyor. Kapı açık. Teraryum geniş ve oldukça uzun. Burada bir anakonda ya da bir piton vardı herhalde diye geçiriyor aklından. Yavru köpekler inliyorlar, ürktüler. Elbette diye düşünüyor, hayatlarında hiç insan görmediler ki. Dört ayak üzerinde dikkatle yürüyor; taş, kuru yaprak ve pislik içinde çünkü yer. Yavru köpekler üzerlerini iyiden iyiye örten dalların altında duruyor. Belki de bir zamanlar bir boa yılanı dolanıyordu bu dallara, diye geçiriyor içinden. Isınmak ve korunmak için birbirlerine yumaklanmış yavru köpekler. Yanlarına oturuyor, hayvanlar sakinleşinceye dek elini sürmüyor onlara. Sonra yavruları okşuyor. Dört taneler. Cılız ve kirliler. Ellerini kokluyor yavrular. İçlerinden birini tutup kaldırıyor o. Öyle hafif ki. Yavru köpek titriyor. Sonra çaresizlik içinde debeleniyor. Korkudan altına işiyor. Diğerleri havlıyor, inliyor. Yavruya sarılıyor, sakinleşinceye dek öpüyor. Yavru onun yüzünü yalıyor. Gülüyor o, sessiz sessiz ağlıyor.

22

Yavrularla zaman mefhumunu yitiriyor. Oyun oynuyor, ona saldırırmış gibi yapıyorlar. Havaya kaldırıp salladığı dalları yakalamak istiyorlar. Ufacık dişleriyle ellerini ısırıyor, hani neredeyse gıdıklanmasına sebep oluyorlar. O, sanki eli azılı bir canavarın çenesiymiş gibi, sıkıca kavrayıp sarsıyor yavruları dikkatle. Kuyruklarından çekiyor. Hep beraber inleyip havlıyorlar. Yavrular ellerini yalıyor. Dört erkek yavru.

İsim takıyor onlara: Jagger, Watts, Richards ve Wood.

Teraryumda koşuyor yavrular. Jagger Richards'ın kuyruğunu ısırıyor. Wood uyuyor gibi gözüküyor ama birden kalkıp dallardan birini ağzıyla kavrıyor, sallamaya başlıyor. Watts onu kuşkuyla kokluyor. Etrafında yürüyor, kokluyor, havlıyor. Bacaklarına tırmanıyor beceriksizce. O saldırıya geçince Watts hafif hafif ağlıyor. Ellerini ısırıyor, kuyruğunu sallıyor. Sonra Watts, Richards ve Jagger'ın üzerine atlıyor. Watts saldırıyor, onlar kovalıyor.

Kendi köpekleri geliyor aklına. Pugliese ve Koko. Virüsün küresel güçler tarafından uydurulan ve hükümet ile medya tarafından meşrulaştırılan bir yalan olduğunu bi-

lerek, bundan şüphelenerek öldürmek zorunda kalmıştı onları. Öldürmeyip de terk etseydi işkenceye maruz kalacaklarından korkmuştu. Bakmaya devam etseydi hele sonuç çok daha kötü olabilirdi. Bu sefer hem onlara hem de köpeklere işkence edebilirlerdi. O dönem evcil hayvanların acı çekmesinin önüne geçmek için iğneler satılıyordu. Her yerde, süpermarketlerde bile bulunuyordu bu iğneler. Bahçedeki en büyük ağacın, havanın çok sıcak olduğu ve babasının tesisinde çalışması gerekmeyen zamanlarda üçünün gölgesinde oturdukları ağacın, dibine gömmüştü onları. O bira içer, bir şeyler okur, köpeklerse yanında dururdu. Yanına babasından kalma eski bir portatif radyo alır ve enstrümantal bir caz programı dinlerdi. İstasyonu ayarlamak zorunda olma ritüeli hoşuna giderdi. Arada bir Pugliese doğrulur ve bir kuşun peşinden koşardı. Koko sadece uykulu bir şekilde bakmakla yetinirdi Pugliese'ye ve sonra bakışlarını ona çevirirdi, bu bakışların hep, "Pugliese deli, hem de zırdeli. Ama ne yapalım onu böyle, bu çatlak haliyle de seviyoruz," anlamına geldiğini düşünürdü o ve her seferinde gülümseyerek başını okşardı Koko'nun, alçak sesle, "Güzel Taylor, benim tatlı Koko'm," derdi. Ama babası geldiğinde Koko bambaşka bir hayvana dönüşürdü. İçi içine sığmazdı. Sanki içinde bir şey alevlenir, uyuyan bir şey harekete geçerdi ve hoplayıp zıplamaya, koşmaya, kuyruğunu sallamaya, havlamaya başlardı. Ne kadar uzakta olursa olsun babasını her gördüğünde koşar ve üstüne atlardı. Babası hep gülümseyerek karşılardı Koko'yu, ona sarılır, onu kucağına alırdı. Koko'nun kuyruğunu sallama şeklinden anlardı babasının, birkaç hafta önce yol kenarında Koko'yu iki büklüm, leş gibi ve susuz kalmış bir hal-

de yatarken, ölmek üzereyken bulan babasının, geldiğini; sadece ona böyle sallardı çünkü kuyruğunu. Yirmi dört saat yanından ayrılmamış, onu tesise götürmüş ve Koko bir tepki verinceye kadar da onunla ilgilenmişti. Koko'yu öldürmek zorunda kalmanın babasının aklını yitirmesinin sebeplerinden biri olduğuna inanıyordu.

Birden dört yavru köpek kulaklarını dikip olduğu yerde kalakalıyor. O huzursuzlanıyor. Aşikâr olan bir an olsun aklının ucundan geçmemişti. Bu yavruların bir anneleri var elbet.

Bir hırıltı duyuyor. Camdan bakıyor, uzun ve sivri dişleriyle kendisine hırlayan iki köpek görüyor. Tepki vermesi bir saniyeyi bile bulmuyor. Aslında o an orada, o teraryumda, o yavrularla birlikte ölmek istediğini geçiriyor aklından. Hiç değilse bedenim o hayvanlara besin olurdu, biraz daha yaşamalarını sağlardı diye düşünüyor. Ama sonra gözünün önüne geriatri merkezindeki babası geliyor ve tamamen içgüdüsel bir çeviklikle geldiği kapıdan sürünerek dışarı çıkıyor. Kapıyı bir hamlede kapatıp kilitliyor. Köpekler öbür tarafta kalıyor, havlıyorlar, kapıyı tırmalıyor, içeri girmeye çalışıyorlar. Şayet kapıyı kilitli bırakır ve bitişikteki teraryuma açılan diğer kapıdan kaçarsa yavrular ölecek. Şayet az önce kapadığı, ardında köpekler olan, kapıyı açarsa kaçma fırsatı bulamayacak ve köpekler ona saldıracak. Fakat bitişikteki teraryuma açılan kapı kapalı. Açmayı deniyor ama yapamıyor. Yavrular inliyor. Kendilerini korumak üzere bir araya toplanıyorlar. Gömleğiyle üzerlerini örtmeye karar veriyor. Bunun bir faydası olmadığını, onları bu şekilde koruyamayacağını biliyor aslında. Çıkmak istediği kapının önüne yatıp kapıyı tekmelemeye başlıyor. Kapı açılıncaya

dek tekmeliyor. Derin bir nefes alıyor. Köpekler havlıyor ve kapıyı daha da şiddetli bir şekilde tırmalıyorlar. Bitişikteki teraryuma çıkan kapının tamamen açık olduğundan emin oluyor. Cam kırık olduğu için oradan kaçabileceğini biliyor. Köpeklerin gitgide artan hırıltılarını dinliyor. Herhalde başka köpekler de geldi yanlarına diye düşünüyor ya da her saniye daha da öfkeleniyorlar.

Birbirlerine sokulmuş, şaşkına dönmüş, kafalarını gömleğin kenarlarından çıkaran yavrulara bakıyor. Orta boy bir taş alıp köpek sürüsünün içeri girmeye çalıştığı kilitli kapıya dayıyor. Sonra kilidi açıyor çünkü önünde sonunda köpeklerin kapıyı kıracaklarını biliyor ama bu, öyle kolay olmayacak. Biraz daha büyük başka bir taş bulup emekleye emekleye bitişikteki teraryuma götürüyor. Tekmelerken kilidi kırdığından kapıyı bu büyük taşla kapıyor. Kırık camdan dikkatli bir şekilde, atlamadan yahut gürültü çıkarmadan çıkıyor. Sonra koşmaya başlıyor.

Durmadan ve arkasına bakmadan koşuyor. Gökyüzünün gri bulutlarla kaplı olduğunu fark etmiyor. Arabasını gördüğünde havlama seslerini daha net bir şekilde duyuyor. Kafasını arkaya çevirmesiyle gitgide yaklaşan köpek sürüsünü görmesi bir oluyor. Var gücüyle, dünyadaki son hareketi buymuşçasına koşuyor. Köpekler kendisine yetişmeden birkaç saniye önce arabaya binmeyi başarıyor. Biraz soluklandığında onlara yardım edemediği, onları besleyemediği, yıkayamadığı, kucaklayamadığı, onlarla ilgilenemediği için kederle bakıyor köpeklere. Altı köpek var. Cılızlar, muhtemelen gıdasız kalmışlar. Korkmuyor ama arabadan indiği takdirde kendisini parçalayabileceklerini biliyor. Kendini onlara bakmaktan alamıyor. Bir hayvanla

karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gruba liderlik eden alfa erkeğini seçebiliyor. Siyah bir köpek bu. Altısı birden arabanın etrafını sarıyor, havlıyor, burunlarındaki beyaz köpükle camları kirletiyor, kapalı kapıları tırmalıyorlar. Dişlerine bakıyor, açlıklarını, öfkelerini görüyor. Güzel buluyor onları. Kontağı çeviriyor ve yavaşça yola koyuluyor. Canlarını yakmak istemiyor. Gaza iyice basıncaya dek peşinden geliyorlar; Jagger, Watts, Richards ve Wood'a içinden veda ediyor.

23

Eve geliyor. Okaliptüslerle çevrili toprak yolda arabaya doğru koşan Koko ve Pugliese'nin havlayışlarını özlüyor. Pugliese'yi Koko bulmuştu. Onu bulduğunda şimdi ikisinin de gömülü olduğu ağacın altında ağlıyordu. Pire ve kenelerle dolu, henüz birkaç aylık bir yavruydu. Aç kalmıştı. Koko, sanki kendi yavrusuymuşçasına, evlat edinmişti Pugliese'yi. Pirelerini, kenelerini o ayıklamış ve güç toplaması için onu beslemişti ama Pugliese kurtarıcısı olarak hep Koko'yu görmüştü. Şayet biri Koko'ya bağırır ya da ona karşı bir tehdit unsuru oluşturursa Pugliese deliriyordu. Herkese göz kulak olan sadık bir köpekti ama Koko'yu ayrı seviyordu işte.

Gökyüzü kapkara bulutlarla kaplı ama o farkında değil. Arabadan inip doğruca ağıla gidiyor. Dişi orada. Kıvrılmış, uyuyor. Onu yıkaması gerek, daha fazla ertelenemeyecek bir iş bu artık. Ağıla bakıyor ve burayı da temizlemesi, dişinin daha rahat edeceği bir alan yaratması gerektiğini geçiriyor aklından.

Temizlik için kullanacağı bir kova bulmak üzere dışarı çıktığında yağmur başlıyor. Bunun bir yaz fırtınası olduğunun, o korkunç ama bir o kadar da güzel fırtınalardan biri olduğunun, ancak farkına varıyor.

Mutfağa giriyor ve inanılmaz bir yorgunluk çöktüğünü hissediyor. Oturmak, bir bira içmek geçiyor içinden ama dişinin temizliğini daha fazla öteleyemez. Kova, bir kalıp sabun ve temiz bir bez alıyor. Banyoya gidip eski bir tarak aranıyor. Bulamıyor ama sonra gözüne Cecilia'nın bıraktığı tarak ilişiyor. Tarağı kapıveriyor. Hortumu bağlaması gerektiğini geçiriyor aklından ama yağmur o kadar şiddetli ki dışarı çıktığı gibi sırılsıklam oluyor. Jagger, Watts, Richards ve Wood'a bıraktığından gömleği üzerinde değil. Botlarını ve çoraplarını çıkarıyor. Üzerinde bir tek kot pantolonu kalıyor.

Yalınayak yürüyor ağıla. Ayaklarının altındaki ıslak çimleri, nemli toprak kokusunu hissediyor. Yağmura havlayan Pugliese'yi görüyor. Sanki oradaymış, o an yanındaymış gibi. Hoplayıp sıçrayan, damlaları yakalamaya çalışan, çamur içinde kalan, kendisini her zaman verandadan izleyen Koko'nun onayını bekleyen deli Pugliese.

Dişiyi ağıldan özenle, hani neredeyse şefkatle çıkarıyor. Dişi yağmurdan korkuyor. Bedenini örtmeye çalışıyor. Sakinleştiriyor dişiyi, başını okşuyor, sanki anlıyormuş gibi, "Endişelenme, sadece su, seni temizleyecek," diyor. Saçını sabunluyor ve dişi ona dehşet içinde bakıyor. Sakinleşmesi için çimlere oturtuyor dişiyi. Arkasında diz çöküyor. Beceriksiz bir şekilde ovaladığı saçları beyaz sabunla kaplanıyor. Onu korkutmamak için yavaşça ovalıyor saçlarını. Dişi göz kırpıyor, yağmurun altında ona bakmak üzere başını çeviriyor, iki büklüm oluyor, titriyor.

Damlalar hızla düşüyor ve dişiyi temizliyor. Dişinin kollarını sabunluyor, temiz bezle ovalıyor. Şimdi dişi biraz daha sakin ama yine de bir parça tedirginlikle bakıyor ona. Sırtını sabunlayıp yavaşça ayağa kaldırıyor dişiyi. Göğüsle-

rini, koltukaltlarını, karnını temizliyor. Büyük bir özenle, sanki değerli ama cansız bir nesneyi temizlercesine, yapıyor bunu. Sanki söz konusu nesne kırılabilir yahut canlanabilirmişçesine gergin yine de.

Bezle Birinci Saf Nesil bir dişi olduğunu belirten harfleri siliyor. Yirmisini birden siliyor; her yıl için bir tane.

Suratındaki kir tabakasını temizlemek için elini dişinin yüzüne götürüyor. Kirpiklerinin uzun olduğunu fark ediyor, göz rengini tam çıkaramıyor. Belki gri, belki de yeşil. Tek tük çilleri var.

Ayaklarını, baldırlarını, uyluklarını temizlemek üzere eğiliyor. Hızla düşen damlaların arasında bile o yabani ve hoş kokuyu, yasemin kokusunu duyabiliyor. Tarağı alıp dişiyi yeniden çimlere oturtuyor. Dişinin arkasına geçip saçlarını taramaya başlıyor. Saçları düz ama düğüm düğüm. Canını yakmamak için özenle taramak zorunda.

İşini bitirdiğinde dişiyi kaldırıp baştan ayağa süzüyor. Damlaların arasından görüyor onu. Kırılgan gözüküyor, hani neredeyse yarı saydam, kusursuz gözüküyor gözüne. Yasemin kokusunu alabilmek için yaklaşıyor dişiye ve hiç düşünmeden sarılıyor. Dişi kımıldamıyor, titremiyor da. Sadece başını kaldırıp ona bakıyor. Gözleri yeşil diye geçiriyor içinden, kesinlikle yeşil. Alnındaki, kızgın demirin bıraktığı, izi okşuyor. Öpüyor alnını çünkü dağlama esnasında canının yandığını biliyor, aynı şekilde daha itaatkâr olması, kurban edileceği sırada bağırmaması için ses telleri sökülürken de canının yandığını biliyor. Boynunu okşuyor. Şimdi titreme sırası onda. Kot pantolonunu çıkarıyor ve dişinin karşısında çırılçıplak kalıyor. Nefesi hızlanıyor. Yağmurun altında dişiye sarılmaya devam ediyor.

Yapmak istediği yasak aslında. Ama yine de yapıyor.

İKİ

...bir kafeste doğan ve sonra bir kafeste ölen, doğan ve sonra ölen, bir kafeste doğan ve bir kafeste ölen kafeslenmiş hayvanlardan doğan kafeslenmiş hayvanlardan doğan kafeslenmiş hayvanlardan doğan kafeslenmiş bir hayvan gibi...[1]

Samuel Beckett

1 Çeviren: Yankı Enki (e.n.)

1

Ter içinde uyanıyor. Hava sıcak değil, henüz değil, daha mevsimlerden ilkbaharken değil. Mutfağa gidip kendine su koyuyor. Televizyonu açıyor, sesi tamamen kısıyor ve ekranda ne olduğuyla ilgilenmeden kanalları geziyor. Eski, yıllar öncesine ait bir haberin verildiği bir kanalda duruyor. Birtakım insanların şehirdeki hayvan heykellerini kırıp dökmeye başlamış olduğunun haberi bu. Wall Street'teki bir boğa heykeline boya, çöp ve yumurta atan bir grup insan gösteriliyor. Ardından başka görüntülere geçiliyor; bir vinç en aşağı üç ton olan bronz bir heykeli havaya kaldırıyor, insanlar dehşet içinde izliyorlar, heykeli gösteriyor, ellerini ağızlarına götürüyorlar. Televizyonun sesini azıcık açıyor. Müzelere münferit saldırılar düzenlenmişti. Biri Klee'nin MOMA'daki *Kedi ve Kuş* tablosunu parçalamıştı. Spiker uzmanların tabloyu düzeltmeye uğraştığından bahsediyor. Başka biri, Prado Müzesi'nde Goya'nın *Kedi Dalaşı*'nı bizzat kendi elleriyle parçalamaya çalışmıştı. Üstüne atılmış ama güvenlik görevlileri onu durdurmayı başarmıştı. Uzmanların, sanat tarihçilerinin, küratörlerin, eleştirmenlerin hiddet ve hararetle "ortaçağa gerilemekten",

"putkırıcı bir topluma" dönüşten söz ettiğini hatırlıyor. Bir yudum su içiyor ve televizyonu kapatıyor.

Aziz Assisili Francesco'nun heykellerinin yakılışını, Hz. İsa'nın doğumunu gösteren tablolardan eşeklerin, kuzuların, köpeklerin, develerin çıkarılışını, Mar del Plata'daki denizaslanı heykellerinin parçalanışını anımsıyor.

Uyuyamıyor. Kurban Kilisesi üyelerinden birini tesiste karşılamak üzere erken kalkması gerekiyor. Sayıları gitgide artıyor diye düşünüyor. Bu çatlaklar geldiğinde işin düzenli ve sakin ritmi bozuluyor. Bu hafta hem av bölgesine hem de laboratuvara gitmesi gerekecek. Onu evden uzaklaştıran, hayatı karmaşıklaştıran meşgaleler. Yine de hepsini yapmak zorunda işte, ama son zamanlarda kafasını toplayamıyor bir türlü. Krieg hiçbir şey söylememiş olsa da kendi biliyor eskisi gibi çalışmadığını.

Gözlerini yumuyor, nefesine odaklanmaya çabalıyor. Birinin ona dokunduğunu hissedip irkiliyor. Gözlerini açıyor, onu görüyor. Kımıldanıyor ve kadın koltuğa uzanıyor. Yabani ve neşeli kokusunu duyuyor kadının, ona sarılıyor. "Merhaba Jazmín." Kalktığında iplerini çözmüştü.

Televizyonu açıyor. Ekrandaki imgeleri görmek hoşuna gidiyor kadının. Başta korkuyordu televizyondan. Birkaç defa kırmaya çalışmıştı hatta. Sesi fazla şiddetli geliyordu, görüntüler onu huzursuz ediyordu. Ama günden güne o cihazın kendisine zarar veremeyeceğini, ekranda olanların kendisine hiçbir şey yapamayacağını fark etmiş ve ekrandaki görüntülere hayran hayran bakmaya başlamıştı. Her şey şaşırtıyordu onu. Musluktan akan su, yeni, lezzetli, kendi mamasından bunca farklı olan yemekler, radyodan yayılan müzik sesi, banyoda duş almak, mobilyalar, o he-

men yanı başında kendisine göz kulak olurken evde özgürce dolaşabilmek.

Geceliğini düzeltiyor. Kadını giydirmek hakikaten büyük sabır gerektiren bir uğraş olmuştu. Elbiseleri yırtıyor, çıkarıyor, üzerlerine işiyordu. Kadına sinirlenmek şöyle dursun, karakterine ve kararlılığına hayran oluyordu. Zamanla anlamıştı kadın kıyafetlerin kendisini örttüğünü ve bir bakıma koruduğunu. Tek başına giyinmeyi de öğrenmişti.

Kadın ona bakıyor ve televizyonu işaret ediyor. Gülüyor. O da gülüyor, bilmiyor niçin ya da neye güldüğünü ama gülüyor işte ve kadına biraz daha sarılıyor. Gülerken ses çıkarmıyor belki ama Jazmín'in gülümsemesi tüm bedeninde yankılanıyor ve bir şekilde ona bulaşıcı geliyor.

Kadının karnını okşuyor. Sekiz aylık hamile.

2

Gitmesi gerekiyor ama önce Jazmín'le mate çayı içecek. Çoktan ocağı yakıp suyu kaynattı bile. Kadına ateş mefhumunu, tehlikelerini ve faydalarını öğretmesi epey bir vaktini almıştı. Başlarda ocağı her yakışında kadın evin öbür ucuna kaçıyordu. Zamanla korku yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Sonrasında dans ediyormuş, canlıymış gibi gözüken, ara ara sarı da olabilen, o mavi beyazlığa dokunmak istemişti sadece. Eli yanıncaya dek dokunur ve hemen ardından, korku içinde, hızla çekerdi elini. Parmaklarını emer, biraz uzaklaşır ve sonra tekrar tekrar aynısını yapardı. Yavaş yavaş ateş yeni gerçekliğinin gündelik bir parçasına dönüşmüştü.

Mate çayını bitiriyor, kadını öpüyor ve her zaman yaptığı üzere onu kapalı tuttuğu odaya geçiriyor. Evin kapısını kilitleyip arabasına biniyor. Televizyon izleyip, uyuyup, ona bıraktığı boyalarla resim yapıp, ona hazırladığı yemeyi yiyip, ne yazdığını anlamadığı kitapların sayfalarını çevirip sakin sakin oturacağını biliyor. Ona okumayı öğretmek isterdi ama konuşamadığı ve kendisini yenilebilir bir şey olarak gören bir topluma entegre olamadığı sürece ne an-

lamı var ki? Alnındaki devasa, belirgin, kalıcı iz yüzünden eve kapamak zorunda onu, mecbur buna.

Hızla et işleme tesisine gidiyor. Yapması gerekeni yapıp evine dönmek istiyor. Cep telefonu çalıyor, Cecilia arıyor. Kenara çekip telefonu açıyor. Son zamanlarda daha sık arar oldu. Cecilia'nın eve dönmek istemesinden korkuyor. Olup bitenleri anlatamaz ki ona. Anlamaz ki Cecilia. Ondan uzak durmaya çalışmıştı ama bu daha kötü olmuştu. Sabırsızlığını hissediyor Cecilia, acının artık başka bir şeye dönüştüğünü biliyor. "Farklısın," diyor ona; "Yüzün değişti"; "Geçen gün telefonumu neden açmadın, o kadar mı meşgulsün?"; "Beni, bizi unuttun." Bu "biz" sadece Cecilia ve kendisi değildi; Leo da bu bizin içindeydi ama bunu yüksek sesle dile getirmek gaddarlık olurdu.

Tesise geliyor, güvenliği selamlayıp park ediyor. Güvenlik görevlisinin gazete okuyup okumadığına dikkat etmiyor, kim olduğuna bile bakmıyor. Artık arabaya yaslanıp sigara da içmiyor. Doğruca Krieg'in ofisine çıkıyor. Kendisine, "Merhaba Marcos, canım, ne kadar da geciktin. Bay Krieg aşağıda. Şu Kilise'den gelecek olanlar geldiler, onları karşılıyor," diyen Mari'nin yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. Bu son cümlesini hışımla söylüyor Mari: "Gitgide daha sık gelir oldular." Mari'ye cevap vermiyor, geciktiğinin farkında ama Kilise'dekiler de erken gelmişler. Hızla merdivenleri inip karşılaştığı operatörleri selamlamadan koridor boyunca koşuyor.

Tedarikçileri ve tesisin yabancısı olanları karşıladıkları lobiye geliyor. Krieg ayakta duruyor, konuşmuyor, sanki elinden başka türlüsü gelmiyormuş gibi hafif hafif, hani neredeyse belli belirsiz salınıyor. Huzursuz gözüküyor.

Karşısında beyaz cüppeler içinde yaklaşık on kişilik bir komite var. Saçları kazınmış, sessizce bakıyorlar Krieg'e. Birinin cüppesi kırmızı.

Yanlarına gidip hepsiyle tokalaşıyor. Geciktiği için özür diliyor. Krieg, kusura bakmamalarını, bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini, dolayısıyla onları Marcos'la, yetkili kişiyle baş başa bırakmak durumunda olduğunu söylüyor.

Krieg, sanki Kilise üyelerinden kendisine bir şey bulaşacakmış gibi, arkasına bakmadan hızlı hızlı yürüyor. Ellerini pantolonuna sürtüp temizliyor, belki terini belki de öfkesini siliyor.

O piri tanıyor, liderlerine ne şekilde hitap ettiklerini biliyor. Onunla tokalaşıyor, kurban için gereken yetki belgelerini istiyor. Belgeleri gözden geçiriyor, her şeyin usulüne uygun olduğunu görüyor. Pir ona kurban edecekleri Kilise üyesinin doktor kontrolünden geçtiğini, vasiyetini yazdığını ve veda ritüelini gerçekleştirdiğini anlatıyor. Ona, "Ben, Gastón Schafe, bedenimin başka insanlara besin olmasını onaylıyorum," yazan, mühürlü ve noter onaylı, imzalı ve üstünde belge numarası bulunan başka bir belge daha teslim ediyor. Gastón Schafe, kırmızı cüppesiyle, bir adım öne çıkıyor. Yetmiş yaşında bir adam.

Gastón Schafe gülümsüyor ve Kurban Kilisesi'nin söylemini tutkuyla, inançla nakletmeye başlıyor: "Bu dünyadaki tüm kötülüklerin sebebi insandır. Bizler kendi kendimizin virüsüyüz." Tüm üyeler ellerini kaldırıp hep bir ağızdan, "Virüs," diye bağırıyor. Gastón Schafe sözlerine devam ediyor: "Biz haşeratın en kötüsüyüz, gezegenimizi mahvediyor, türdeşlerimizin açlıktan ölmesine sebep oluyoruz."

Konuşması yeniden kesiliyor: "Türdeş," diye bağırıyor herkes.

"Ancak bedenim başka, buna gerçekten ihtiyacı olan bir insanı beslediğinde hayatım gerçek bir anlam kazanacak. Anlamsız bir kremasyonla protein değerimi ziyan etmek niye? Yaşayacağım kadar yaşadım zaten ve bu benim için yeterli."

Ve herkes, hep bir ağızdan, "Gezegeni kurtar, kendini kurban et!" diye bağırıyor.

Birkaç ay önce aday genç bir kadındı. Söyleminin ortasında Mari genç bir kadının intihar etmesinin saçmalık olduğunu, kimsenin gezegeni mezegeni kurtarmadığını, tüm bunların zırvalık olduğunu, bir deli taburunun bu kadar genç bir kızın beynini yıkamasına izin veremeyeceğini, kendilerinden utanmaları gerektiğini, neden birlik olup birbirlerini öldürmediklerini, mesele yardım etmekse neden organlarını bağışlamadıklarını bir türlü çözemediğini, üyeleri canlı olan Kurban Kilisesi'nin büsbütün gülünç olduğunu haykırarak merdivenlerden inmiş ve o Mari'ye sarılıp da başka bir odaya götürünceye değin de bağırmaya devam etmişti. Kadını oturtmuş, ona bir bardak su vermiş ve sakinleşmesini beklemişti. Mari biraz ağlamış, sonra kendine gelmişti. "Neden doğrudan karaborsaya vermiyorlar, neden buraya gelmeleri gerekiyor?" diye sormuştu Mari kederli bir yüz ifadesiyle.

"Çünkü Kilise'nin faaliyet gösterebilmesi için bunu yasal yollarla yapmaları gerekiyor, onay belgeleri gerekiyor."

Krieg bu yaşananlardan dolayı onu mazur görmüştü çünkü söylediği her şeye katılıyordu.

Et işleme tesisi onlara kucak açmakla ve Mari'nin dediği gibi "o meşum şovu yapmakla" yükümlüydü. Hiçbir tesis

onları kabul etmiyordu. Kilise hükümetin teslim olup bir anlaşmaya varması için yıllarca savaş vermişti. Ancak üst düzey tanıdıkları ve zengin kaynakları olan bir üye aralarına katıldığında başarıya ulaşmışlardı. Hükümet sonunda birkaç tesisin Kilise üyelerini kabul etmesi hususunda mutabık olmak zorunda kalmıştı. Buna karşılık olarak vergi kolaylığı sağlıyorlardı. Bu şekilde deliler çetesiyle uğraşmaktan kurtulmuş ve yamyamlığın meşrulaştırılmasıyla ilgili oluşan yanlış algıyı kontrol altına almışlardı. Şayet adı ve soyadı olan bir insan, meşru bir şekilde yenilebiliyorsa ve bu insan bir ürün olarak değerlendirilmiyorsa bizi birbirimizi yemekten alıkoyan neydi? Gelgelelim hükümet etle ne yapıldığını belirtmemişti ve bunu açıklamamasının sebebi söz konusu eti kimsenin, nereden geldiğini bilen ve rayiç bedelini ödemek durumunda olan kimsenin, yemek istememesiydi. Krieg bir süre önce, başka bir açıklamaya yer vermeksizin, Kurban Kilisesi üyelerinin kurban edilenin etinin ancak buna en çok ihtiyacı olanlar tarafından tüketileceğini bildiren özel bir sertifikaları olmaları gerektiğini şart koşmuştu. Yıllar içinde verilen diğerleriyle birlikte arşivlenmek üzere söz konusu sertifikayı teslim ediyor. İşin aslı söz konusu et gerçekten de en çok ihtiyacı olanları, yani, çoktan tel örgülerin yakınlarında dolanmaya başlayan leşçilleri doyuruyor. Kendilerini bir ziyafetin beklediğini biliyorlar zira. Etin yaşlı birinden geliyor olması önemli değil onlar için, taze olduğundan lezzetli buluyorlar. Fakat leşçillerle ilgili sorun şu: Toplumun gözünde hiçbir değeri olmayan bir grup marjinaller sadece. Haliyle de kurbana bedeninin dışlanan ve istenmeyen biri tarafından deşileceği, parça parça edileceği, ısırılacağı ve yalanıp yutulacağı söylenemiyor.

Kilise üyelerine adayla, esrime içindeymiş gibi bir hali olan Gastón Schafe'yle, vedalaşmaları için zaman tanıyor. Bu halinin uzun sürmeyeceğini, kesim hücrelerine geldiklerinde Gastón Schafe'nin muhtemelen kusacağını veya ağlayacağını yahut kaçmak isteyeceğini ya da altına işeyeceğini biliyor. Bir tek kafaları fazla iyi olanlar yahut psikozdan fazlasıyla mustarip olanlar bunları yapmıyor. Tesis çalışanlarının kendi aralarında bahis oynadıklarını biliyor. Kucaklaşmalarının bitmesini beklerken Jazmín ne yapıyor acaba diye geçiriyor aklından. Başlarda kendine zarar vermemesi ve evi yıkıp dökmemesi için onu ağılda tutmak zorunda kalmıştı. Birkaç haftayı onunla geçirebilmek, ona bir evde nasıl yaşanacağını, sofrada oturmayı, çatal tutmayı, yıkanmayı, bardak kullanmayı, buzdolabını açmayı, tuvaleti kullanmayı öğretmek için Krieg'den biriken izin günlerinden yararlanmayı talep etmişti. Korkmamayı öğretmesi gerekmişti Jazmín'e. Öğrenilmiş, yerleşmiş, kabullenilmiş bir korku.

Gastón Schafe bir adım öne çıkıyor ve ellerini ileri uzatıyor. Sanki tüm bu ritüelin herhangi bir anlamı varmış gibi dramatik jestlerle teslim oluyor. "İsa'nın dediği gibi: 'Alın, yiyin, bu benim bedenimdir,' " diye buyuruyor.

Adam muzaffer bir edayla söylüyor bunu, sadece o görebiliyor tüm bunların ardındaki yozlaşmayı.

Yozlaşma ve delilik.

Grubun geri kalanının gitmesini bekliyor. Bir güvenlik görevlisi kapıya kadar eşlik ediyor onlara. "Carlitos," diyor, "onlara kapıya kadar eşlik et," ve bir baş hareketi yapıyor; Carlitos bunun ne anlama geldiğini biliyor: "Onlara eşlik et ve gerçekten gittiklerinden emin ol."

Adaydan bir sandalyeye oturmasını istiyor ve ona su isteyip istemediğini soruyor. Besi hayvanlarına kurban edilmeden önce ne yiyecek ne de içecek verilir esasında ama burada kuralların bir önemi yok. Bu et inceliklermiş, normlarmış, kanunları ihlal etmekmiş, etmemekmiş hiç umurlarında olmayan leşçillere gidecek nasıl olsa. Derdi, söz konusu koşullar altında, Gastón Schafe'nin mümkün mertebe sakin olmasını sağlamak. Su getirmeye gidiyor ve Carlitos'la konuşuyor; Carlitos tüm Kilise üyelerinin dışarı çıktığını, beyaz bir kamyonete bindiklerini ve kamyoneti giderken gördüğünü söylüyor.

Gastón Schafe suyu içiyor, içinde sakinleştirici olduğunu bilmiyor; hafif bir sakinleştirici bu gerçi ama yine de kesim hücrelerine geldiklerinde vereceği tepkinin şiddetini mümkün olduğunca azaltacak kuvvette. Sakinleştiriciler kısa bir süre önce, Kilise'den genç bir kadının adaylığıyla tüm tesisi tehlikeye düşüren o olay yaşandıktan sonra kullanılmaya başlandı. Jazmín'in hamile olduğunu da o gün öğrenmişti. O günün sabahında âdet görmemesi bir yana bir de kilo aldığını fark etmiş ve gebelik testi yapmıştı. Önce mutlu olmuştu ya da işte mutluluğa benzer bir duyguya kapılmış sonrasındaysa korkmuş, ardından da allak bullak olmuştu. Nasıl olacaktı bu iş? O bebek onun olamazdı ki, resmi olarak mümkün değildi; şayet bebeği kendilerinden almalarını, bir besi çiftliğine göndermelerini, kendisini ve Jazmín'iyse doğruca Belediye Mezbahası'na sevk etmelerini istemiyorsa tabii. O gün çalışmayacaktı ama Mari aramış ve acilen gelmesini söylemişti: "Kilise'dekiler burada, Kurban Kilisesi'ndekiler, beni delirtiyorlar, randevu gününü değiştirip haber vermeden geldi-

ler ve bana tarih konusunda yanıldığımı söylüyorlar, Krieg burada değil, onlarla ben ilgilenemem Marcos, düşünsene hele, hepsini bir güzel silkelemek, akıllarını başlarına devşirmelerini sağlamak istiyorum, hepsi deli bunların, yüzlerine bile bakamıyorum." Telefonu kapatmış ve tesise gitmişti. Bebek dışında, çocuğu dışında bir şey düşünemiyordu. Evet, onun çocuğuydu. Çocuğu almalarını engelleyecek bir şey er ya da geç aklına gelecekti muhakkak. Kilise üyelerine karşı tahammülsüzdü. Adayın, Claudia Ramos'un, genç olmasını umursamamıştı. Ayrıca Kilise üyelerinin kapıya geçirilmelerini beklememiş ve Claudia Ramos'u doğruca kesim hücrelerine götürmüştü. Kızın iç organ çıkartma platformuna, kesim odasına camdan bakması, her adımında betinin benzinin iyice atması ve gerilmesi de umurunda olmamıştı. Sergio'nun mola verdiğinin ve işi daha deneyimsiz olan Ricardo'nun devraldığının farkına varmamıştı. Dinlenme salonuna girdiklerinde Ricardo'nun kızın kolunu bir hayvanmış gibi kavramasını, bayıltma işlemi için soyma maksadıyla cüppesini haşin ve hakir bir şekilde çıkarmaya çalışmasını, Claudia Ramos'un kurtulup korkuyla koşarak kaçmasını da dert etmemişti. Claudia Ramos tesiste çaresizce koşmuştu. "Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum," diye haykırarak geçmişti tüm odalardan, sonunda yükleme-boşaltma alanına gelmiş ve kamyonlardan besi hayvanlarını nasıl da indirdiklerini görmüştü. Avaz avaza bağırarak dosdoğru yanlarına koşmuştu: "Hayır, hayır bizi öldürmeyin, lütfen, bizi öldürmeyin, bizi öldürmeyin." Olanca hızıyla yaklaştığını gören ve besi hayvanları konuşmadığından onun Kurban Kilisesi'nden olduğunu anlayan Sergio (yanından hiç ayırmadığı) tok-

mağı kavramış ve kadını herkesi hayran bırakacak bir beceriyle bayıltmıştı. O Claudia Ramos'un ardından koşmuş ama yetişememişti. Sergio'nun kadını bayılttığını görünce rahat bir nefes almıştı. Telsizle güvenliği aramış ve Kilise'dekilerin gidip gitmediğini sormuştu. "Şimdi gittiler," yanıtını almıştı. İki operatöre Claudia Ramos'u leşçillerin bölgesine götürmelerini emretmişti. Böylece baygın Claudia Ramos pala ve bıçaklarla parçalara ayrılmış, elektrikli tellerin sadece birkaç metre uzağında gezinen leşçiller tarafından mideye indirilmişti. Krieg neler olup bittiğini öğrenmiş ama kendisine artık Kilise'den gına geldiğinden yaşananların üzerinde pek de durmamıştı. Buna karşın o bu durumun bir daha tekrarlanmaması gerektiğinin, Sergio kadını bayıltmamış olsaydı çok daha kötüsünün yaşanabileceğinin farkındaydı.

Gastón Schafe hafif sendeliyor. Sakinleştirici etkisini göstermeye başladı artık. İç organ çıkartma platformlarının ve kesimhanenin önünden geçiyorlar ama camların ardındaki odalar gözükmüyor. Kesim hücrelerine geliyorlar. Sergio onları kapıda bekliyor. Gastón Schafe biraz solgun ama hâlâ ayakta. Sergio adamın cüppesini ve ayakkabılarını çıkarıyor. Gastón Schafe çıplak kalıyor. Hafif hafif titriyor, etrafına şaşkın şaşkın bakıyor. Bir şey söyleyecek besbelli ama Sergio onu dikkatli bir şekilde kolundan tutuyor ve gözlerini bağlıyor. Kesim hücresinin içine götürüyor. Gastón Schafe çaresizce kımıldanıyor, bir şeyler söylüyor ama ne dediği anlaşılmıyor. O, sakinleştiricinin dozunu arttırması gerektiğini geçiriyor aklından. Sergio paslanmaz çelik kelepçeyi adamın boynuna göre ayarlıyor ve adamla konuşuyor. Gastón Schafe sakinleşmiş gözüküyor, en azından

kımıldamayı ve konuşmayı bırakıyor. Sergio tokmağı kaldırıp adamın alnına indiriyor. Gastón Schafe yere düşüyor. İki operatör onu kaldırıp leşçillerin bölgesine götürüyor.

Elektrikli teller yetmiyor çığlıkları, eti kesen palaların ve Gastón Schafe'nin en güzel yerini kimin yiyeceği üzerine girişilen kavga seslerini bastırmaya.

3

Eve yorgun argın geliyor. Jazmín'in olduğu odanın kapısını açmadan önce duşa giriyor, aksi takdirde rahat rahat yıkanmasına fırsat vermez Jazmín. Onunla suya girmeye çalışır, öper, sarılır. Tüm gün yalnız olduğunun ve haliyle de eve geldiğinde peşinden ayrılmak istemediğinin farkında aslında.

Kapıyı açıyor ve Jazmín ona sarılıyor. Gastón Schafe, Mari ve kesim hücreleri aklından çıkıp gidiyor.

Odanın zemini döşeklerle kaplı. Ona zarar verebilecek ne tek bir mobilya ne de başka bir şey var. Kadının hamile olduğunu öğrendiği zaman hazırlamıştı bu odayı. Çocuğuna bir şey olabileceği ihtimali onu tüm önlemleri almaya itmişti. Jazmín tuvalet ihtiyacını adamın her gün temizlediği bir kovayla görmeye ve adamı beklemeye alışmıştı. Kendisine hiçbir şey olmayacak şekilde düzenlenmiş o dört duvar arasında dilediğince hareket edebiliyor sonuçta.

Bu evi yuvası gibi görmeyeli epey uzun zaman olmuştu. Önceleri sadece uyumak ve yemek yemek için kullandığı bir mekândı. Kırık dökük kelimelerle, duvarlara tıkıştırılmış

sessizliklerle, havayı lime lime eden, kazıyan, oksijeni yaran kederler toplamıyla dolu bir mekân. Bir köşeye sinmiş bekleyen, eli kulağında bir deliliğin demlendiği bir ev.

Ama Jazmín geldiğinden beri ev yaban kokusuyla ve onun o ışıl ışıl, sessiz kahkahalarıyla dolmuştu.

Bir zamanlar Leo'ya ait olan odaya giriyor. Gemili duvar kâğıdını söküp duvarları beyaza boyamıştı. Yeni bir beşik ve yeni mobilyalar inşa etmişti. Satın alamazdı hiçbirini. Kimsenin şüphelenmesini istemiyordu. Tesisten döndüğünde yere oturup beşiği ne renge boyayacağını düşünüyor; alışkanlık haline getirdi artık bunu. Önce bebek doğsun istiyor, ancak doğduğu an, gözlerinin içine baktığında, rengi belirleyebilecekmiş gibi hissediyor. İlk birkaç ay geçici bir beşikte, kendi yatağının yanında yatacak zaten.

Bebeğin her daim nefes almasını sağlayacak.

Jazmín bebeğin odasında hep onunla beraber oturuyor. O, bu şekilde olmasını, Jazmín'in peşinden ayrılmamasını yeğliyor. Evdeki tüm çekmecelerin anahtarları var. Günün birinde tesisten geldiğinde bir de bakmıştı ki Jazmín bütün bıçakları çıkarmış. Elini kesmiş. Kanı usul usul damlarken öylece yerde oturuyor. Onu o halde görünce umutsuzluğa düşmüştü. Ciddi bir kesik değildi esasında. Yarayı temizleyip sarmış, bıçakları çekmeceye kaldırıp çekmeceyi kilitlemişti. Çatalları ve kaşıkları da aynı şekilde kaldırmıştı. Yeri de temizlemişti ve işte o zaman parkelere bir şeyler çizmeye çalıştığını fark etmişti. Bunun üzerine ona boya ve kâğıt almıştı.

Ayrıca güvenlik kamerası da almış ve cep telefonundan izleyebileceği şekilde ayarlamıştı; böylelikle tesisteyken

Jazmín'in odada ne yaptığını görebiliyor. Televizyon izleyerek, uyuyarak, resim yaparak, sabit bir noktaya bakarak saatler geçiriyor. Düşünüyormuş gibi gözüküyor bazen, hani sanki buna muktedirmiş gibi.

4

"Hiç canlı bir şey yediniz mi?"

"Hayır."

"Onu özellikle tadına doyulmaz yapan bir titreşimi, hafif ve kırılgan bir sıcaklığı var. Lokma lokma can almak. Senin niyetin, senin eylemin nedeniyle o canlının yaşamının sona erdiğini bilmenin verdiği haz. O komplike ve değerli organizmanın yavaş yavaş can verdiğini ama aynı zamanda kişinin bir parçası olmaya başladığını hissetmek. Hem de sonsuza dek. Bu mucize beni büyülüyor. O ayrılmaz birliktelik ihtimali."

Urlet antikaya benzeyen kadehinden şarap içiyor. İşlemeli, üzerinde tuhaf figürler olan, kırmızı, kristal bir kadeh bu. Bir kamp ateşinin başında dans eden çıplak kadınlar olabilir bu figürler. Ama hayır. Soyut figürler bunlar. Yoksa uluyan adamlar mı? Kadehi bacak kısmından tutup aşırı yavaş bir şekilde, sanki çok değerli bir nesneymiş gibi, kaldırıyor. Yüzükparmağındaki yüzükle aynı renk kadeh.

Her zaman olduğu gibi yine tırnaklarına bakıyor ve tiksinmekten kendini alamıyor. Bakımlı ama uzunlar. Bu tırnaklarda insanı ipnotize eden, ilkel bir şey var. Feryada,

atalara ilişkin bir şey. Bu parmaklar tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu bilme ihtiyacı uyandıran bir şey.

Onu yılda sadece birkaç defa görmekle yükümlü olduğunu düşününce seviniyor.

Urlet arkalığı uzun, koyu ahşap bir sandalyede oturuyor. Arkasında, yıllar içinde avladığı, yarım düzine insan kafası asılı. Artık karşısında kendisini dinleyecek kimi bulursa, her seferinde belirtiyor bunların avlamakta en zorlandıklarının, kendisine "müthiş ve insanı dinçleştiren bir meydan okumayla" karşı duranlardan ele geçirilen ganimetler olduğunu. Bu kafaların yanında çerçeveli, eski fotoğraflar var. Geçiş'ten önce, Afrika'da siyahları avlayan avcıların fotoğrafları bunlar. En büyük ve en net olan fotoğrafta elinde tüfek tutan, diz çökmüş beyaz bir avcı var, adamın arkasındaysa, dört siyahın kazıklara geçirilmiş başları yer alıyor. Avcı gülümsüyor.

Urlet'in yaşını kestiremiyor. Hani şu sanki ezelden beri var olan, ama aynı zamanda onu genç gösteren bir zindeliğe sahip insanlardan biri. Kırk, elli, hatta yetmiş bile olabilir pekâlâ. Bilmek mümkün değil.

Urlet susup ona bakıyor.

Urlet'in av ganimetlerinin yanı sıra sözcük biriktirdiğini düşünüyor. Urlet için duvara astığı kafalar kadar değerli sözcükler. Neredeyse kusursuz bir İspanyolca konuşuyor. Kendini özenle ifade ediyor. Her bir sözcüğü, sanki rüzgâr onları alıp götürmüyormuş, sanki cümleler havada cama dönüşüyormuş ve onları tek tek toplayıp bir mobilyanın, ama öyle sıradan bir mobilyanın da değil, cam kapaklı, antika bir *art nouveau* mobilyanın içine yerleştirip kilit altında tutabilirmiş gibi seçiyor.

Urlet Geçiş'ten sonra ayrılmıştı Romanya'dan. Orada insan avlamak yasaktı ve av bölgesine sahip biri olarak işi başka yerde sürdürmek istemişti.

Hiçbir zaman Urlet'e ne yanıt vereceğini bilemiyor. Urlet aydınlatıcı bir cümle yahut etkileyici bir sözcük duymak istercesine bakıyor ona ama o sadece gitmek istiyor. Aklına ilk gelen şeyi söyleyiveriyor, gergin bir edayla söylüyor hem de çünkü Urlet'in bakışlarına dayanamıyor, ayrıca Urlet'in içinde, bedenini içeriden eşeleyen ve dışarı çıkmaya çalışan bir varlık olduğunu düşünmekten de kendini alamıyor:

"Evet, canlı bir şey yemek harika olmalı."

Urlet belli belirsiz dudak büküyor. Küçümseme bu. Net bir şekilde görüyor ve biliyor bunu zira ne zaman onu ziyaret etmesi gerekse, diyalogun bir noktasında Urlet ona öyle ya da böyle kayıtsız davranmaya başlıyor çünkü Urlet'in sözlerini tekrarlamaktan öteye gidemiyor, yeni bir şey ekleyemiyor, verdiği yanıt Urlet'in konuşmaya devam etmesine imkân tanımıyor. Ama Urlet'in mimikleri ölçülü, hani neredeyse hiç fark edilmemeleri için özen gösteriyor ve böylelikle hemen gülümseyip, "Aynen öyle sevgili *cavaler*," diyor.

Hiçbir zaman adıyla hitap etmiyor ona ve hep sizli bizli konuşuyor. Rumence beyefendi anlamına gelen *cavaler* sözcüğüyle sesleniyor.

Henüz gündüz ama Urlet'in ofisinde, siyah ahşap, heybetli çalışma masasının, bir tahtı andıran sandalyenin arkasında, içleri doldurulmuş kafaların ve fotoğrafların altında mumlar yanıyor. Sanki burası büyük bir sunakmış, sanki bu kafalar kişisel bir dinin, Urlet'in insan, sözcük, fotoğraf,

tat, ruh, et, kitap, varlık biriktirmeye dayalı dininin kutsal emanetleriymiş gibi.

Ofisin duvarlarında boydan boya kitaplıklar ve bu kitaplıklarda eski kitaplar yer alıyor. Çoğunluğu Rumence ama kitaplıklardan uzakta olmasına rağmen kimilerinin başlıklarını okuyabiliyor: *Necronomicon, Aziz Cyprian'ın Kitabı, Papa Leo'nun El Kitabı, Büyük Kara Büyü Kitabı, Mısır Ölüler Kitabı.*

Av bölgesinden dönen avcıların kahkahaları duyuluyor.

Urlet bir sonraki siparişin belgelerini uzatıyor. Tırnaklarından biri eline sürtündüğünde ister istemez ürperiyor. Tiksintisini gizlemeyi başaramadan hemen elini çekiyor, Urlet'in gözlerine bakmak istemiyor çünkü Urlet'in derisinin altında yaşayan varlığın, mahlûkun derisini eşelemeyi bırakıp serbest kalmasından korkuyor. Ya çiğ çiğ yediği ve içinde sıkışıp kalan bir canlının ruhuysa bu?

Sipariş listesine göz gezdiriyor ve Urlet'in "gebe dişiler"i kırmızı kalemle işaretlediğini görüyor.

"Gebe olmayan dişi istemiyorum artık. Aptal ve itaatkârlar."

"Tamamdır. Gebelerin fiyatı diğerlerinin üç katı ve şayet gebeliklerinin en aşağı dördüncü ayındalarsa fiyat daha da artıyor."

"Sorun değil. Daha sonra yemek için fetüs gelişmiş olsun istiyorum."

"Tamamdır. Erkek sayısında da bir artış olduğunu görüyorum."

"Bana getirdikleriniz piyasanın en iyileri. Nasıl oluyor bilmiyorum ama her gelen bir öncekinden ya daha çevik ya da daha akıllı."

Yardımcılarından biri yavaşça kapıyı çalıyor. Urlet içeri girmesini söylüyor. Yardımcısı adamın yanına yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldıyor. Urlet bir el hareketi yapıyor, yardımcısı da sessizce çıkıp kapıyı kapatıyor. Sonrasında Urlet gülümsüyor.

O huzursuz bir şekilde, ne yapacağını bilemez bir halde öylece oturmaya devam ediyor. Urlet masada usul usul parmaklarını tıngırdatıyor ve gülümsüyor.

"Sevgili *cavaler*, talih yüzüme güldü. Bir süre önce, itibarını kaybeden ve bir servet borçlu olan şu ünlülere itibarlarını ve servetlerini geri kazanabilme olasılığı sunacak bir imkân sağladım."

"Nasıl? Anlamadım."

Urlet şarabından bir yudum daha alıyor. Cevap vermeden önce birkaç saniye bekliyor.

"Borçlandıkları miktara bağlı olarak bir hafta, üç gün veya birkaç saat av bölgesinde kalmaları gerekiyor ve şayet av olmamayı başarır ve bu maceradan sağ çıkarlarsa tüm borçlarının silineceğini garanti ediyorum."

"Yani borçlarından dolayı ölmeye hazırlar, öyle mi?"

"Çok daha azı için korkunç şeyler yapmaya hazır bir sürü insan var *cavaler*. Bir ünlüyü avlayıp yemek gibi mesela."

Bu cevaba şaşıyor. Urlet'in birini yemeyi yargılayabileceği hayatta aklına gelmezdi.

"Bu konuda ahlaki ikilemleriniz mi var, size korkunç mu geliyor?"

"Hayır, hiçbir surette. İnsan karmaşık bir varlık ve insanlık durumunun rezillikleri, çelişkileri, yüceliği beni büyülüyor. Hepimiz kusursuz olsaydık varoluş çıldırtıcı bir sıkıcılıktan öteye gidemezdi."

"Peki ama öyleyse neden korkunç olarak nitelendiriyorsunuz?"

"Çünkü öyle. Ama harika olan da tam da bu, aşırılıklarımızı kabullenmemiz, doğallaştırmamız, ilkel tabiatımızı kucaklamamız."

Urlet şarap koymak için sözlerine ara veriyor. Ona da ikram ediyor ama o istemiyor, araba kullanması gerektiğini söylüyor. Urlet ağır ağır konuşmaya devam ediyor. Yüzükparmağındaki yüzükle oynuyor:

"Bilhassa da dünya birbirimizi yediğimiz bir dünya olduğundan beri. İster sembolik olarak ister kelimenin tam anlamıyla, birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Geçiş bize daha az riyakâr olma imkânı verdi."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve, "Benimle gelin *cavaler*," diyor. "Hunharlığın tadını çıkaralım."

Aslında evine dönüp Jazmín'le olmaktan, Jazmín'in karnına dokunmaktan başka bir şey yapmak istemediğini geçiriyor aklından ama Urlet'in cazip, ne ki aynı zamanda iğrenç bir yanı var işte. Ayağa kalkıp peşinden gidiyor.

Av bölgesine bakan büyük bir camdan başlarını uzatıyorlar. Taşlık verandada avlarıyla fotoğraf çektiren yarım düzine avcı var. Kimileri yerdeki avlarının bedenleri üzerine diz çökmüş. İki tanesi saçlarından tutup başlarını yukarı kaldırarak kameraya gösteriyor avlarını. Biri gebe bir dişi avlamış. Altı aylık olmalı diye geçiriyor içinden o.

Grubun ortasında avı ayakta duran bir avcı var. Avcıya yaslanmış, yardımcılardan biri de arkadan tutuyor avı. Büyük av bu, en değerli olanları. Kıyafetleri kirli ama yine de pahalı ve kaliteli oldukları anlaşılıyor. Şu müzisyen işte o,

borç batağında yüzen rockçı. Adını hatırlamıyor ama bir zamanlar çok meşhur olduğunu biliyor.

Yardımcılar avcıların yanlarına gidip tüfeklerini teslim etmelerini istiyorlar. Avcılar av hayvanlarını omuzlarına yüklüyor ve her birinin tartılıp damgalandığı, daha sonra kesilmeleri, pişirilecek parçaların ayrılması, avcıların götürecekleri parçaların ise vakumlu poşetlere konulması için aşçılara teslim edildiği kulübeye gidiyorlar.

Av bölgesi paketleme hizmeti de sunuyor.

5

Urlet onu geçirmek üzereyken salon kapısında sonradan gelen bir avcıyla karşılaşıyorlar. Guerrero Iraola bu. Bir zamanlar tesise besi hayvanı gönderdiğinden Iraola'yı iyi tanıyor. En büyük besi çiftliklerinden birine sahip ama zamanla, Guerrero Iraola hasta ve vahşi hayvanlar göndermeye, siparişleri geciktirmeye, etin daha yumuşak olması için deneysel aşılar yapmaya başladığından, artık ondan ürün almaz olmuştu. Nihayetinde yolladığı et kalitesizdi ve Guerrero Iraola'nın umarsız tutumundan, onunla hiçbir zaman doğrudan iletişim kuramamaktan, hepi topu beş dakika konuşabilmek için öncesinde üç sekreterle konuşmak zorunda olmaktan bıkmıştı.

"Marcos Tejo, eski dostum. Görüşmeyeli nasılsın bakalım?"

"İyiyim, gayet iyiyim."

"Urlet bu *gentlemani*[1] sofraya davet edeceğiz. *No discussion.*"[2]

"Nasıl isterseniz."

1 (İng.) Beyefendi. (ç.n.)

2 (İng.) Konu kapanmıştır. (ç.n.)

Urlet hafif bir baş selamı veriyor ve sonra yardımcılarından birine bir işaret yapıp kulağına bir şeyler söylüyor.

"Gel de av eti yiyelim, *pretty spectacular*[1] idi. Hepimiz Ulises Vox'un tadına bakmak istiyoruz."

Tabii ya, diye düşünüyor, borç batağında yüzen rockçının adı bu. Onu yeme ihtimalini sapkınca buluyor.

"Uzun bir dönüş yolu beni bekliyor," diye yanıtlıyor.

"*No discussion*. Eski zamanların hatırına, ki umarım yine eskisi gibi oluruz."

Tedarikçi listesinden çıkarılmış olmasının onu mali açıdan pek de etkilemediğini biliyor. Ne de olsa Guerrero Iraola'nın besi çiftliği ülkenin yarısına mal dağıtıyor ve ihracattan da epey bir gelir sağlıyor. Bununla beraber prestij kaybettiğini de biliyor; piyasanın en önde geleni Krieg et işleme tesisi zira. Gelgelelim hiçbir zaman çiğnenmeyen bir kural var: tüm tedarikçilerle iyi ilişkiler içinde olmak, hem de Guerrero Iraola nereden geldiğini belli etmek, iki dilde eğitim veren okullara gittiğini, besicilik –önce hayvan ve şimdi de insan besiciliği– konusunda köklü bir geçmişi olduğunu herkese göstermek için böyle yarı İspanyolca yarı İngilizce konuştuğunda tepesi atsa bile. Ne de olsa kimse bilemez tekrar bu tip insanlarla çalışmak zorunda kalıp kalmayacağını.

Urlet onun konuşmasına fırsat vermeden, "Elbette, *cavaler* bu davetten dolayı müteşekkir; yardımcılarım masaya hemen bir tabak daha ekliyorlar," diyor.

"*Great!*[2] Herhalde yemeğe siz de katılacaksınız."

"Onur duyarım."

---

1 (İng.) Oldukça çarpıcı. (ç.n.)

2 (İng.) Harika. (ç.n.)

Avcıların arkalıkları uzun deri sandalyelerde oturmuş puro içtiği salona geçiyorlar. Botlarını ve yeleklerini çıkarmışlar çoktan, yardımcılar onlara öğle yemeği için ceket ve kravatlar vermişler.

Yardımcılardan teki bir çan çalıyor ve herkes yemek odasına geçmek üzere ayağa kalkıyor; masa İngiliz porselenleri, gümüş çatal bıçaklar, kristal kadehlerle donatılmış. Mendillere av bölgesinin baş harfleri işlenmiş. Sandalyelerin arkalıkları uzun, oturma yerleri ise kırmızı kadife; şamdanlarda mumlar yanıyor.

Yemek odasına girmeden önce yardımcılardan biri kendisiyle gelmesini istiyor. Ona denemesi için bir ceket ve ceketle uyumlu bir de kravat veriyor. Tüm bu hazırlığı gülünç buluyor esasında ama Urlet'in kurallarına uymak zorunda.

Yemek odasına girdiğinde diğer tüm avcılar tuhaf tuhaf, sanki davetsiz bir misafirmiş gibi bakıyorlar ona. Ama Guerrero Iraola onu takdim ediyor:

"Bu, Marcos Tejo, Krieg et işleme tesisinin sağ kolu, *business*[1] en iyi bilenlerden, en çok saygı gören ve bu işte en titizlerinden biri."

O kesinlikle kimseye kendini böyle tanıtmazdı. Kim olduğunu dürüstçe söylemesi gerekseydi şayet şöyle derdi: "Bu, Marcos Tejo, oğlu ölmüş, göğsünde bir delikle yaşayan biri. Paramparça bir kadınla evli biri. Mesleği insan kesmek çünkü bir geriatri merkezine kapatılmış, oğlunu tanımayan deli ve bunak bir babası var. Çok yakında dişilerden birinden bir çocuğu olacak, ki bu da bir insanın işleyebileceği en büyük suçlardan biri ama hiç umurunda değil, o çocuk onun olacak."

---

1 (İng.) İş. (ç.n.)

Avcılar ona merhaba diyor ve Guerrero Iraola yanına oturmasını istiyor.

Artık eve dönüyor olması gerekirdi. Daha saatlerce araba kullanacak. Cep telefonuna bakıyor ve Jazmín'in uyuduğunu görüyor. Sakinleşiyor.

Yardımcılar anasonlu rezene çorbası, ardından başlangıç olarak şeri soslu parmak ve sebze kavurma ikram ediyorlar. Ama parmak demiyorlar bunlara. Sanki İngilizce kelimeler kullanmak daha birkaç saat önce nefes alan insanların parmaklarını yiyor oldukları gerçeğini değiştirebilirmiş gibi *fresh fingers* diyorlar.

Guerrero Iraola Kabare Lulú'dan bahsediyor. Şifreli konuşuyor, zira buranın kadın ticareti yapılan bir batakhane olduğu biliniyor; gerçi şöyle küçük bir detay söz konusu: Para karşılığı cinsel ilişkiye girebilmenin yanı sıra yine belli bir ücret karşılığında yatağa girdiğiniz kadını yiyebiliyorsunuz da. Bunun için milyonlar ödemek gerekiyor ama, yasadışı olsa da yine de böyle bir seçenek var. Herkes işin içinde: politikacılar, polisler, hâkimler. Her biri kendi payına düşeni alıyor, zira kadın ticareti üçüncü en büyük sermayeli işken şimdi ilk sıraya yerleşmiş durumda. Yenen kadın sayısı hayli az ama yine de ara ara yapılıyor işte, tıpkı Guerrero Iraola'nın anlattığı olayda olduğu gibi; anlaşılan enfes bir sarışın için "*billions, billions*"[1] ödemiş, kadın aklını başından almış ve tabii ki "daha ileri gitmesi" gerekmiş. Avcılar gülüyor, kadeh tokuşturuyor ve Guerrero Iraola'yı verdiği karardan dolayı kutluyorlar.

"Peki nasıldı?" diye soruyor en genç avcılardan biri.

---

1 (İng.) Milyarlar. (ç.n.)

Guerrero Iraola parmaklarını ağzına götürüp leziz olduğunu belirten bir el hareketi yapmakla yetiniyor. Hiç kimse ismi cismi olan bir insanı yediğini alenen kabul edemez; buna kendi razı olan müzisyenin vakası farklı tabii. Ama Guerrero Iraola basbayağı bunu demeye getiriyor, derdi ona bu iş için para ödeyebileceğini göstermek, onu yemeğe davet etmesinin sebebi de bu ya zaten, bunu yüzüne vurmak. Çok yakınında oturan bir avcının bir diğerine enfes sarışının aslında on dört yaşında bakire bir kız olduğunu, kızı yumuşatmak gerektiğini ve Guerrero Iraola'nın yatakta onu parçaladığını, kıza saatlerce tecavüz ettiğini anlatıyor fısır fısır. O da oradaymış o esnada, kızcağız kurban edilmek üzere götürüldüğünde yarı ölüymüş zaten.

O bedenini satmanın bu vaka özelinde kelimesi kelimesine gerçek olduğunu geçiriyor aklından ve tiksiniyor. Küçük parçalara kesilmiş parmaklardan sakınarak kavrulmuş sebzeleri yemeye çalışırken bunu düşünüyor.

Yanında oturan Urlet ona bakıp kulağına, "İnsan yiyeceği şeye saygı göstermeli *cavaler*. Her tabak içinde ölüm barındırır. Bunu birilerinin diğerleri için yaptığı bir fedakârlık gibi düşün," diyor.

Yeniden tırnaklarıyla elini okşuyor, bu hareket tüylerini ürpertiyor. Urlet'in derisinin altındaki o eşeleme sesini, o bastırılmış feryadı, dışarı çıkmak isteyen varlığı duyabildiğini zannediyor. *Fresh fingers*ı yutu yutuveriyor çünkü bir an önce bitirip gitmek istiyor. Ne Urlet'le tartışmaya ne de onun o yapay teorileri üzerine konuşmaya niyeti var. Ona birini kurban olarak kesmenin normalde kurban edilecek kişinin rızasını gerektirdiğini söylemeyecek, sadece o taba-

ğın değil, her şeyin içinde ölüm barındırdığını, onun, Urlet'in de, herkes gibi, her geçen saniyeyle ölüyor olduğunu da dile getirmeyecek.

Parmakları lezzetli buluyor ve buna şaşıyor. Et yemeyi ne kadar özlediğini fark ediyor.

Yardımcılardan biri tek bir tabak getiriyor ve tabağı müzisyeni öldüren avcının önüne koyuyor. Vakur bir edayla, "Ulises Vox'un dili, otlarla marine edilmiş, kimçi üzerinde, limon soslu patatesle sunulmuştur," diyor.

Herkes alkışlayıp gülüyor. Biri, "Ulises'in dilini yemek ne büyük ayrıcalık ama. Sonra bize şarkılarından birini söylemelisin, bakalım sesin aynı onunki gibi çıkacak mı," diyor.

Herkes kahkahalara boğuluyor. O hariç, o gülmüyor.

Geri kalan davetlilere yürek, göz, böbrek, but ikram ediliyor. Ulises Vox'un penisini, özel olarak talep eden, Guerrero Iraola'ya veriyorlar.

"Büyükmüş," diyor Guerrero Iraola.

"Şimdi nonoş mu oldun, bakıyorum da ağzına alıyorsun," diyor içlerinden biri.

Hepsi gülüyor.

"Hayır, cinsel güç veriyor. Afrodizyak," diyerek ciddi bir şekilde yanıtlıyor Guerrero Iraola ve kendisine nonoş diyen adama küçümseyen gözlerle bakıyor.

Herkes suspus oluyor. Kodaman olduğundan kimse ona zıt gitmek istemiyor. Birisi konuyu değiştirmek ve ortamı yumuşatmak için, "Bu yediğimiz nedir, şu kimçi denen şey?" diye soruyor.

Bir sessizlik çöküyor. Kimse, belli bir eğitim almış, dünyayı dolaşmış, birkaç dil bilen Guerrero Iraola bile kimçi-

nin ne olduğunu bilmiyor. Urlet bu kültürsüz ve incelikten yoksun insanlarla yemek yemekten duyduğu rahatsızlığı ustalıkla gizliyor. Ama bütünüyle de gizlemiyor. Hafif küçümser bir edayla yanıtlıyor:

"Kimçi bir ay boyunca mayalanan sebzelerle hazırlanan bir yemektir. Kore yemeğidir. Pek çok faydası vardır, mesela probiyotik deposudur. Davetlilerime her zaman en iyisini sunmalıyım."

"Probiyotik ihtiyacımızı Ulises'in kullandığı sert uyuşturucularla gideriyoruz," diyor içlerinden biri ve herkes kahkahalarla gülüyor.

Urlet yanıt vermiyor. Yarım ağızla gülümseyerek bakmakla yetiniyor. O, Urlet'in içindeki varlığın, Urlet'in derisini içeriden eşeleyen o şeyin ulumak, keskin ve şiddetli bir feryatla havayı yarmak istediğini biliyor.

Guerrero Iraola bakışlarıyla durumu kontrol altına alıyor ve, "Ulises Vox'un avı nasıl gitti?" diye soruyor.

"Onu sığınağa benzer bir yerde hazırlıksız yakaladım. Tam ben geçerken kımıldama talihsizliğini gösterdi."

"Tabii senin o biyonik kulaklarınla kimsenin kaçma şansı yok," diyor gebeyi avlayan avcı.

"Lisandrito bir *master*, tıpkı tüm Núñez Guevara'lar gibi. Ülkenin en iyi avcılarından oluşan bir aile," diye yanıtlıyor Guerrero Iraola.

"Urlet'in getireceği bir sonraki yıldızı bana bırakacaksın evlat," diyor Guerrero Iraola ona, et saplı çatalını kaldırarak. Açık bir tehdit bu; Lisandrito başını önüne eğiyor.

Guerrero Iraola kadeh kaldırıyor, hepsi Lisandrito'ya ve onun birinci sınıf avcı soyuna içiyor.

"Kaç günü kalmıştı?" diye soruyor biri Urlet'e.

"Bugün son günüydü. Beş saati kalmıştı."
Hepsi alkışlayıp kadeh kaldırıyor.
O hariç. O Jazmín'i düşünüyor.

6

Evine geç döneceğini biliyor. Yol uzun ama eskiden, Jazmin yokken, yaptığının aksine otelde kalmak istemiyor. Saatlerdir araba kullanıyor, eve ancak gece varacağını biliyor.

Terk edilmiş hayvanat bahçesinden geçiyor. Yoluna devam ediyor çünkü karanlık ve çünkü oraya bir daha asla gitmek istemiyor artık. Son gidişinde henüz Jazmín'in hamile olduğunu bilmiyordu. Kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı ve kuşhaneye gitmek istemişti.

Kuşhaneye giderken bağırış çağırışlar ve gülüşmeler duymuştu. Yılan Evi'nden geliyordu sesler. Belki bir pencere bulur da içeri girmekten kurtulur umuduyla binanın çevresinde dolaşarak yavaşça yaklaşmıştı.

Duvarlardan birinde yarıklar vardı. Dikkatle başını uzatmış ve bir grup yeniyetme görmüştü. Altı yedi kişiydiler. Ellerinde sopalar vardı.

Yavru köpeklerin olduğu yılan evindeydiler. Camı kırmışlardı. Yavru köpekleri görebiliyordu; birbirlerine sokulmuşlar, titriyor, korkuyla inliyorlardı.

Yeniyetmelerden biri yavrulardan tekini, birkaç hafta önce onun sevdiği yavruyu, almış ve havaya atmıştı. Çocuk-

lardan diğeri, en uzunları, yavruya sanki bir topmuş gibi sopayla vurmuştu. Yavru köpek duvara çarpmış, cansız bedeni yere, diğer bir yavrunun hemen yanı başına düşmüştü.

Yeniyetmeler alkışlamıştı. İçlerinden biri, "Duvara vura vura beynini patlatalım istiyorum. Ne hissedeceğini görmek istiyorum," demişti.

Üçüncü yavruyu almış ve tekrar tekrar kafasını duvara vurmuştu.

"Kavun patlatmak gibi, siktiri boktan bir şey. Sonuncuyla deneyelim."

Sonuncu yavru kendini savunmaya çalışmış, havlamıştı. Bu Jagger diye düşünmüştü öfke onu için için kemirirken; biliyordu çünkü yavruyu kurtaramayacağını, tek başına hepsini alt edemeyeceğini. Yavru köpek kendisini havaya atmak üzere olan yeniyetmenin elini ısırmıştı. Jagger'ın bu küçük intikamı keyif vermişti ona.

Hepsi gülmüştü önce, sonra suspus olup öylece kalakalmışlardı.

"Öleceksin mankafa. Sana boynundan tutman gerektiğini söylemiştim."

Yeniyetme ne tepki vereceğini bilememiş, susmuştu.

"Virüsü kaptın."

"Bulaştı artık."

"Öleceksin."

Hepsi, korku içinde, ondan birkaç adım uzaklaşmıştı.

"Virüs diye bir şey yok piç kuruları."

"Ama hükümet..."

"Hükümet ne? Liderlerin, o soysuz kan emiciler sürüsünün, orospu çocuğunun önde gidenlerinin söylediği herhangi bir şeye inanacak mısın yani?"

Bir yandan bunları söylerken bir yandan da havaya kaldırmış olduğu Jagger'ı bir sağa bir sola sallayıp duruyordu.

"Hayır ama insanlar öldü."

"Salaklaşma. Bizi kontrol ettiklerinin farkında değil misin? Birbirimizi yememizle nüfus fazlalığını, fakirliği, suç oranını denetim altına alıyorlar, daha sayayım mı, bunu görmüyor musun?"

"Evet, evet, şu yasaklanan filmde olduğu gibi tıpkı, hani sonunda bilmeden birbirlerini yiyorlardı," demişti en uzunları.

"Hangi film o?"

"Şu şey... Adı 'Açlık' mıydı neydi ya da işte benzeri saçma sapan bir şey. *Derin ağ*'da izlemiştik, yasaklandığı için bulmak kolay değil."

"Ha, evet, dangalak, hatırladım. Hani şu yeşil galetalar yedikleri film, tabii aslında yoğurulmuş insandı yedikleri."

Jagger'ı tutan yeniyetme hayvanı iyice sallayıp, "Bu sıçtığımın yaratığı yüzünden ölecek değilim," diye bağırmıştı.

Sesinde kin ve korku vardı, sonrasında Jagger'ı var gücüyle duvara fırlatmıştı. Jagger yere düşmüştü, hâlâ yaşıyordu, ağlıyor, inliyordu.

"Peki onu yakmaya ne dersiniz?" diye sormuştu yeniyetmelerden biri.

Gerisini izleyememişti o artık.

7

Arada bir Evcil Besi Hayvanı Denetleme Müsteşarlığı'ndan bir müfettiş evine geliyor. Hepsini, nüfuzlu olanları tanıyor o, çünkü Veteriner Hekimliği Temel Bilimler Fakültesi'ni kapattıklarında, dünya bir kaos haline geldiğinde, babası artık kitapların içinde yaşamak ister olduğunda ve gecenin üçünde onu arayıp sayfaların içine girmesine yardım etmesi için Ağaca Tüneyen Baron'la konuşmak istediğini belirttiğinde, sonrasında kitapların paralel bir boyutun ajanları olduğunu söylediğinde, hayvanlar bir tehdit unsuruna dönüştüğünde, dünya tüyler ürpertici bir hızla yeniden düzenlendiğinde ve yamyamlık meşrulaştığında o orada, Müsteşarlık'ta çalışmıştı. Babasının et işleme tesisinde çalışanların tavsiyesi üzerine aramışlardı onu. Normları ve tüzükleri belirleyenlerden biri olmuştu ama orada bir yıldan az çalışmıştı çünkü maaşı kötüydü ve babasını geriatri merkezine yatırması gerekmişti.

Müsteşarlık çalışanları ilk kez dişinin evine gelişinden birkaç gün sonra kapısında belirmişti. Dişinin henüz bir adı yoktu o zamanlar, kayıtlardaki bir numaradan ibaretti, bir dertten başka bir şey değildi, başka pek çokları gibi evcil bir besi hayvanıydı yalnızca.

Müfettiş gençti ve onun vakti zamanında Müsteşarlık'ta çalışmış olduğunu bilmiyordu. Müfettişi dişinin bir battaniyenin üzerinde bağlı ve çıplak yattığı ağıla götürmüştü. Müfettiş şaşırmamış, sadece gerekli aşıları yapıp yapmadığını sormuştu.

"Hediye geldi ve halen varlığına alışmaya çalışıyorum. Ama aşıları var evet, belgelerini gösteririm şimdi."

"Satabilirsiniz. Bir bsn, servet değerinde. İlgilenen alıcıların bir listesi var bende."

"Henüz onunla ne yapacağıma karar vermedim."

"Herhangi bir usulsüz durum görmüyorum. Sadece hastalıklardan sakınmak için onu biraz daha temiz tutmanızı tavsiye ederim. Kesmeye karar verirseniz bir uzmanla görüşmeniz gerektiğini, uzmanın kesimi belgeleyeceğini ve kayıtlarımıza geçmesi için bizi bilgilendireceğini unutmayın lütfen. Aynısı satmaya karar vermeniz yahut kaçması ya da benzeri başka olasılıklar durumunda da geçerli; herhangi bir hak talebinin önüne geçmek için kayıtlara geçirmemiz gerekiyor."

"Tabii, anlıyorum. Şayet kesmek istersem bu yetkiye sahibim. Et işleme tesisinde çalışıyorum. Şişko Pineda nasıl?"

"Bay Alfonso Pineda mı?"

"Evet, evet, Şişko."

"Kimse ona Şişko diye hitap etmiyor, kendisi bizim patronumuzdur."

"Şişko patron oldu ha? İnanamıyorum. İkimiz de henüz genç birer delikanlıyken beraber çalışmıştık. Selamlarımı ilet."

Bu ilk ziyaretin ardından Şişko Pineda bizzat aramış, bir sonraki teftişte onu herhangi bir zahmete sokmayıp sadece imza almaya geleceklerini söylemişti.

"Merhaba Tejocuğum. Tam da bir dişiye bir şey mi yapacaktın yoksa, ha?"

"Şişko canım, ne kadar da uzun zaman oldu."

"Hah, artık şişko değilim! Benim cadı beni meyve suyu içmeye ve sağlıklı insanların yediği şu dandik şeyleri yemeye zorluyor. Mutsuz bir sıskayım artık. Bir gün bir barbekü yesek ya Tejocuğum."

Başlarda ilk evcil besi hayvanlarının sahiplerine teftişe Şişko Pineda'yla beraber gitmişlerdi. İnsanlar neyin yasak olduğunu, neyin olmadığını biliyorlardı ama teftiş edilmeyi beklemiyorlardı, haliyle Pineda ve o her türlü şeye tanık olmuştu.

Tüzük zamanla, onlar çalıştıkça oluşturuluyordu. Bir seferinde bir kadın karşılamıştı onları. Dişiyi sormuş, belgelerini görmek, aşılarının tam, yaşam koşullarının uygun olup olmadığını teyit etmek istemişlerdi. Kadın gerilmiş, kocasının, dişinin sahibinin, evde olmadığını, daha sonra gelmeleri gerektiğini söylemişti. O, Şişko'ya bakmıştı ve ikisinin de aklından aynı şey geçmişti. Kapıyı kapamaya çalışan kadına doğru koşmuş ve içeri girmişlerdi. Kadın içeri giremeyeceklerini, bunun yasadışı olduğunu, polisi arayacağını haykırmıştı. Şişko buna yetkileri olduğunu, isterse polisi arayabileceğini söylemişti. Odalara bakmışlar, dişiyi bulamamışlardı. Sonra onun aklına gömme dolapların içine, yatakların altına bakmak gelmişti. Nihayetinde karı kocanın yatağının altına bakmışlardı. Yatağın altında tekerlekli ahşap bir kutu bulmuşlardı; bir insanın içine girip yatabileceği kadar büyük bir kutuydu bu. Kutuyu oracıkta açmışlardı; dişi o tabuta benzer kutunun içindeydi, kımıldayamıyordu. Ne yapacaklarını bilememişlerdi

çünkü tüzükte benzer bir vaka yer almıyordu. Dişi sağlıklıydı, ahşap tabut onu tutmak için uygun bir yer değildi ama bu sebepten sahibine ceza da kesemezlerdi doğrusu. Kadın odaya girip de dişiyi bulduklarını gördüğünde yıkılmıştı. Ağlamaya başlamış, kocasının kendisiyle değil de dişiyle cinsel ilişkiye girdiğini, bu durumdan bıkıp usandığını, yerini bir hayvanın aldığını, yatağının altında bu iğrenç yaratıkla uyuma fikrine dayanamadığını, kendini aşağılanmış hissettiğini, suç ortaklığından dolayı sonu Belediye Mezbahası olacaksa bile bunu umursamadığını, sadece normal hayatına, Geçiş'ten önceki hayata dönmek istediğini söylemişti. Bu beyan üzerine besi hayvanlarıyla "cinsel münasebette bulunulduğunu" –bu gibi durumlarda kullanılan resmi ifade buydu– denetlemekle görevli ekibi aramışlardı. Tüzükte tek bir üreme şekli yer alıyordu, o da suni üremeydi; sperm bu iş için mevcut olan özel bankalardan alınmalıydı, alınan spermin implantasyonu işinin eli profesyoneller tarafından yapılmalıydı, tüm bu süreç kayıtlara geçirilmeli ve belgelenmeliydi, bu şekilde şayet dişi gebe kalırsa o fetüse bir kimlik numarası verilmiş olunuyordu. Dolayısıyla dişiler bakire olmak zorundalar. Bir besi hayvanıyla seks yapmak, cinsel münasebette bulunmak yasadışı ve cezası Belediye Mezbahası'nda ölüm. Uzman ekip eve gelmiş ve dişiyle "olabilecek her türlü" münasebette bulunulduğunu doğrulamıştı. Dişinin sahibi, altmışlarında bir adam, suçlu bulunmuş ve doğruca Belediye Mezbahası'na gönderilmişti. Karısı para cezasına çarptırılmış ve dişiye el konulmuştu, bir açık arttırmada, terminolojide geçtiği üzere, "yasak münasebet" sebebiyle cüzi bir fiyata satılmıştı.

Av bölgesinden eve varmak için yaptığı uzun seyahatin ardından yalnızca birkaç saat uyuduktan sonra irkilerek uyanıyor. Bir korna sesi duyuyor. Bitişiğindeki Jazmín gözlerini fal taşı gibi açmış ona bakıyor. Yanında öylece oturup onu seyretmeye alışkın Jazmín, tüm gün uyuyor ne de olsa ve onun geceleri dinginliğe, Jazmín'in sakin sakin durmasına ihtiyacı var, bu yüzden yatağa bağlayarak alıştırdı kadını bunu yapmaya. Evde denetimsiz bir şekilde dolaşsın istemiyor. Kendine zarar versin ya da çocuğuna bir şey olsun istemiyor.

Bir sıçrayışta kalkıp perdeyi aralıyor. Arabanın açık kapısının yanında duran ve arada bir eğilip kornaya basan takım elbiseli bir adam görüyor.

Bir müfettiş diye geçiriyor aklından.

Üzerinde pijamalarıyla, uyku mahmuru bir şekilde kapıyı açıyor.

"Bay Marcos Tejo?"

"Evet, benim."

"Evcil Besi Hayvanı Denetleme Müsteşarlığı'ndan geliyorum. Son teftiş neredeyse beş ay önceydi, öyle değil mi?"

"Evet. Ver imzalayayım, sonra da bırak uyuyayım."

Müfettiş önce şaşkın şaşkın bakıyor ona, ardından yüzüne otoriter bir ifade yerleşiyor ve sesini yükselterek, "Efendim? Dişi nerede Bay Tejo?" diyor.

"Bak, Şişko Pineda beni arayıp sadece imza atacağımı söylemişti. Önceki müfettiş sorun etmemişti."

"Bay Pineda'dan mı bahsediyorsunuz? Kendisi artık bizimle birlikte çalışmıyor."

Omurgasından yukarı çıkan bir ürperti hissediyor. Bir çözüm üretmeye çalışıyor. Şayet müfettiş Jazmín'in hami-

le olduğunu anlarsa doğruca Belediye Mezbahası'nı boylayacak ama bundan da kötüsü çocuğunu alacaklar.

Bir çözüm buluncaya dek zaman kazanmaya çalışıyor.

"İçeri geç, mate iç, hâlâ uyuyorum baksana. Kendime gelmem için bana birkaç dakika ver," diyor.

"Sağ olun ama yapacak işlerim var. Dişi nerede?"

"Hadi hadi gir. Şu Pineda meselesini anlat."

Müfettiş tereddüt ediyor. O terliyor, gerginliğini belli etmemeye çalışıyor.

"Peki, tamam ama çok kalamam."

Mutfağa geçiyorlar. Ocağı yakıp çaydanlığı ocağa koyuyor. Mateyi hazırlarken laf olsun diye hava durumundan, yolların bozukluğundan bahsediyor, işini sevip sevmediğini soruyor. Mateyi ikram edip, "Birkaç dakika bekler misin? Yüzümü yıkayıp geleceğim. Dün gece uzun bir yoldan geldim ve neredeyse hiç uyumadım. Korna sesleriyle uyandırdın beni," diyor.

"Kornadan önce epey bir el çırptım."

"Öyle mi? Kusura bakma. Uykum ağırdır, hiçbir şey duymadım."

Müfettiş huzursuz. Gitmek istediği her halinden belli ama işte Pineda'nın bahsi geçince içeri girip oturmak durumunda kaldı.

Yatak odasına gidiyor, Jazmín sakin sakin yatakta oturuyor. Kapıyı kapatıyor, yüzünü yıkamak üzere banyoya gidiyor. Ne yapmalı? Ne demeli?

Mutfağa dönüyor ve adama bisküvi ikram ediyor. Müfettiş ikramını gönülsüz bir şekilde kabul ediyor.

"Şişko Pineda kovuldu mu?"

Müfettiş hemen cevap vermiyor. Geriliyor.

"Nereden tanışıyorsunuz?"

"Henüz birer delikanlıyken beraber çalışmıştık. Arkadaşımdır kendisi. Birlikte müfettişlik yaptık. Senin yaptığın işi yapıyorduk ama o zamanlar neredeyse ortada düzgün bir tüzük bile yoktu, tüzüğü biz oluşturuyorduk."

Müfettişin rahatlamış gibi bir hali var, başka bir şekilde bakıyor şimdi ona. Bir hayranlık var bakışlarında. Bir bisküvi daha alıyor ve yüzünde tebessüme benzer bir hal beliriyor.

"Ben yeni başladım, daha iki ay bile olmadı. Bay Pineda terfi oldu. Benim patronum olmadı kendisi ama muhteşem bir patron olduğunu söylüyorlar."

Bir rahatlama hissediyor o, ama belli etmiyor.

"Evet çok iyi adamdır Şişko. Bir dakika beklesene."

Yatak odasına gidip cep telefonunu alıyor. Şişko'nun numarasını çeviriyor. Mutfağa dönüyor.

"Şişko, nasılsın bakalım? Ne diyeceğim, senin müfettişlerinden biri burada. Kendisine dişiyi göstermemi istiyor, uykusuzum, dişi ağılda, gidip açmam lazım, uzun iş yani, hani sadece imza atacaktım ve tamamdı?"

Telefonu müfettişe veriyor.

"Evet efendim. Elbette. Bilgimiz yoktu. Evet, bugünden itibaren. Siz hiç merak etmeyin."

Müfettiş mate çayını bir kenara bırakıyor, evrak çantasını karıştırıyor, ona bir form ve bir kalem uzatıyor. Yapmacık, gergin bir şekilde gülümsüyor. Ardında pek çok soru ve bir tehdit barındıran bir gülümseme bu: Dişiyle ne yapıyorsunuz? Cinsel münasebette mi bulunuyorsunuz? Yasadışı bir şey için mi kullanıyorsunuz? Şişko Pineda artık ortalarda olmadığında göreceksin gününü. Göreceksin gününü hinoğluhin, sana bunu ödeteceğim.

Net bir şekilde görüyor o bunu. Soruları ve gizli tehdidi görüyor ama umursamıyor. Evde kesim yaptığına dair sahte belge hazırlayabileceğini, et işleme tesisinde gerekli her şeyin olduğunu, artık, bu ziyaretten sonra, Şişko Pineda'ya bel bağlayamayacağını biliyor. Müfettişin gitmesini istiyor, mümkün olmayacağını bilse de yeniden uyumak istiyor. Formu geri veriyor ve, "Bir mate daha alır mısın?" diye soruyor.

Müfettiş yavaşça ayağa kalkıyor. Formu çantasına koyuyor ve, "Hayır, teşekkürler. İşime döneyim," diyor.

Müfettişi kapıya kadar geçirip elini uzatıyor. Müfettiş elini sıkmıyor, peltemsi, cansız eli; böylece onun çaba harcaması gerekiyor müfettişle düzgün bir şekilde vedalaşmak, biçimsiz bir hamura, ölü bir balığa benzeyen bu eli tutmak için. Sırtını dönmeden önce müfettiş onun gözlerinin içine bakıyor ve, "Herkes sadece bir imza atıp sıyrılabilseydi bu iş ne kadar kolay olurdu, öyle değil mi?" diyor.

O cevap vermiyor. Küstahlık olduğunu düşünüyor bunun ama anlıyor da. Gününün bir anlam kazanması için olağandışı bir şeyler yaşanmasına ihtiyaç duyan bu genç müfettişin, az önce gördüğü sahnede şüpheli bir şeyler olduğunu bilen ve işinden feragat etmek zorunda olan bu müfettişin, ahlaksız olmadığı, hiçbir zaman rüşvet kabul etmediği, hâlâ bazı şeyleri anlamadığı için dürüst biri olduğu fark edilen bu müfettişin, ona kendi gençliğini fazlasıyla hatırlatan (et işleme tesisinden, şüphelerinden, bebeğinden, gündelik, dizi dizi ölümden önceki halini) bu müfettişin çaresizliğini anlıyor; tüzüğe uymanın hayattaki en önemli şey olduğunu düşünürdü o zamanlar, zihninin ulaşılamaz derinliklerinde Geçiş'ten, bu yeni işten, bu ta-

rihi değişimin bir parçası olmaktan, kendisi bu dünyadan ayrıldıktan çok sonra bile insanların uymakla yükümlü olduğu kurallara kafa yormaktan memnundu aslında, tüzük benim mirasım, benim markam diye düşünüyordu çünkü.

Günün birinde kendi kanunlarını ihlal edeceği hayatta aklına gelmezdi.

8

Müfettişin gittiğinden, arabanın bahçe kapısından çıktığından emin olduktan sonra yatak odasına dönüyor, Jazmín'i çözüyor ve sarılıyor ona. Sımsıkı sarılıyor ve elini karnına koyuyor.

Azıcık ağlıyor, Jazmín anlamadan bakıyor ona ama, sanki okşarmış gibi, yavaşça yüzüne dokunuyor.

9

Bugün çalışmıyor.

Sandviç hazırlıyor, kendisi için bir bira, Jazmín içinse su alıyor. Koko ve Pugliese henüz hayattayken kullandığı eski radyoyu buluyor ve Jazmín'le beraber köpeklerin gömülü olduğu ağacın altına gidiyor. Ağacın gölgesinde baş başa oturup enstrümantal caz dinliyorlar.

Miles Davis, Coltrane, Charlie Parker, Dizzy Gillespie çalıyor radyoda. Sözler yok, müzik, parıl parıl parlayan masmavi bir gökyüzü, ağacın belli belirsiz bir şekilde kımıldanan yaprakları ve göğsüne yaslanmış sessizce oturan Jazmín var sadece.

Thelonious Monk çalmaya başladığında ayağa kalkıp yavaşça Jazmín'i kaldırıyor. Dikkatle sarılıyor kadına ve hareket etmeye, sağa sola salınmaya başlıyor. Jazmín başta anlamıyor, sanki huzursuzlanıyor ama sonra kendini serbest bırakıyor ve gülümsüyor. Jazmín'i alnından, kızgın demirin bıraktığı izden öpüyor. Parça hızlı olsa da ağır ağır dans ediyorlar.

Tüm öğleden sonralarını ağacın altında geçiriyorlar ve o Koko ile Pugliese de kendileriyle dans ediyormuş gibi bir hisse kapılıyor.

10

Nélida'nın telefonuyla uyanıyor.

"Merhaba Marcos, nasılsın canım? Babanın durumu biraz kötü, öyle ciddi bir şey değil ama mümkünse bugün gelmen gerek."

"Bugün gelebileceğimi zannetmiyorum, yarın daha iyi olur."

"Anlamıyorsun. Bugün gelmen gerek."

Cevap vermiyor. Nélida'nın aramasının ne anlama geldiğini biliyor ama söylemek istemiyor, kelimelere dökemiyor.

"Şimdi çıkıyorum Nélida."

Jazmín'i odada bırakıyor. Gecikeceğini biliyor. Ona gün boyu yetecek kadar yemek hazırlayıp su koyuyor. Mari'yi arıyor ve tesise gelmeyeceğini söylüyor.

Son sürat kullanıyor arabayı. Bir şey değiştireceğine ya da babasını canlı görmesine yarayacağına inandığından değil, hız düşünmemesine yardımcı olduğundan. Bir sigara yakıyor ve gaza basıyor. Şiddetli bir şekilde öksürmeye başlıyor. Sigarayı camdan atıyor ama öksürmeye devam ediyor. Göğsünde bir şey hissediyor, taş gibi bir şey. Göğsüne vuruyor ve öksürüyor.

Kenara çekiyor ve başını direksiyona yaslıyor. Sessizce durup nefes almaya çalışıyor. Tam da hayvanat bahçesinin kapısının önünde şu an. Kırık ve boyası dökülmüş, üzerinde "Hayvanat Bahçesi" yazısını çevreleyen hayvan resimleri olan tabelaya bakıyor; hayvanlar belli belirsiz seçiliyor ancak. Arabadan inip kapıya yürüyor. Tabela irili ufaklı taşlardan yapılmış düz bir kemerin üstünde yer alıyor. Çok yüksek olmadığından taşlara tırmanıyor ve tabelanın arkasına geçiyor. Tabelayı tekmelemeye, yumruklamaya, sallamaya başlıyor ve nihayetinde söküp yere atmayı başarıyor. Çimlere düşünce, yumruk sesi gibi, kuru, tok bir ses çıkıyor.

Buranın bir adı yok artık.

Geriatri merkezine vardığında Nélida onu kapıda bekliyor, sarılıyor ona. "Merhaba canım, tahmin ettin herhalde, değil mi? Telefonda söylemek istemedim ama işlemler için bugün gelmen gerekiyordu. Çok üzgünüm canım, çok, çok üzgünüm."

O sadece, "Onu görmek istiyorum," diyor.

"Tabii ki canım, gel seni odaya götüreyim."

Nélida onu babasının odasına götürüyor. Oda gün ışığıyla ışıl ışıl ve çok düzenli. Komodinin üzerinde annesinin fotoğrafı var; kucağında onu tutuyor, o henüz bir bebek bu fotoğrafta. İlaç şişeleri ve bir de lamba var.

Babasının kollarını göğsünde kavuşturmuş yattığı yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. Saçları taranmış, parfüm sürünmüş. Ölü.

"Ne zaman oldu?"

"Bu sabah çok erken saatte. Uykusunda öldü."

Nélida kapıyı kapatıyor ve onu babasıyla baş başa bırakıyor.

Babasının ellerine dokunuyor ama buz gibi elleri, istemsizce çekiyor ellerini. Hiçbir şey hissetmiyor. Ağlamak istiyor, babasına sarılmak istiyor ama sanki başka, yabancı birinin bedeniymiş gibi bakıyor bedenine sadece. Babasının artık delilikten, bu rezil dünyadan kurtulduğunu düşünüyor ve rahatlamaya benzer bir hisse kapılıyor ama göğsündeki taş büyüyor aslında, olan bu.

Camdan dışarı, bahçeye bakıyor. Tam göz hizasında bir sinek kuşu görüyor. Kuş birkaç saniye boyunca ona bakıyor sanki. Dokunmak istiyor ama sinek kuşu hızla uçup gözden kayboluyor. Bu kadar güzel ve küçük bir şeyin zarar vermesine imkân olmadığını düşünüyor. Bu sinek kuşunun belki de babasının kendisine veda etmeye gelen ruhu olduğunu düşünüyor.

Göğsündeki taşın hareket ettiğini hissediyor ve ağlamaya başlıyor.

11

Odadan çıkıyor. Nélida birtakım belgeleri imzalaması için kendisiyle gelmesini istiyor. Ofisine giriyorlar. Ona kahve ikram ediyor ama o istemediğini söylüyor. Nélida gergin, kâğıtları bir oraya bir buraya koyuyor, bir iki yudum su içiyor. O bunun Nélida için rutin ve şu an yaptığının aksine geciktirmiyor olması gereken bir iş olduğunu düşünüyor.

"Sorun ne Nélida?"

Kadın şaşırıyor. Bugüne değin hiç bu kadar net ve agresif olmamıştı.

"Hiç, hiçbir şey canım, sadece kız kardeşini aramam gerekti, mesele bu."

Suçluluk duygusuna benzer ama kararlı bir edayla bakıyor ona.

"Geriatri merkezinin kuralları böyle ve herhangi bir ayrım yapmamız mümkün değil canım. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun ama işimi tehlikeye atmış oluyorum. Ya sonra kız kardeşin gelir de olay çıkarırsa. Daha önce başımıza geldi bunlar."

"Peki tamam."

Başka bir zaman olsa "Endişelenme," veya "Hiç önemli değil, sıkma canını" tarzı bir cümleyle kadının içini rahatlatırdı ama bugün değil, bugün olmaz.

"Kremasyonu onayladığını göstermek için imza atman gerekiyor. Kız kardeşin internetten yolladı kendininkini ama kremasyona katılamayacağını söyledi. Eğer senin için de uygunsa cenaze hizmetleriyle biz irtibata geçebiliriz."

"Evet, uygun."

"Tabii, doğrulama maksadıyla, kremasyona katılmak zorundasın. Orada sana külleri saklaman için bir kap verecekler."

"Tamam."

"Sonra sahte bir cenaze töreni düzenlemek istiyor musun?"

"Hayır."

"Anlıyorum, artık hemen hemen hiç kimse yapmıyor bunu zaten. Ama bir veda töreni olacak, değil mi?"

"Hayır."

Nélida şaşkın şaşkın bakıyor ona. Birkaç yudum daha su içiyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Kız kardeşin olsun istiyor ve yasal olarak buna hakkı var. Senin reddetmek isteyişini anlıyorum ama kız kardeşin onu uğurlamaya kararlı."

Derin bir nefes alıyor o. Kendini çok yorgun hissediyor. Taş şimdi tüm göğsünü kaplıyor. Kimseyle tartışacak hali yok. Ne Nélida'yla ne kız kardeşiyle ne de adına "veda" dedikleri bu sahte törene sırf kız kardeşiyle, bir kez olsun babasının nasıl olduğunu sormayan, kız kardeşiyle ilişkilerini bozmamak için gelecek olan tüm o insanlarla, babasıyla hiç tanışmamış olan o insanlarla tartışacak. Gülümsüyor

ve, "Peki. Yapsın madem. Bir şeyle ilgilensin hiç değilse. Tek bir şeyle de o ilgilensin," diye yanıtlıyor.

Nélida ona şaşkınlıkla ve bir parça kederle bakıyor.

"Öfkeni anlıyorum, ayrıca haklısın da, ama o senin kız kardeşin. Aile tektir."

Nélida'nın ne zaman geriatri merkezi çalışanı olmaktan çıkıp da kendinde nasihatte bulunma, fikrini belirtme hakkı gören ve tekrar tekrar bayağı laflar eden, sinir bozucu klişelere düşen bir insana dönüştüğünü anlamaya çalışıyor.

"Bana belgeleri ver, Nélida. Lütfen."

Nélida geri çekiliyor. Dehşet içinde bakıyor ona. Bugüne değin kendisine hep nazik, hatta şefkatle yaklaşmıştı. Hiçbir şey söylemeden belgeleri uzatıyor. O imzalıyor ve, "Bugün, şimdi yakılmasını istiyorum," diyor.

"Tamam canım. Geçiş'ten sonra her şey hızlandı zaten. Sen beni salonda bekle, hemen halledeyim. Normal bir araba gelecek biliyorsun. Artık cenaze arabaları kullanılmıyor."

"Evet, bunu bilmeyen mi var sanki."

"Öyle değil, yani, söylüyorum çünkü, bu anlamda hiçbir şeyin değişmediğini zanneden bir sürü dikkatsiz insan var."

"Saldırılardan sonra nasıl değişmeyecekmiş ki? Tüm gazetelerde çıktı. Kimse mezarlık yolunda ölü akrabası yensin istemiyor Nélida."

"Kusura bakma, gerginim. Doğru düzgün düşünemiyorum. Babanı çok seviyordum ve şimdi tüm bunlar bana çok zor geliyor."

Uzun bir sessizlik oluyor. Bu özrü de kabul edecek değil. Sabırsızca bakıyor kadına. Kadın bocalıyor.

"Bana düşmez biliyorum Marcos ama iyi misin? Çok üzücü bir haber olduğunun farkındayım fakat bir süredir

sende bir farklılık seziyorum, gözlerinin altı mosmor, hep yorgun bir halin var."

O sessizce bakmakla yetiniyor ve kadın sözlerine devam ediyor:

"Neyse işte, arabaya bineceksin ve hep, yakılma anında bile, babanın yanında olacaksın."

"Biliyorum Nélida. Hepsini daha önce yaşadım zaten."

Kadının beti benzi atıyor. Tabii ya, hiç düşünmemişti, ancak şimdi farkına varıyor. Hızla ayağa kalkıyor ve, "Kusura bakma, aptal ihtiyarın tekiyim işte, kusura bakma," diyor. Salona varıncaya dek de özür dilemeye devam ediyor; o, salonda oturuyor ve Nélida içecek bir şey isteyip istemediğini sorduktan sonra sessizce uzaklaşıyor.

12

Eve arabada babasının külleriyle dönüyor. Nereye koyacağını bilemediği kabı sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleştiriyor. İşlemler çabucak oldu bitti. Babasının şeffaf bir tabut içinde yer alan bedeninin yavaşça fırına girişini gördü. Hiçbir şey hissetmedi ya da belki rahatlamaydı hissettiği.

Kız kardeşi tam dört kez aradı. Açmadı. Kız kardeşinin, sırf külleri almak için evine kadar gelebilecek, toplumsal yasalara uymak ve babasına veda töreni düzenlemek için her türlü şeyi yapabilecek biri olduğunu biliyor. Er ya da geç onunla konuşmak zorunda kalacak.

Artık bir adı olmayan eski hayvanat bahçesinden geçiyor. Saat geç oldu aslında ama yine de duruyor. Hava hâlâ bütünüyle kararmış değil.

Araban iniyor ve kül kabını iki eliyle kavrıyor. Yerdeki tabelaya bakıp içeri giriyor.

Doğruca kuşhaneye yürüyor. Aslanların bölmesini aklından bile geçirmiyor. Bağırış çağırışlar duyuyor ama uzaktan geliyorlar. Yeniyetmeler olmalı diye düşünüyor, yavru köpekleri öldüren yeniyetmeler olmalı.

Kuşhaneye varıyor ve dubalı köprüye açılan merdivenleri çıkıyor. Uzanıp vitray tavanı, turuncu kızıl göğü, yaklaşan geceyi seyrediyor.

Babasının onu kuşhaneye getirişini anımsıyor. Aşağıdaki banklarda dip dibe oturmuşlardı ve babası saatlerce farklı kuş türlerini, bu kuşların alışkanlıklarını, dişilerin ve erkeklerin renklerini, hangilerinin gece, hangilerinin gündüz öttüğünü, hangilerinin göç ettiğini anlatmıştı. Babasının sesi rengârenk bir pamuk gibiydi, yumuşacık, devasa ve çok güzel bir pamuk gibi. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı, daha doğrusu annesinin ölümünden beri hiç böyle çıkmamıştı babasının sesi. Köprüdeyken babası ona yanında kuşlar uçan kanatlı adam vitrayını gösterip gülümsemişti. "Herkes güneşe fazla yaklaştığı için düştüğünü söylüyor ama uçtu, anlıyor musun oğlum, uçabildi. Şayet birkaç saniyeliğine bile kuş olabildiysen düşmek önemli değildir," demişti.

Bir süre orada durup babasının söylediği bir şarkıyı ıslıkla çalıyor: Gershwin'den *Summertime*. Babası hep Ella Fitzgerald ve Louis Armstrong'un söylediği versiyonu çalardı. "En iyi yorumu bu, beni gözyaşlarına boğuyor," derdi. Bir gün annesiyle babasını Armstrong'un trompeti eşliğinde dans ederken görmüştü. İçerisi loştu, bir süre durup sessizce onları izlemişti. Babası annesinin yanağını okşamıştı ve henüz küçücük bir çocuk olan o bunun aşk olduğunu hissetmişti. Kelimelere dökemiyordu, o an yapamıyordu bunu ama gerçekliğini hissettiği her şeyde olduğu gibi tıpkı, tüm benliğinde duyumsamıştı.

Ona ıslık çalmayı öğretmeye niyetlenen kişi annesiydi ama o bir türlü beceremiyordu işte. Bir gün babasıyla yü-

rüyüşe çıkmışlardı ve o zaman babasından öğrenivermişti ıslık çalmayı. Annesinin tekrar öğretmeye çalışacağı zaman bildiğini belli etmemesini, sanki zorlanıyormuş gibi numara yapmasını ve ancak sonrasında düzgünce çalmasını salık vermişti babası. Annesinin yanında ıslık çalabildiğinde annesi neşe içinde zıplamış, onu alkışlamıştı. O günden sonra sefil ama mutlu bir trio misali hep beraber ıslık çaldıklarını hatırlıyor. Henüz bir bebek olan kız kardeşi onlara ışıl ışıl gözlerle bakar ve gülümserdi.

Ayağa kalkıyor, kül kabının kapağını açıyor ve külleri köprüden aşağı döküyor. Ağır ağır savruluşlarını izliyor. "Hoşça kal baba, seni özleyeceğim," diyor.

Aşağı iniyor, kuşhaneden çıkıyor ve çocuk parkına yürüyor. Çömelip kül kabını kumla dolduruyor. Çerçöp içinde bu kum ama temizleme zahmetine girmiyor.

Hamaklardan birine oturup bir sigara yakıyor. Sigarayı kabın içinde söndürüp kapağını kapatıyor.

Kız kardeşi bunu alacak işte: Adsız ve terk edilmiş bir hayvanat bahçesinin pis kumlarıyla dolu bir kap.

13

Eve kül saklama kabı bagajda dönüyor. Kız kardeşi defalarca aradı. Şimdi yine arıyor. Sabırsızca bakıyor o cep telefonunun ekranına. Hoparlöre alıyor:

"Merhaba Marcosçuğum, ama niye seni göremiyorum?"

"Araba kullanıyorum."

"Ha, tabii. Ne durumdasın?"

"İyi."

"Vedayı evde yapacağımı söylemek için aramıştım. En kolayı buymuş gibi geliyor bana."

O cevap vermiyor. Göğsündeki taş yerinden oynuyor, büyüyor.

"Senden kül kabını bugün ya da yarın getirmeni isteyecektim. Tabii ben de sana gelip alabilirim ama uzakta oturduğundan bu çok da pratik olmayacaktır, anlıyorsun değil mi?"

"Olmaz."

"Ne demek olmaz?"

"Olmaz işte. Ne bugün ne de yarın mümkün. Kabı ne zaman vereceğimi ben sana söyleyeceğim."

"Ama Marco..."

"Aması maması yok. Kül kabını canım ne zaman isterse o zaman getireceğim ve vedayı da bana hangi gün uygunsa o zaman yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Yani, üzgün olmanı anlıyorum elbette ama benimle böyle konuş..."

Telefonu kapatıyor.

14

Evine geç geliyor. Yorgun. Tüm gün cep telefonundan Jazmín'i izledi. Şu an uyuduğunu biliyor.

Odanın kapısını açmıyor.

Mutfağa gidip viski şişesini alıyor. Paraguay hamağına uzanıp viski içiyor. Gökyüzünde tek bir yıldız yok. Zifiri karanlık. Ateş böceği de yok. Sanki tüm dünya sessizliğe gömülmüş, dünyanın ışıkları sönmüş gibi.

Yüzüne vuran gün ışığıyla uyanıyor. Bir kenara atılmış boş şişeye bakıyor. Hareket edip de hamak hafif sallanıncaya dek nerede olduğunu anlamıyor.

Hamaktan yalpalaya yalpalaya kalkıyor ve çimlere oturuyor, sabah güneşi bedenini sarıyor. Başını ellerinin arasına alıyor. Başı ağrıyor. Çimlere uzanıp gökyüzüne bakıyor. Masmavi gökyüzü. Tek bir bulut bile yok, sanki kollarını uzatsa o maviliğe dokunabilecekmiş gibi, o kadar yakın sanki.

Rüya gördü, rüyasını çok net bir biçimde hatırlıyor ama düşünmek istemiyor, sadece o parıl parıl mavilikte kaybolmak istiyor.

Kollarını indiriyor, gözlerini yumuyor ve rüyasında gör-

düğü imgelerin, hissettiği duyguların, sanki bir filmmiş gibi, zihninde sahnelenmesine izin veriyor.

Kuşhanede. Geçiş'in daha yaşanmadığını biliyor; henüz her şey yerli yerinde ve sapasağlam. Etrafında koruyucu camlar olmayan asma köprüde duruyor. Tavana bakıyor ve vitraydaki uçan adam imgesini görüyor. Adam ona bakıyor. İmgenin canlı olması onu şaşırtmıyor ama milyonlarca kuşun kulakları sağır eden kanat çırpışlarını duyduğundan bakışlarını çeviriyor. Fakat etrafta tek bir kuş bile yok. Kuşhane boş. Yeniden adama, İkarus'a bakıyor, artık orada değil. Düştü diye geçiriyor içinden, düştü ama uçtu işte. Bakışlarını indiriyor ve köprünün etrafında, havada, sinek kuşları, kargalar, kızılgerdanlar, saka kuşları, kartallar, karatavuklar, bülbüller, yarasalar görüyor. Kelebekler de var. Ama hepsi de statik. Sanki cama dönüştürülmüşler, Urlet'in kelimeleri gibi tıpkı. Sanki şeffaf bir kehribarın içindeler. Havanın biraz daha yumuşadığını hissediyor ama kuşlar kımıldamıyor. Hepsi kanatlarını açmış duruyor ve ona bakıyor. Çok yakındalar ama ona uzaktaymış gibi geliyorlar; tüm mekânı, soluduğu tüm havayı kaplıyorlar. Bir sinek kuşuna yaklaşıp dokunuyor. Kuş yere düşüyor ve sanki camdan yapılmış gibi tuzla buz oluyor. Kanatları açık, hani neredeyse fosforlu mavi bir kelebeğe yaklaşıyor. Kanatları titreşiyor, kımıldıyor ama kelebek hareketsiz. İki eliyle, zarar vermemeye özen göstererek, kavrıyor kelebeği. Kelebek toza dönüşüyor. Bir bülbüle yaklaşıyor, tam dokunacakken vazgeçiyor. Parmağını hemen önündeki bülbüle değdirmiyor, çünkü çok güzel buluyor bülbülü, zarar vermek istemiyor. Bülbül kımıldıyor, hafif hafif

kanat çırpıyor ve gagasını aralıyor. Ötmüyor, bağırıyor. Ciyak ciyak ve çaresizce bağırıyor. Nefret dolu bir çığırtı bu. O gidiyor, koşuyor, kaçıyor. Kuşhaneden çıkıyor, hayvanat bahçesi karanlık ama gözüne insan siluetleri ilişiyor yine de. Bu insanların kendisi olduğunu ve sonsuza dek yinelendiğini fark ediyor. Hepsinin ağzı açık, hepsi çıplak. Bir şey söylediklerini biliyor ama mutlak bir sessizlik hâkim ortama. İçlerinden birine yaklaşıp sarsıyor onu. Konuşsun istiyor, kımıldasın istiyor. Adam, yani kendisi, çıldırtıcı bir yavaşlıkta hareket ediyor ve bunu yaparken geri kalanları öldürüyor. Bir tokmakla vurmuyor onlara, onları boğazlamıyor, bıçaklamıyor. Sadece onlarla konuşuyor ve onlar, yani kendisi, bir bir yere düşüyor. Sonra o adam, yani kendisi, yanına gelip ona sarılıyor. Öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyor ve kollarından kurtulmayı başarıncaya dek debeleniyor. Adam, yani kendisi, ona yaklaşmaya ve kulağına bir şey söylemeye çalışıyor ama o koşarak kaçıyor çünkü ölmek istemiyor. Koşarken göğsündeki taşın sallandığını ve kalbine çarptığını hissediyor. Hayvanat bahçesinden çıkıp bir ormana giriyor. Ağaçlarda insan gözleri, elleri, kulakları ve bebekler asılı. Bebeklerden birini almak üzere ağaçlardan tekine tırmanıyor ama bebeğe ulaşmayı, bebeği kollarına almayı başardığında bebek yok oluyor. Başka bir ağaca tırmanıyor ve bebek siyah bir dumana dönüşüyor. Başka bir ağaca tırmanıyor ve kulaklar bedenine yapışıyor. Sanki birer sülükmüş gibi çıkarmaya çalışıyor kulakları ama derisini koparıyorlar. Ağaçtaki bebeğe ulaştığında bebeğin insan kulaklarıyla kaplı olduğunu ve artık nefes almadığını görüyor. Bunun üzerine kükrüyor,

uluyor, gaklıyor, böğürüyor, havlıyor, miyavlıyor, gıdaklıyor, kişniyor, anırıyor, vaklıyor, mölüyor, ağlıyor.

Gözlerini açıyor ve sadece göz kamaştırıcı göğü görüyor. İşte o zaman gerçekten bağırıyor.

15

Gitmesi gerek. Jazmín'e su ve yemek bırakıyor. Kapıyı açmasıyla kadının ona sımsıkı sarılması bir oluyor. Epeydir onu bu kadar yalnız bırakmamıştı. Çabuk bir öpücük konduruyor, şiltelerin üstüne oturtuyor ve ardından kapıyı kilitliyor.

Arabaya biniyor. Valka Laboratuvarı'na gitmesi gerek. Cep telefonundan Krieg'i arıyor.

"Selam Marcos. Mari'den öğrendim. Çok üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Laboratuvara gitmene gerek yok. Arayıp daha sonra geleceğini söyleyebilirim."

"Gideceğim ama bu son olacak."

Krieg'in sessizliği ağır. Kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık değil.

"Katiyen olmaz. Senin gitmen lazım."

"Bugün gideceğim işte. Ama sonra bu iş için başka birini eğiteceğim."

"Anlamıyorsun. Laboratuvar en iyi müşterilerimden biri, dolayısıyla da bu iş için en iyi adamıma ihtiyacım var."

"Gayet iyi anlıyorum. Bir daha gitmeyeceğim."

Krieg bir süre hiçbir şey demiyor.

"Neyse, içinde bulunduğun koşulları düşününce, belki de bunu konuşmanın sırası değil şimdi."

"Bence tam sırası, bu son gidişim olacak, aksi takdirde yarın istifamı vereceğim."

"Ne? Hayatta olmaz Marcos. Kimi istiyorsan eğit. İstediğin zaman başla. Bu konu burada kapanmıştır. İstediğin kadar dinlen. Daha sonra yine konuşuruz."

Hiçbir şey demeden kapatıyor telefonu o. Doktor Valka'dan ve onun korku laboratuvarından nefret ediyor.

Laboratuvara girebilmek için kimliğini vermesi, birtakım belgeler imzalaması gerekiyor, retina taraması yapılıyor, üzerinde kamera ya da laboratuvardaki deneylerin gizliliğini ihlal edecek herhangi bir şey olup olmadığını görmek üzere özel bir odada aramadan geçiyor.

Bir güvenlik görevlisi ona doktorun kendisini beklediği kata kadar eşlik ediyor. Normalde bu işi yapmıyor olmalı, yani bir et işleme tesisi çalışanlarıyla en iyi numuneleri seçmeleri için konuşmuyor olmalı ama Doktor Valka, sürekli "Numuneler her şeydir, başarılı olmak istiyorsam titiz olmalıyım," diyen, saplantılı ve mükemmeliyetçi bir kadın. Elde etmesi en zorları olan bsn numuneler talep ediyor ondan. Genetiği değiştirilmiş olanları hiç düşünmeden eliyor. Uzuvların tam ölçüsü, gözlerinin bitişik veya ayrık, alınlarının basık, görme yetilerinin gelişmiş olması, yaralarının hızlı veya yavaş iyileşmesi, kulaklarının büyük ya da küçük olması gibi fazlasıyla gülünç taleplerde bulunuyor ve olağandışı isteklerini karşılamak üzere geldiği her seferinde liste değişiyor. Şayet bir numune taleplerini karşılamıyorsa doktor onu iade ediyor ve kendisine vakit ve nakit kay-

bettirdiği için genel bir indirim istiyor. Tabii o artık hataya mahal bırakmıyor.

Her defasında mesafeli bir şekilde selamlaşıyorlar. O, kadına elini uzatıyor ama Doktor Valka anlamıyormuş gibi bakıp selama benzer bir baş hareketi yapıyor.

"Nasılsınız Doktor Valka?"

"Yaptığım araştırma ve ortaya koyduğum yenilikler sebebiyle var olan en prestijli ödüllerden birine layık görüldüm, dolayısıyla iyiyim."

O hiçbir şey söylemiyor. Sadece bunun Doktor Valka'yı son görüşü, sesini son duyuşu, bu binaya son gelişi olduğunu geçiriyor aklından. Kendisini tebrik etmediğinden ve kadın da haliyle bir tebrik beklediğinden, "Efendim?" diye soruyor.

"Bir şey demedim."

Şaşkın şaşkın bakıyor Doktor Valka. Başka bir zaman olsa tebrik ederdi kendisini muhakkak.

"Valka Laboratuvarı'nda yaptığımız iş hayati önem taşıyor çünkü bu numuneler üzerinde uyguladığımız deneyler bambaşka sonuçlar veriyor. Hayvanlarla hiçbir zaman başaramayacağımız çok mühim ilerlemeler kaydettik. Bizler numunelerin idaresi konusunda farklı ve gelişkin bir anlayış sunuyor ve iş protokolümüzü katı bir disiplinle uyguluyoruz."

Doktor Valka, her zamanki gibi, bir pazarlama ekibine yönelik bir söylev veriyor; hiç durmadan püsküren bir yanardağın lavlarına benziyor kelimeleri ama soğuk ve yapışkan bir lav bu. İnsanın bedenine yapışıp kalan kelimeler bunlar; onun bu durum karşısında hissettiği tek şey tiksinti oluyor.

"Efendim?" diye soruyor doktor çünkü monoloğun bir yerinde ondan bir yanıt bekliyordu, ne ki istediği yanıtı alamayacak; kadını dinlemeyi bıraktı çoktan.

"Bir şey demedim."

Kadın şaşkınlıkla bakıyor ona. O hep dikkatli biri olmuş, söylediklerini dinlemiş ve tam da ilgisini belli edecek şekilde konuşmuştur çünkü. Doktor Valka ona asla iyi misin demeyecek, bir terslik olup olmadığını sormayacak, ne de olsa karşısındaki kişi kendisinin bir yansıması yalnızca, başarıları üzerine konuşabilmesini sağlayan bir ayna.

Kadın doğruluyor. O her zamanki turu, ilk zamanlarda öğürmesine, karnının ağrımasına, kâbus görmesine sebep olan turu yapacak. Bir anlamı yok aslında bu turun; ona sadece sipariş listesini vermesi ve en zor olanları açıklaması yeterli esasında. Ama Doktor Valka en uygun örnekleri getirmesi için onun her bir deneyi bütünüyle kavramasını istiyor.

Doktor Valka bastonuna tutunup ayağa kalkıyor. Birkaç yıl önce numunelerden biriyle bir aksilik yaşamıştı. Şu kadarı biliniyor: Yardımcılardan biri dikkatsiz davranıp kafesi aralık bırakmıştı. Gece geç saatlere kadar çalışan doktor rutin kontrollerini yapmaya gitmiş ve numune ona saldırıp bacağının bir bölümünü yemişti. O asistanının dikkatsiz davranmadığını, intikam aldığını düşünüyor çünkü Valka bitmek bilmeyen talepleriyle, çalışanlarına kötü davranmasıyla, kırıcı yorumlarıyla nam salmış bir kadın, ama işte laboratuvarı var olan en büyük ve en prestijli laboratuvar olduğundan insanlar ona katlanıyorlar, ta ki bir gün katlanamaz oluncaya dek tabii. Başlarda arkasından "Doktor Mengele" diye bahsedildiğini biliyor mesela, gelgelelim za-

manla insanlar üzerinde deney yapmak da olağan bir şeye dönüştü ve Valka ödül üstüne ödül kazanmaya başladı.

Yalpalaya yalpalaya yürürken bir yandan da konuşuyor. Sanki ağzından dur durak bilmeden çıkan sözcüklere tutunma ihtiyacı duyuyormuş gibi bir hali var. Hep aynı söylemleri yineliyor: Bu çağda bile bir kadın ve bir profesyonel olmak ne kadar da zormuşmuş, insanlar hâlâ ona önyargılı davranıyormuşmuş, insanların, sırf erkek olduğu için laboratuvarın yöneticisi zannettiği asistanı yerine kendisini selamlamasını daha yeni yeni başarmışmış, bir aile kurmamayı seçmişmiş ama toplum ona bunun bedelini ödetiyormuşmuş çünkü insanlar hâlâ kadınların birtakım biyolojik görevleri yerine getirmekle yükümlü olduğunu düşünüyormuşmuş, hayatındaki en büyük başarısı önüne bakmak ve asla pes etmemekmiş, erkek olmak çok daha kolaymışmış ama onun ailesi burasıymış, laboratuvarmışmış da kimse bunu anlamıyormuşmuş, gerçekten anlamıyorlarmışmış, yaptığı tıbbı geliştirmekmişmiş ama insanlar hâlâ giydiği ayakkabılar feminen mi, kuaföre gidecek vakti olmadığından dip boyası mı geldi ya da kilo mu aldı, bunlarla ilgileniyormuşmuş.

Söylediği her şeye katılıyor o, ama kelimelerine tahammül edemiyor işte; artlarında yapışkan bir iz bıraka bıraka sürünen, kıvrıla kıvrıla ilerleyip üst üste yığılan, çürüyen ve havayı leş kokusuyla kirleten minicik iribaşlar gibi kelimeleri.

Cevap vermiyor çünkü pek az kadın çalışanı olduğunu, içlerinden biri hamile kaldığı takdirde söz konusu kadını görmezden gelip küçümsediğini de biliyor.

Doktor Valka kafeslerden birini işaret ediyor ve bu numunenin eroin bağımlısı olduğunu, bağımlılığın sebeplerini

araştırmak için o numuneye yıllardır eroin tedarik ettiklerini söylüyor. "Ehliyetsizleştirdiğimizde beynini inceleyeceğiz," diyor. Ehliyetsizleştirmek diye düşünüyor o, dehşeti sükûtla geçiştiren bir sözcük daha.

Doktor Valka konuşmayı sürdürüyor ama o artık dinlemiyor. Gözleri olmayan, bağlı oldukları tüplerden mütemadiyen nikotin soluyan, kafalarına, kafataslarına geçirilmiş aletler takılı, açlıktan ölmek üzereymiş gibi duran, tüm bedeninden kablolar sarkan numuneler görüyor; dirikesim yapan, numunelerin kollarındaki derileri anestezi yapmadan yolan asistanlar, zeminden elektrik verildiğini bildiği kafeslerde kalan örnekler görüyor. Et işleme tesisinin buradan daha iyi olduğunu geçiriyor aklından, hiç değilse ölümün daha hızlı olduğunu.

Bir salondan geçerken masanın üzerindeki numune ilişiyor gözüne. Göğüs kafesi açılmış, kalbi atıyor. Etrafına birkaç kişi toplanmış, onu inceliyor. Doktor Valka pencereden bakakalıyor. Organların işleyişini canlı ve bilinçli numuneler üzerinden gözlemleyebilmenin muhteşem olduğunu söylüyor ona. Acıdan bayılmaması için hafif bir sakinleştirici verdiklerinden bahsediyor ve, "Atan şu kalp ne kadar da güzel!" diyor coşkuyla. "Muhteşem değil mi ama?"

O cevap vermiyor.

"Efendim?" diye soruyor kadın.

"Bir şey demedim," diyor yine ama bu kez gözlerinin içine bakıyor biraz bıkkın ve sabırsız bir edayla.

Hiçbir şey söylemeden baştan ayağa süzüyor Doktor Valka onu. Otorite kurma çabası barındıran bir bakış bu ama o görmezden geliyor. Doktor Valka, sanki onun ka-

yıtsızlığı karşısında ne yapacağını bilemiyormuşçasına onu yeni, daha önce hiç girmediği bir salona götürüyor. Kafeslerde dişiler ve yavruları var. Dişinin cansızmış gibi gözüktüğü ve iki üç yaşlarındaki bir bebeğin durmaksızın ağladığı bir kafesin önünde duruyorlar. Çocuğun tepkilerini ölçmek için anneyi uyuşturduklarını söylüyor.

"Bunun ne mantığı var? Tepkisinin ne olacağı aşikâr değil mi?" diye soruyor.

Kadın bir şey söylemiyor ve bastonunu yere vura vura, her adımını işaretleye işaretleye, öfkesini bastıra bastıra yürümeye devam ediyor. Kadının sabırsızlanıyor olması umurunda değil ama kadın da tüm kabalıkları karşısında onun vereceği tepkiyi kestiremiyor.

O, kadının Krieg'e şikâyet edeceğini biliyor ve bunu da umursamıyor. Hatta şikâyet etmesi daha bile iyi diye düşünüyor. Böylece bir daha buraya gelmemeyi garantilemiş olurum.

Daha önce gördüğünü hatırlamadığı yeni bir salondan geçiyorlar. İçeri girmiyorlar. Pencerelerden içeride, kafeslerin içinde hayvanlar olduğunu görüyor. Köpekler, tavşanlar ve bir iki kedi ilişiyor gözüne. Bunun üzerine, "Virüse bir çare mi arıyorsunuz?" diye soruyor. "İçeride hayvanlar var da, o yüzden sordum. Hayvanları burada tutmak tehlikeli değil mi?"

"Burada yaptığımız her şey gizli. Bu laboratuvara ayak basan her yabancı bu nedenle bir gizlilik anlaşması imzalıyor zaten."

"Evet, elbette."

"Sadece bana getirebileceğiniz numunelerin kullanılacağı deneylerden bahsedelim isterim."

Doktor Valka hiçbir zaman adıyla hitap etmiyor ona, adını aklında tutmak gibi bir gayesi yok. Kafese tıkılmış hayvanların göstermelik bir şey olduğundan şüpheleniyor o. Hayvanları inceleyen, çare arayan birileri olduğu sürece virüs de gerçek oluyor zira.

"Kimsenin bir çare bulamaması garip, öyle değil mi? Laboratuvarlar bu kadar gelişmişken, böylesi çığır açıcı deneyler yapılırken..."

Doktor ona bakmıyor, yanıt bile vermiyor ama o kadının boğazındaki küçük iribaşların patlamak üzere olduğunu hissediyor.

"Güçlü numunelere ihtiyacım var. Gel bak, göstereyim."

Onu başka bir kattaki bir salona götürüyor; hepsi de erkek olan örnekler araba koltuğuna benzer koltuklarda oturuyor. Hareketsiz duruyorlar, başlarında metal çubuklardan oluşan, kare bir yapı iskelesini andıran bir tür kask var. Asistanlardan biri bir düğmeye basıyor ve kask, numunenin kafasını bir tür gösterge tablosuna vura vura büyük bir hızla dönmeye başlıyor, gösterge tablosu bu darbelerin sayısını, hızını ve etkisini kaydediyor. Kimi örnekler cansız gibiler; asistanlar onları uyandırmaya çalıştıklarında tepki vermiyorlar, diğerleri aval aval, yüzlerinde acı dolu bir ifadeyle bakıyor. Valka, "Araba kazalarının simülasyonunu yapıyoruz ve daha güvenli araçlar inşa etmeleri için bilgi topluyoruz. Bu yüzden güçlü erkek numunelere ihtiyacım var, çeşitli deneylere dayanabilmeleri için," diyor.

Yaptıkları işin ne kadar da harika olduğunu, hayat kurtarabilecek bir iş yaptıklarını ya da benzeri bir şeyler duymak istediğini biliyor ama sadece göğsünü sıkıştıran taşı hissediyor.

Bir asistan gelip doktora imzalaması için bir belge veriyor.

"Ne bu şimdi? Bunu şimdi mi imzalayacağım? Neden daha önce getirmedin?"

"Getirdim ama sonra getirmemi söylediniz."

"Ne biçim yanıt bu. Sana sonra diyorsam o şimdidir, hele de bu kadar önemli bir şey söz konusuyken. Sana düşünesin diye para ödüyorum. Hadi hadi."

O Doktor Valka'ya bakmıyor ama kadın ona hitaben, "Bu insanların beceriksizliğinin haddi hesabı yok," diyor.

Yanıt vermiyor, bu kadınla çalışmak kesinlikle delirtici olmalı diye geçiriyor aklından. "Sonra"nın sonra demek olduğunu, çalışanlar hakkında kötü konuşmanınsa onun vefasız bir patron gibi gözükmesine yol açtığını söylemek isterdi. Kafasında ölçüp biçtikten sonra, "Beceriksizlik mi? Onları işe alan siz değil misiniz?" diyor.

Kadın öfkeyle bakıyor ona.

Soğuk ve yapışkan volkanik lavın her an patlayabileceğini hissediyor. Ama kadın derin bir nefes alıp, "Gidebilirsin. Listeyi doğruca Krieg'e yollayacağım," diyor.

Bunu bir tehdit gibi söylüyor ama o üzerinde durmuyor. Daha bir sürü şey söylemek isterdi kadına ama gülümseyerek bir baş selamı veriyor, ellerini pantolon ceplerine atıyor ve arkasını dönüyor. Hiddetle zemine inen baston sesleri yavaş yavaş uzaklaşırken koridorda ıslık çala çala yürüyor o.

16

Tam arabaya binerken eski karısı arıyor.

"Merhaba Marcos. Görüntü pikselli. Merhaba, beni duyuyor musun, beni görebiliyor musun?"

"Merhaba Cecilia. Evet, merhaba. Duyuyorum ama pek net değil."

"Marc."

Hat kesiliyor. Bir süre araba kullandıktan sonra durup kadını geri arıyor.

"Merhaba Cecilia. İyi çekmeyen bir yerdeydim de."

"Babanı yeni öğrendim. Nelly aradı. Nasılsın? Görüşelim ister misin?"

"İyiyim. Teşekkür ederim ama yalnız kalmayı tercih ediyorum."

"Anlıyorum. Bir veda yapacak mısın?"

"Marisa yapacak."

"Tabii ya, tam ona göre bir hareket. Geleyim ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben gidecek miyim, onu bile bilmiyorum."

"Seni özlüyorum, biliyor musun?"

O bir şey demiyor. Cecilia annesine gittiğinden beri ilk kez onu özlediğini söylüyor.

"Farklı, tuhaf görünüyorsun," diye devam ediyor kadın.

"Aynıyım."

"Bir süredir daha mesafelisin."

"Eve dönmek istemiyorsun. Hayat boyu seni bekleyeyim mi istiyorsun?"

"Hayır ama konuşalım istiyorum."

"Biraz daha rahat bir anımda seni arayayım, tamam mı?"

Ne olup bittiğini anlayamadığı ya da kendini aşan bir durum olduğu zamanlarda nasıl bakarsa yine öyle bakıyor ona. Tetikte olduğunu gösteren ama hüzünlü bir bakış bu, hani şu eski sepya fotoğraflardakilere benzer bir bakış.

"Tamam, nasıl istersen. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda haber ver Marcos."

"Tamam. Kendine iyi bak."

Eve geliyor. Jazmín'e sarılıyor ve kulağına *Summertime*'ı çalıyor ıslıkla.

17

Kız kardeşi babasının vedasını planlamak için defalarca aramıştı. Her şeyle kendisinin ilgileneceğini, hatta "masrafları bile" kendisinin karşılayacağını üzerine basa basa söylemişti. Bunu duyunca önce gülmüş ama hemen ardından kız kardeşini bir daha asla görmek istemediğini geçirmişti içinden.

Erken kalkıyor; vakitlice şehirde olması gerekiyor. Bir yerini incitmemesi için Jazmín'le beraber yıkanıyor. Odasını hazırlıyor, temizliyor, saatlerce yetecek kadar yemek ve su bırakıyor. Nabzını ve tansiyonunu ölçüyor. Hamile olduğunu öğrendikten sonra ilkyardım çantası ve hamilelikle ilgili kitaplar almış, et işleme tesisinden, daha sonra av bölgelerine gönderilen, gebe dişilerin durumunu kontrol etmek için kullanılan portatif bir ultrason cihazı getirmiş, Jazmín'le ilgilenebilmek ve durumunu takip edebilmek için kendi kendini eğitmişti. İdeal çözümün bu olmadığının farkında ama başka şansı yok, zira bir uzman çağıracak olursa hamileliği bildirmek ve suni döllenme belgelerini göstermek zorunda.

Takım elbise giyip çıkıyor.

Araba kullanırken kız kardeşi yeniden arıyor.

"Marcosçuğum. Geliyor musun? Seni neden göremiyorum?"

"Araba kullanıyorum."

"Ha, tamam. Ne zaman geliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"İnsanlar gelmeye başladı bile. Kül saklama kabı burada olsun istiyorum, anlıyorsun ya? Kül kabı olmadan bunların bir anlamı yok çünkü."

Bir şey demeden kapatıyor. Kız kardeşi yeniden arıyor ama bu sefer telefonu hepten kapatıyor. Hızını düşürüyor. Acele etmeyecek.

Kız kardeşinin evine geliyor. Ellerinde şemsiyeler olan bir grup insanın içeri girdiğini görüyor. Arabadan iniyor, gümüş kül saklama kabını bagajdan çıkarıyor. Kolunun altına sıkıştırıyor kabı. Zili çalıyor, kapıyı kız kardeşi açıyor.

"Nihayet. Telefonuna bir şey mi oldu? Aradım ama ulaşamadım."

"Kapadım. Al sana kap."

"Geç, geç, içeri geç. Yine şemsiyesiz gelmişsin. Ölmek mi istiyorsun?"

Kız kardeşi bunu söylerken bir yandan da göğe bakıyor. Sonra kabı alıyor.

"Zavallı babam. Onca fedakârlıkla geçen bir hayat. En nihayetinde hepimiz bir hiçiz işte."

Kız kardeşine bakıyor ve bir tuhaflık seziyor. Bir daha bakıyor ve makyaj yapmış, kuaföre gitmiş olduğunu, dar siyah bir elbise giydiğini fark ediyor. Hani öyle çok abartılı, bütünüyle saygısızlık ediyormuş gibi görünmesine yol açan bir hali yok belki ama hiç kuşkusuz ev sahibi olduğu bu etkinlikte çalım satmasına yeterli yine de.

"İçeri geç. Kendine yiyecek, içecek bir şeyler al."

Salona geçiyor; davetliler yemek masasının etrafında toplanmış. Masayı bir duvara dayamışlar, üzerini herkesin istediğini alabilmesi için çeşit çeşit yiyecekle donatmışlar. Kız kardeşi kül saklama kabını kristale benzeyen şeffaf bir kutunun olduğu küçük bir masaya götürüyor. İnsanların babasına duyduğu saygıyı görebilmeleri için kabı bu kutunun içine özenle ve tumturaklı bir edayla yerleştiriyor. Hemen yanında sırayla babasının farklı farklı fotoğraflarını gösteren dijital bir fotoğraf çerçevesi, bir vazo dolusu çiçek, içinde, üzerlerinde babasının fotoğrafının, doğum ve ölüm tarihlerinin yer aldığı yadigârlar olan bir sepet var. Babasının fotoğraflarına rötuş yapılmış. Babasının kız kardeşiyle ve ailesiyle fotoğraf çekildiğini hatırlamıyor, ayrıca torunlarıyla kucaklaştığına dair herhangi bir anısı da yok, zira torunları hiçbir zaman geriatri merkezine onu ziyaret etmeye gitmedi. Başka bir fotoğrafta kız kardeşi ve babası yer alıyor; hayvanat bahçesindeler. İşte o günü hatırlıyor; kız kardeşi henüz bir bebekti. Onu silip kendi görüntüsünü eklemiş babasının yanına. İnsanlar kız kardeşinin yanına gidiyor, kadını teselli ediyorlar. Kız kardeşi bir mendil çıkarıp olmayan gözyaşlarını kuruluyor.

Kimseyi tanımıyor. Aç da değil. Bir koltuğa çöküp insanları izlemeye koyuluyor. Baştan ayağa siyahlar içindeki yeğenleri bir köşede durmuş cep telefonlarıyla oynuyor. Onu görüyor ama selam vermiyorlar. Onun da onlarla konuşmak gibi bir arzusu yok zaten. İnsanlar sıkılmış görünüyorlar. Masadaki yiyeceklerden yiyor, kısık sesle konuşuyorlar. Uzun boylu, takım elbiseli, bir avukata ya da muhasebeciye benzeyen bir adamın başka birine, "Son

zamanlarda et fiyatları çok düştü. Özel biftek iki ay önce bilmem ne kadarken şimdi çok daha ucuz. Bu düşüşü Hindistan'ın özel et satışına ve ihracatına resmen katılmasına bağlayan bir makale okudum; eskiden Hindistan'da özel et yasaktı ama şimdi çok ucuza satıyorlar," dediğini duyuyor.

Başka, kel, akılda kalacak bir yüzü olmayan bir adam gülüyor ve, "Ee tabii, milyonlarca kişiler ne de olsa. Umarım birbirlerini yerler de fiyatlar dengelenir," diyor. Yaşlıca bir kadın kül saklama kabının önünde durup babasının fotoğrafına bakıyor. Yadigârlardan birini alıp inceliyor. Kokluyor ve yeniden sepetin içine atıyor. Kadın duvarda, babasının birbiri ardına beliren sahte fotoğraflarının gösterildiği dijital çerçevenin çok yakınında bir hamamböceği görüyor. Korkup oradan uzaklaşıyor. Hamamböceği yadigâr sepetine giriyor.

Babasının kuşlara bayıldığını, karısını tutkuyla sevdiğini ve karısı öldüğü zaman içinde bir şeylerin sonsuza dek söndüğünü onun dışında bilen kimse yok burada.

Kız kardeşi kısa ve hızlı adımlarla bir o yana bir bu yana gidip insanlarla ilgileniyor. Birine, "Bin Kesikle Ölüm yöntemini esas alıyoruz. Evet, kısa süre önce yayımlanan kitaptan. Elbette, *best-seller* zaten. Ben hiç bilmiyorum, asıl kocam ilgileniyor," diyor. Kız kardeşi bu Çin işkencesi hakkında ne biliyor olabilir ki? Konuşmanın gerisini de duyabilmek için ayağa kalkıp yanlarına yaklaşıyor ama kız kardeşi mutfağa gidiyor. Üzeri yemek dolu masaya yanaştığında gümüş bir tepside fileto doğranmış bir kol görüyor. Şüphesiz fırında pişirilmiş olan bu kolun etrafı marul yapraklarıyla ve küçük Hint lotusları gibi kesilmiş turplarla süslenmiş. İnsanlar tadına bakıp, "Çok lezzetli. Ne kadar

da taze. Marisa ne kadar da iyi bir ev sahibesi. Babasını sevdiği belli," diyorlar. Bunun üzerine soğuk hava odasını hatırlıyor.

Mutfağa doğru giderken koridorda kız kardeşiyle karşılaşıyor.

"Nereye Marcosçuğum?"

"Mutfağa."

"Ne diye mutfağa gidiyorsun ki? Ne istiyorsan ben getireyim."

Cevap vermiyor ve yürümeye devam ediyor. Kız kardeşi kolundan tutuyor ama sonra salondan kendisine seslenen biri konuşmak üzere yanına doğru gelince bırakıyor.

Mutfağa giriyor o. Ekşi ama uçucu bir koku tokat gibi çarpıyor yüzüne. Soğuk hava odasının kapısına doğru yürüyor. Başını içeri uzatıyor ve içeride kolu olmayan bir besi hayvanı görüyor. Kendine bir dişi bulmuş orospu, diye geçiriyor içinden. Şehir hayatında evde bir besi hayvanı olması kişiye itibar sağlayan bir statü göstergesi. Besi hayvanına daha bir dikkatli bakıyor ve bir bsn olduğunu fark ediyor; kimi harfleri seçebiliyor. Bir kenarda, tezgâhta bir kitap görüyor. Kız kardeşinin evinde kitap mitap olmaz. Kitabın başlığı *Evcil besi hayvanlarında bin kesikle ölüm yöntemi uygulama rehberi.* Üzerinde kırmızı ve kahverengi lekeler var. Kusacak gibi oluyor. Elbette, diye geçiriyor aklından, verdiği her davette biraz biraz kesecek, ayrıca herkes bundan bahsettiğine göre bu bin kesikle ölüm yöntemi moda olmalı. Aile arasında bin yıllık bir Çin işkencesine dayanan bir yöntemle soğutma odasındaki bir canlıyı kesiyorlar. Besi hayvanı kederle bakıyor ona. O, kapıyı açmaya çalışıyor ama kilitli.

"Ne yapıyorsun?"

Elinde boş bir tepsiyle durmuş ona bakan ve sağ ayağını zemine vuran kız kardeşi soruyor bunu. Dönüp kız kardeşine bakıyor. Göğsündeki taş parçalara ayrılacakmış gibi hissediyor.

"Midemi bulandırıyorsun."

Kadın şaşkınlık içinde ve öfkeyle bakıyor ona.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin, hele de bugün? Ayrıca son zamanlarda neyin var senin? Yüzün allak bullak."

"Neyim olduğunu söyleyeyim: İkiyüzlü bir kız kardeşim ve beş para etmez iki çocuğu var."

Bu hakaretine kendi de şaşırıyor. Kadın gözlerini belertiyor, ağzı açık kalıyor. Birkaç saniye yanıt vermiyor.

"Babam nedeniyle stresli olmanı anlıyorum ama bana, hem de kendi evimde, bu şekilde hakaret edemezsin."

"Kendine ait bir düşüncen olmadığını, tek yaptığının sana dayatılan normlara uymak olduğunu anlıyor musun peki? Ya tüm bu yaptıklarının boş şeyler olduğunu anlıyor musun? Gerçekten herhangi bir şey hissedebilir misin merak ediyorum. Babamı hiç sevdin mi acaba?"

"Bence veda töreni düzenlemek gayet yerinde bir davranış, değil mi? Babam için en azından bu kadarını yapabiliriz."

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

Mutfaktan çıkıyor, kız kardeşi de peşi sıra ilerliyor, gidemezsin diyor, insanlar ne düşünür sonra, şu an kül kabını alamazsın, hiç değilse bu kadarını yapabilirsin, içerisi Esteban'ın iş arkadaşlarıyla dolu, patronu da burada, onu bu şekilde utandıramazsın. Duruyor, kız kardeşini kolundan tutuyor ve kulağına, "Eğer askıntı olmaya devam edersen hepsine babam konusunda bana hiçbir zaman yardım et-

mediğini anlatırım, anladın mı?" diyor. Kız kardeşi korkuyla bakıyor ona ve birkaç adım uzaklaşıyor.

Evin kapısını açıp çıkıyor. Kız kardeşi elinde kül kabıyla peşinden koşuyor. Tam arabanın kapısını açmak üzereyken yetişiyor ona.

"Kabı al Marcosçuğum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden kız kardeşine bakıyor. Arabaya biniyor ve kapıyı kapatıyor. Kız kardeşi ne yapacağını bilemez bir halde öylece kalakalıyor ama sonra şemsiyesiz dışarı çıktığını fark ediyor. Dehşet içinde gökyüzüne bakıyor ve eliyle başını örterek koşa koşa eve dönüyor.

Kontağı açıp yola koyuluyor o, ama öncesinde kız kardeşinin adsız ve terk edilmiş hayvanat bahçesinin kirli kumlarıyla dolu kül kabıyla eve girdiğini görüyor.

18

Evine doğru yola koyuluyor. Hızlanıyor ve radyoyu açıyor.

Cep telefonu çalıyor, arayan Mari. Şaşırıyor çünkü babasının vedasında olduğunu biliyor Mari, biliyor çünkü, vedaya davet edilebilsin diye, irtibat kişileri listesini kız kardeşine vermek için onu arayıp izin istedi. O tabii ki vermedi ve Mari'ye tanıdık bir yüz görmek istemediğini söyledi.

"Merhaba Mari. Ne oldu?"

"Et işleme tesisine gelmen gerek. Sırası olmadığını biliyorum, kusura bakma, ama baş edemediğimiz bir durumla karşı karşıyayız. Lütfen hemen gel."

"Sorun ne peki?"

"Açıklayabileceğim bir şey değil, görmen lazım."

"Yakınlardayım, eve dönüyordum. On dakikaya oradayım."

Hızlanıyor. Mari'nin hiç bu kadar endişeli bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştı daha önce.

Varmak üzereyken, uzaktan, yolun ortasında duran bir kamyon görüyor sanki. Tesise birkaç kilometre kaldığındaysa asfaltta kan lekeleri görüyor. Biraz daha yaklaştığında gözlerine inanamıyor.

Kafesli kamyonlardan biri yol kenarına devrilmiş, parçalanmış. Kapılar ya çarpmanın etkisiyle ya da öncesinde kırılmış. Ellerinde palalar, sopalar, bıçaklar, ipler olan leşçillerin tesise taşınan besi hayvanlarını öldürdüğünü görüyor. Çaresizliği, açlığı görüyor, öfkeli bir delilik görüyor, derin bir hınç, cinayet görüyor, bir leşçilin canlı bir besi hayvanının kolunu kestiğini görüyor, bir diğerinin koşup sanki bir danaymışçasına, kaçan bir besi hayvanına kement atmaya çalıştığını görüyor, sırtlarında bebekleri olan kadınların uzuvları, elleri, ayakları kesip biçtiklerini görüyor, iç organlarla dolu asfaltı görüyor, beş altı yaşlarında bir çocuğun bir kolu sürüklediğini görüyor. Deli deli bakan ve yüzü kan içindeki bir leşçil ona bağıra çağıra bir şeyler söyleyip de palasını havaya kaldırdığında gaza basıyor.

Göğsündeki taş parçalarının tüm bedeninde dolaştığını hissediyor. Yakıyor parçalar, hepsi birer ak kor.

Tesise giriyor. Mari, Krieg ve birkaç çalışan olup bitenleri izliyor. Mari koşarak yanına geliyor ve ona sarılıyor.

"Ah, özür dilerim Marcos, çok özür dilerim ama bu delilik. Daha önce leşçillerle hiç böyle bir şey yaşanmamıştı."

"Kamyon devrildi mi yoksa devirdiler mi?"

"Bilmiyoruz. Ama en kötüsü bu değil."

"En kötüsü ne Mari, bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Luisito'ya, şoföre, saldırdılar. Yaralıydı ve zamanında dışarı çıkamadı. Onu öldürdüler! Marcos, onu öldürdüler!"

Mari ona sarılıyor, gözyaşlarına hâkim olamıyor.

Krieg yanlarına geliyor ve onunla tokalaşıyor.

"Babana üzüldüm. Seni aradığımız için kusura bakma."

"İyi yaptınız."

"Bu musibetler Luisito'yu öldürdü."

"Polisi aramak lazım."

"Aradık bile. Bakalım bu sıçtığımın yabanileri nasıl zapt edilecek."

"Haftalarca yetecek kadar etleri var, yani isterlerse."

"Bizimkilere ateş etmelerini ama kimseyi öldürmemelerini söyledim, korkutma amaçlı yani."

"Ne oldu peki?"

"Hiçbir şey. Sanki trans halinde gibiydiler. Vahşi canavarlara dönüşmüş gibi."

"Ofiste konuşalım. Ama önce Mari'ye bir çay yapacağım."

İçeri geçiyorlar. Mari'ye sarılıyor, Mari durmadan ağlıyor ve tüm şoförler arasında Luisito'nun en sevdiği şoför, çok iyi bir çocuk olduğunu, daha otuzunu bile doldurmadığını, sorumluluk sahibi biri, bir aile babası olduğunu, çok tatlı bir bebeği olduğunu söylüyor, karısı, diyor, karısı ne yapacak şimdi, hayat ne adaletsiz, o pisler, o sefiller, diyor, onları çok uzun zaman önce öldürmek gerekirdi, lanet yabaniler, hamamböcekleri gibi ortalıkta gezinip duruyorlar, insan değiller, musibet onlar, birer vahşi hayvan, böyle ölmek çok korkunç, o kadın kendi kocasının cesedini yakamayacak bile, bunu daha önce nasıl öngöremedik, bu hepimizin suçu, eğer benim inandığım tanrı bunların yaşanmasına izin veriyorsa artık hangi tanrıya yakaracağımı bile bilmiyorum, diyor.

Mari'yi oturtuyor ve ona çay veriyor. Biraz olsun kendine gelmiş gibi bir hali var kadının, Marcos'un elini tutuyor.

"Sen iyi misin Marcos? Bir süredir farklı bakıyorsun, daha yorgun gözüküyorsun. Doğru dürüst uyuyor musun?"

"Evet Mari, teşekkürler."

"Baban harika bir insandı. O kadar dürüsttü ki. Sana onunla Geçiş'ten önce tanıştığımızı söylemiş miydim?"

Defalarca söyledi ama o hayır diyor ve her zaman olduğu üzere yine şaşırmış gibi yapıyor.

"Evet, aynen öyle, gençken tanışmıştık. Ben bir tabakhanede sekreter olarak çalışıyordum, baban eski patronumla toplantı yapmak üzere geldiğinde pek çok kez onunla konuşma imkânı bulmuştum."

Ve ona yeniden babasının çok yakışıklı bir adam olduğunu anlatmaya koyuluyor, "Tıpkı senin gibi Marcos," diyor, kadın çalışanların gözlerini babasından alamadığından ama babasının kimseye bakmadığından söz ediyor, "çünkü babanın gözü annenden başkasını görmezdi, âşık olduğu her halinden belliydi," diyor, her zaman çok nazik ve saygılı bir adam olduğundan, yüzünden nasıl da iyilik aktığından bahsediyor.

O, kadının ellerini özenle tutup öpüyor.

"Teşekkürler Mari. Biraz daha iyi misin, gidip Krieg'le konuşsam senin için sorun olmaz değil mi?"

"Hadi git canım, bu meseleyi çözmek gerek, acil bir durum ne de olsa."

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Mari ayağa kalkıp yanağına kocaman bir öpücük konduruyor ve ona sarılıyor.

Sonra o Krieg'in odasına girip oturuyor.

"Ne büyük felaket. Besi hayvanları nedeniyle milyonluk zarar ettik ama asıl korkunç olan Luisito'nun başına gelen."

"Evet. Karısını aramak gerek."

"Onu polis yapacak, bizzat haber verecekler."

"Ne olduğunu biliyor musunuz peki? Yani kamyon devrildi mi yoksa devirdiler mi?"

"Güvenlik kamerası kayıtlarını incelememiz gerek ama devirdiklerini düşünüyoruz. Her şey bir anda olup bitti, karşı koyacak zamanı bulamadık."

"Oscar mı haber verdi?"

"Evet, Oscar görevliydi. Görüp beni aradı. Aradan beş dakika geçmeden bu bok çuvalları herkesi öldürmeye başladı."

"Demek ki örgütlüydüler."

"Öyle gözüküyor."

"Tekrar yapacaklardır, hele de şimdi bir kez yapabildiklerini gördükten sonra."

"Evet. Ben de bundan korkuyorum. Önerin nedir?"

Ne diyeceğini bilemiyor, daha doğrusu gayet iyi biliyor da söylemek istemiyor. Taş parçaları alev alev dolaşıyor damarlarında. Aklına peşi sıra bir kol sürükleyen o çocuk geliyor. Susuyor. Krieg kaygıyla bakıyor ona.

Cevap vermeye çalışıyor ama öksürük tutuyor. Taş parçalarının boğazında biriktiğini hissediyor. Boğazını yakıyorlar. Jazmín'le kaçmak istiyor. Ortadan kaybolmak istiyor.

"Aklıma gelen tek çözüm gidip hepsini öldürmek. Bu musibetleri bütünüyle ortadan kaldırmak lazım," diyor Krieg.

Krieg'e bakıyor ve kirli, öfkeli bir hüzün kaplıyor içini. Öksürdükçe öksürüyor. Taşların un ufak olduğunu, boğazını bir kum kütlesinin kapladığını hissediyor. Krieg ona bir bardak su koyuyor.

"İyi misin?"

İyi olmadığını, taşların içini dağladığını, açlıktan ölmek üzere olan o çocuğu aklından çıkaramadığını söylemek istiyor. Su içiyor, cevap vermek istemiyor ama, "Besi hayvanlarının bir kısmını zehirleyip onlara vermek gerek," diyor yine de.

Sonra susuyor, bir an tereddüt ettikten sonra konuşmayı sürdürüyor:

"Birkaç hafta içinde emri veririm. Çaldıkları eti bitirmelerini beklemek gerek, böylece şüphelenmezler. Daha yeni bize saldırmışlarken şimdi onlara daha fazla et vermemiz garip olur."

Krieg gergin bir bakış atıyor. Birkaç saniye düşündükten sonra gülümsüyor.

"Evet, iyi fikir."

"Böylece çaldıkları et yüzünden zehirlenip öldükleri şüphe götürmeyecektir. Kimse bizi suçlayamaz."

"Bu işi güvendiğimiz kişiler üstlenmeli."

"Vakti geldiğinde ben yaparım."

"Ama şimdi polis gelecek ve çok büyük ihtimalle onları tutuklayacak. Buna gerek olduğunu zannetmiyorum."

Bu kadar becerikli olmaktan nefret ediyor ama işte yine de yanıtlamaktan, sorunları çözmekten, et işleme tesisi için en iyi çözümü bulmaya çalışmaktan geri kalmıyor.

"Kimi tutuklayacaklar? Yardıma muhtaç durumda olan, marjinal kesimde yer alan yüzden fazla kişiyi mi? Luisito'yu kimin öldürdüğünü nereden bilecekler ki, kimi suçlayacaklar? Hani olur da güvenlik kamerası kayıtlarında katilin kim olduğu gözüküyorsa tamam ama o noktaya gelmek epey vakit alacaktır."

"Haklısın. İki üç kişiyi tutuklarlar ve gerisiyle sorun yaşamaya devam ederiz. Peki ama hepsini öldürmek için kaç besi hayvanı lazım bize?"

"Hepsinin değil, gitmelerine sebep olacak kadarının ölmesi yeterli."

"Anladım."

"Bu insanlar kanunsuz. Belgeleri bile yoktur herhalde. Araştırma yıllar sürebilir. Üstelik bu süre içinde de daha fazla kamyonumuzu devireceklerdir çünkü artık nasıl yapacaklarını biliyorlar."

"Yarın kamyonların başına silahlı insanlar dikeceğim."

"Evet, o da var. Gerçi riske gireceklerini zannetmiyorum."

"Sen o vahşilerin yüzlerini görmedin."

"Gördüm. Ama yorgun olacaklardır, ayrıca karınları da tok olacaktır. Her halükârda silahlı insanlar olması iyi bir fikir bence."

"Tamam. Bu planın işe yarayacağını umuyorum."

Bir şey demiyor. Sadece elini uzatıp eve döneceğini belirtiyor. Krieg, elbette, diyor, kesinlikle eve gitmesini söylüyor, böyle bir zamanda onu aradıkları için özür diliyor.

Et işleme tesisinden çıkarken yeniden devrilmiş kamyonu, yaklaşan polis arabalarının mavi ışıklarını ve asfalttaki kanı görüyor.

Leşçiller ve Luisito'nun başına gelenler için üzülmek istiyor ama hiçbir şey hissetmiyor.

19

Evine geliyor ve doğruca Jazmín'in odasına gidiyor. Gün boyu bir kez olsun cep telefonundan kadını kontrol etmedi. Kameraları yerleştirdiğinden beri ilk kez unutmuştu onu yoklamayı.

Odanın kapısını açıyor ve Jazmín'in yüzünde acı ifadesiyle yattığını görüyor. Karnını tutuyor Jazmín, geceliğinde lekeler var. Koşarak yanına gidiyor ve döşeğin yeşil, kahverengimsi bir sıvıyla ıslanmış olduğunu fark ediyor. "Hayır!" diye haykırıyor.

Tüm okuduklarından amniyon sıvısının yeşil veya kahverengi olmasının bebekle ilgili bir sorun olduğu anlamına geldiğini biliyor. Jazmín'i kucaklayıp daha rahat etmesi için kendi yatağına götürmekten başka ne yapabileceğini bilemiyor. Sonra cep telefonunu kaptığı gibi Cecilia'yı arıyor.

"Hemen gelmen gerek."

"Marcos?"

"Annenin arabasına atla ve hemen eve gel."

"İyi de ne oldu?"

"Hemen gel Cecilia. Sana şu an, burada ihtiyacım var."

"İyi de anlamıyorum. Sesin çok tuhaf geliyor, sen böyle şeyler söylemezsin. Ne oldu?"

"Telefonda açıklayamam, hemen gelmen lazım, anla lütfen."

"Tamam, peki, şimdi çıkıyorum."

Cecilia'nın gelmesinin vakit alacağını biliyor. Annesinin evi şehirde değil ama çok yakın da değil.

Mutfağa koşuyor, bulaşık bezlerini alıp ıslatıyor. Jazmín'in alnına soğuk bezler koyuyor. Ultrasonla bakmaya çalışıyor ama herhangi bir sorun göremiyor. Elini karnına götürüp, "Her şey yoluna girecek bebek, her şey iyi olacak, sağlıklı bir şekilde doğacaksın, her şey iyi olacak," diyor. Jazmín'e su içiriyor. Çocuğunun ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildiği halde her şeyin iyi olacağını tekrarlamaktan kendini alamıyor. Kalkıp da doğum için gerekli şeyleri, su kaynatmak gibi mesela, hazırlayamıyor bir türlü. Orada öylece oturup yüzü her dakika daha da solan Jazmín'e sımsıkı sarılmaktan başka bir şey gelmiyor elinden.

Yatağının üstündeki tabloya bakıyor. Annesinin o çok sevdiği Chagall tablosuna. Kendince dua ediyor ona. Annesinden, her neredeyse, kendisine yardım etmesini istiyor.

Bir motor sesi duyup koşarak dışarı çıkıyor. Cecilia'ya sarılıyor. Kadın bir iki adım uzaklaşıp şaşkınlık içinde bakıyor ona. Cecilia'nın kolundan tutuyor ve içeri girmeden önce, "Açık fikirli olman lazım. Benimle ilgili hislerini bir kenara bırakıp profesyonel bir hemşire gibi davranman lazım," diyor.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum Marcos."

"Gel, sana göstereyim. Bana yardım et lütfen."

Yatak odasına giriyorlar ve Cecilia yatakta yatan hamile bir kadın görüyor. Kederle, şaşkınlıkla ve biraz da allak bullak olmuş bir halde bakakalıyor, ama sonra kadına biraz daha yaklaşınca alnındaki izi görüyor.

"Bir dişinin yatağımda ne işi var? Neden bir uzman çağırmadın?"

"Karnındaki benim çocuğum."

Cecilia tiksintiyle bakıyor ona. Birkaç adım uzaklaşıyor, çömeliyor ve sanki tansiyonu düşmüş gibi başını ellerinin arasına alıyor.

"Deli misin sen? Sonun Belediye Mezbahası mı olsun istiyorsun? Bir dişiyle nasıl birlikte olabildin? Hastasın sen."

Yanına gidip Cecilia'yı yavaşça ayağa kaldırıyor ve ona sarılıyor. Ardından, "Amniyon sıvısı yeşil Cecilia, bebek ölecek," diyor.

Sanki sihirli sözcükleri dile getirmiş gibi Cecilia ayaklanıp ona su kaynatmaya başlamasını, temiz havlular, alkol ve daha fazla yastık getirmesini söylüyor. O Cecilia'nın kendisinden istediklerini bulmak üzere evin içinde dört dönerken Cecilia Jazmín'i muayene edip sakinleştirmeye çalışıyor.

Doğum saatler sürüyor. Jazmín içgüdüsel olarak ıkınıp bebeği itiyor ama Cecilia dişiyle bir türlü iletişim kuramıyor. O yardım etmeye çalışıyor ama Jazmín'in korkusunu hissedince hiçbir şey yapamaz oluyor, sadece, "İyi olacak, her şey iyi olacak," diyebiliyor. Nihayet Cecilia bebeğin ayağını görebildiğini haykırıyor. O çaresizliğe kapılıyor. Cecilia ona odadan çıkmasını, ikisini de gerdiğini, doğumun çetrefilli olabileceğini söylüyor. Dışarıda beklemesini salık veriyor.

Dışarı çıkıp kulağını ahşap kapıya dayıyor. Çığlık yok, sadece Cecilia'nın, sanki Jazmín söylediği herhangi bir şeyi anlayabilirmiş gibi, "Hadi annesi, it, it, evet, işte böyle, yapabilirsin, hadi, biraz daha güçlü, geliyor, hadi, hadi annesi, hadi, hadi," diyen sesi duyuluyor. Sonra mutlak bir sessizlik oluyor. Dakikalar ilerliyor ve Cecilia'nın, "Hayır! Hadi bebek, dön, hadi, annesi, ıkın, hadi, geliyor, geliyor. Tanrı aşkına, bana yardım et. Ölemezsin, lanet olsun, ben buradayken ölemezsin. Hadi annesi, yapabilirsin," diye bağırdığını duyuyor. Sonraki birkaç dakika hiçbir şey duymuyor, derken bir ağlama sesi geliyor ve o zaman içeri giriyor.

Ter içinde kalmış, saçı başı darmadağın olmuş ama gülümsemesi yüzünü aydınlatan Cecilia'nın kollarında çocuğunu görüyor.

"Erkek."

Yanına gidiyor, bebeği kucağına alıyor, hafif hafif sallıyor, öpüyor. Bebek ağlıyor. Göbek bağını kesmek, bebeği temizlemek ve sarmalamak gerektiğini söylüyor Cecilia. Gözyaşları içinde, mutluluktan ağlayarak söylüyor bunları.

Temizleyip hazırladıktan ve sakinleştirdikten sonra Cecilia bebeği ona veriyor. Gözlerine inanamaz bir biçimde bakıyor o bebeğe, çok güzel, diyor, çok, çok güzel. Taş parçalarının azaldığını, küçüldüğünü hissediyor.

Yataktaki Jazmín kollarını uzatıyor. İkisi de görmezden geliyor onu ama Jazmín ağzını açıp ellerini oynatıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor ve o esnada kalçası komodine çarpıyor, komodinin üstündeki lamba devriliyor.

İkisi de sessizce bakıyor Jazmín'e.

"Havlu ve su getir de ağıla kapatmadan önce onu temizleyelim," diyor Cecilia.

Ayağa kalkıyor, oğlunu Cecilia'ya veriyor, Cecilia bebeği hafif hafif sallıyor, ninni söylüyor. "O artık bizim bebeğimiz," diyor Marcos ve Cecilia hiçbir şey diyemeden bakakalıyor, duygulanıyor, aklı karışıyor.

Gözlerini bebekten alamıyor Cecilia, sessizce ağlıyor. Bebeği okşuyor. "Ne güzel bir bebek bu, ne tatlı bir bebecik. Adını ne koyacağız bakalım?" diyor.

O mutfağa gidiyor ve sağ elinde bir şeyle dönüyor.

Jazmín bebeğine dokunmak üzere çaresizlik içinde kollarını uzatıyor. Yeniden kalkmaya çalışıyor ama yerdeki cam kırıkları ayaklarına batıyor.

Jazmín'in arkasına geçiyor. Jazmín çaresizce bakıyor ona. Önce sarılıyor Jazmín'e, ardından da alnındaki izi öpüyor. Kadını sakinleştirmeye çalışıyor. Sonra diz çöküp, "Sakin ol, her şey iyi olacak, sakin ol," diyor. Islak bezlerden biriyle alnındaki terleri siliyor. Kulağına doğru eğilip *Summertime*'ı söylüyor.

Jazmín biraz sakinleştiğinde o doğrulup Jazmín'in saçından çekiyor ve başını kavrıyor. Jazmín oğluna sarılma çabasıyla ellerini oynatıyor. Konuşmak, bağırmak istiyor ama hiç ses çıkmıyor. Mutfaktan getirdiği tokmağı kaldırıp tam da alnındaki izin ortasına indiriveriyor o. Jazmín sersemlemiş, kendinden geçmiş bir şekilde yere yığılıyor.

Cecilia darbe sesiyle irkiliyor ve ona boş gözlerle bakıyor. "Neden? Bize daha çok çocuk verebilirdi," diye haykırıyor. Dişinin bedenini, kesmek üzere, ağıla sürüklerken parlak, insanın canını yakacak denli beyaz bir ışık saçan bir ses tonuyla, "Hani evcil hayvanlar insan gibi bakar ya, öyle bakıyordu," diyor o.

TEŞEKKÜRLER

Liliana Díaz Mindurry, Félix Bruzzone, Gabriela Cabezón Cámara, Pilar Bazterrica, Ricardo Uzal García, Camila Bazterrica Uzal, Lucas Bazterrica Uzal, Juan Cruz Bazterrica, Daniela Benítez, Antonia Bazterrica, Gaspar Bazterrica, Fermín Bazterrica, Fernanda Navas, Rita Piacentini, Bemi Fiszbein, Pamela Terlizzi Prina, Alejandra Keller, Laura Lina, Mónica Piazza, Agustina Caride, Valeria Correa Fiz, Mavi Saracho, Nicolás Hochman, Gonzalo Gálvez Romano, Diego Tomasi, Alan Ojeda, Marcos Urdapilleta, Valentino Cappelloni, Juan Otero, Julián Pigna, Alejo Miranda, Bernardita Crespo, Ramiro Altamirano, Vivi Valdés'e.

Annem ve babam, Mercedes Jones ve Jorge Bazterrica'ya.

Mariano Borobio'ya, her daim, teşekkürler.